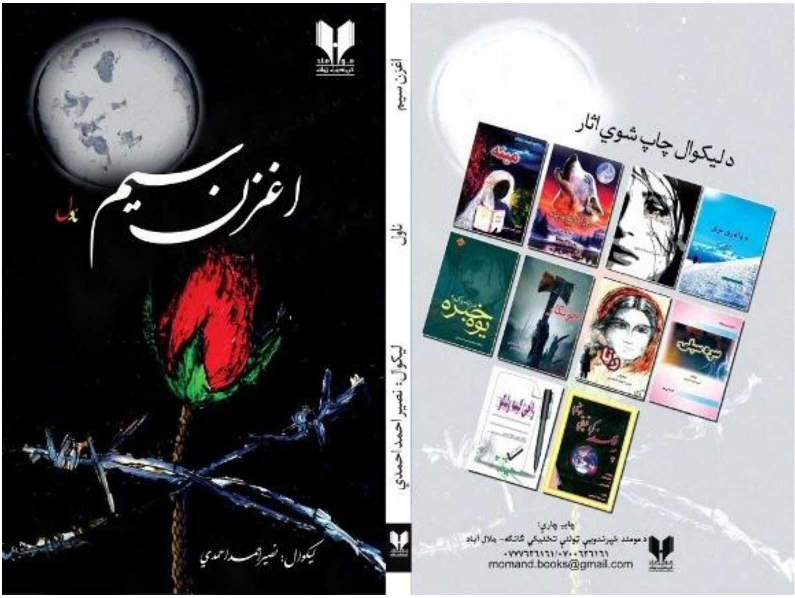
اغزن سیم
ناول
لیکوال: نصیر احمد احمدي
دلیکوال چاپ شوي آثار
momand.books@gmail.com

اغزن سيم

(ناول)

ليکوال:
نصير احمد احمدي

کال: ۱۳۹۱ل

بسم اللہ الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه:

نوم	:	اغزن سیم
لیکوال	:	نصیر احمد احمدي
برېښنالیک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبایل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
د پښتۍ انځور	:	ن. ا. احمدي
کمپوز	:	ن.ا. احمدي
د پښتۍ ډیزاین	:	رضا پارسا
چاپ کال	:	۱۳۹۱ل
چاپ شمېر	:	۱۰۰۰ ټوکه
چاپ چارې	:	مومند خپرندویه ټولنه

د چاپ ټول حقوق محفوظ دي

❁ ❁ ❁

کمپیوټر مې چالان کړ، ایمېلونو ته ورغلم، څلور ایمېله ول. درې دفتري او یو هم ناشناخته.
ناشناخته ایمېل مې لومړی وکوت، لیکلي و:
_مرم، د ژوند کیسه مې لیکې؟
ادرس ته مې وکتل، ګډوډ توري لیکل شوي وو. سر مې پسې ونه ګرځاوه، د دفتر ایمېلونه مې ځواب کړل، د مېز پر سر د راډیویي خپرونو پرتومتنونو اصلاح غوښته.
لس بجې وې، په هماغه ادرس بل ایمېل راغی.
_فکر دې وکړ؟
و مې لیکل:
_ته څوک یې؟
دقیقه ووته. ځواب راغی:
_ ستا دوه_ درې ناولونه مې له انټرنټه راواخیستل. هیله کوم. د چټ پاڼې ته ورشه!
هماغسې مې وکړل.
ویې لیکل:
_سلام
وعلیکم. ته څوک یې؟
_ام م م... ضروري ده؟
_هو
_دوه ویشت کلنه یم.
و مې لیکل:

ـپوره ځواب نه و.
ـها ها ها...
ـولې خاندې؟
ویې لیکل:
ـزما د ژوند کیسه لیکې؟
ـنه !
ـدوه ویشت کلنه یم.
ـدوه ویشت کلنه یې که دوه ویشت کلن؟
ـها ها ها... دومره بې باوره؟
ـد باور دلیل؟
ځواب یې رانه کړ.
ومې لیکل:
ـیو وخت مې له یو چا سره چټ کاوه، ځان یې نجلۍ معرفي کړی و، خو وروسته مې ملګری وخوت، تر اوسه مې ځوروي.
څه یې ونه لیکل.
په کیسه کې یې نه شوم. ګړۍ ته مې وکتل، لس نیمې بجې وې، جلسه مو درلوده. یو نیم ساعت وخت یې ونیو، د کنفرانس له سالونه سیده پورته طعامخانې ته وختم، ماسپښین یوه بجه بېرته کمپیوټر ته کېناستم، څو پرله پسې جملې یې لیکلې وې.
ـ د چا چې مرګ نږدې وي، دروغ نه وایي. زما د ژوند کیسه ولیکه، هم به موضوع ومومې او هم به دې نورو ته خیر ور ورسېږي. که امکان لري، د ټلېفون نومره دې راته ایمېل کړه.

ومې لیکل.

-یې؟

نه وه.

نومره مې ور ولیږله.

* * *

تیاره وه، په نیازبیک کې د دفتر له موټره کښته شوم، نیازبیک د کابل ښار په لوېدیځه څنډه کې پرته سیمه ده، کورونه یې بې نقشې دي، تنګې کوڅې لري، زه هم همدلته په یوه کرایي کور کې اوسم.

دا تنګې کوڅې په ژمي کې د تګ وړ نه وي، بس! د دواړو خواوو د بامونو واورې کوڅو ته رالوېږي، هغوی چې موټر لري، موټر يې سلامت درې مياشتې په کورونو کې ولاړ وي.
برق نه و، په توره شپه کې روان وم، خو له بامونو رالوېدلو واورو دومره رڼا کوله چې پل سم ځای کېږدم.
د کوڅې په سر کې نانوايي ته ور وګرځېدم. يوه ډوډۍ مې راواخيسته، بس وه، ماشومان کلي ته تللي ول.
په کوټه کې راتاو شوم، تلېفون وشرنګېد، له جېبه مې راويست، سکرين شنه لمبه کوله، نومرې ته مې وکتل، خارجي وه. غوږ ته مې ور ووړ:
_هلو!
ښځينه غږ راغی.
_اوس دې باور وکړ؟
ومې پوښتل:
_وبښه! څوک ياست؟.
د خندا غږ مې په غوږ ننوت، ويې ټوخل، ويې ويل:
_ته هېرجن يې. فکر نه کوم چې زما د ژوند کيسه په سمه توګه ولېکې.
ومې خندل:
_ ته خو په رښتيا هم نجلۍ يې.
په خندا کې يې وويل:
_اوس خو دې باور راغی؟
_ تر دې لوی ثبوت!

ـبس نو ، شک دې له زړه لیرې که، دروغ نه درته وایم.
غلی شوم، د ځواب له پاره په مناسبه جمله پسې ګرځېدم.
ویې ویل:
ـپه ټلیفون کې غږ هاری دی.
ـکورته روان یم، په کلکه واوره خیژم. کابل مې هیڅوخت داسې سپین نه و لیدلی.
ویې ویل:
ـدلته هم د واورې کمی نشته.
پوښتنه مې وکړه:
ـ چېرته؟
ـپه ایټالیا کې.
د کور دروازې ته ودرېدم، ډوډۍ مې تر څنګلې لاندې کړه، جېب ته مې لاس کړ، کیلي په ماتو پیسو کې ورکه وه.
مقابل لورې وویل:
ـهلو ، زما خبرې اورې؟
ـهو
ـنو ولې غلی شوې.
کیلي مې په کولپ کې تاو کړه.
ویې ویل:
ـدروازه نه خلاصېده؟
خندا راغله:
ـسمه جادوګره یې.

ـنه، ما د دروازې غږ واورېد.
ټلېفون قطع شو.
کوټې ته لاړم، برق راغلی و. د بخارۍ تر څنګ سهارنۍ ناولې پیاله او ترموز ایښي ول.
اه! په ژوند کې مې د لوښو له مینځلو ورته (کرکه) کېږي.
کوټې ته مې وکتل، غالۍ پاکه وه، جارو یې نه غوښته.
لومړی مې تلویزیون ولګاوه. اووه بجې وې، په خبرونو کې یې مظاهرې ښودلې، ویل یې چې په بګرام کې د قرآن شریف د سوځېدو په غبرګون، خلک کوڅو ته راوتلي وو. په تصویر کې د کرزي او امریکا پر ضد شعارونه ورکول کېدل، د سړک پر غاړه څو واړه موټر په سرو لمبو کې پټ ول.
بخارۍ را په زړه شوه، لرګي مې راوړل، لس دقیقې وروسته د کوټې لویو ښیښو مړه خوله ونیوله.
د دېګ غم مې نه درلود، بس، بیګانۍ قورمه پاتې وه. جامې مې بدلې کړې او د بخارۍ تر څنګ اوږد وغځېدم.
خوند یې کاوه، د لرګو د سوځېدو ټکا ختنه، د بخارۍ یوه خوا سره وه.
ټلېفون راغی، هماغه نومره وه. ویې ویل:
ـوبښه، پیسې خلاصې شوې.
ومې ویل:
ـزه دې بر ګشنه یم؟
ویې خندل:
ـولې.

ـهیخ ! ما ټلیفون درته ونه کړ.
په خندا کې یې ټوخی ګډ شو ، ښه شېبه یې وټوخل، بېرته یې وخندل:
ـنه، داسې نه ده.
ومې ویل:
ـدوروا غ نه درته وایم، پرون مې نیمه کیلو غوښه راوړې وه، دوه وخته مې کړه.
خندا یې زور ونیو ، له خندا سره یې بل ښځینه غږ هم ګډ شو ، خو روښانه نه راته.
ومې ویل:
ـدا څوک ده؟
ـنرسه. وایي چې ډېرې خبرې مه کوه، صحت ته دي تاوان لري.
ومې پوښتل:
ـته په ایټالوي پوهېږې؟
ـنه، خو د هغې ماته ګوډه انګلیسي زده ده .
ومې ویل:
ـڅه ناروغي لرې؟
غلې وه، د امبولانس نری غږ راته، بیا یې یودم وخندل:
ـ بیره دې ده؟
خبره مې واړوله:
ـمصرف درباندې راځې.
ځواب مې وانه ورېد.
ومې ویل:

ـ هلو.

ـ اورم.

خو په دې ټکي کې مې غریو احساس کړ.

یو دم یې وخندل:

ـ هې ! په مصرف پسې یې مه ګرځه. لس زره ډالره راسره دي، چې کاغذي طیارې هم ترې جوړوم، په یوې میاشتې کې یې نه شم خلاصولی.

زړه نازړه مې وویل:

ـ ولې ! مور، پلار، کورنۍ؟

ویې خندل، خو خندا یې ترخه وه. ویې ویل:

ـ څلور میاشتې مخکې مې هرڅه درلودل، خو اوس هېڅ هم نشته.

غلې شوه، خو ما یې د ژړا غږ تر ډېره اورېده.

ټلېفون قطع شو.

ماخستن تر ناوخته خوب نه راته، د نجلۍ خبرې ربښتیا راته وابسېدې، ذهن مې پوښتنو نیولی و.

* * *

اندېښنه مې وه. دفتر ته له رسېدو سره سم مې کمپيوټر روښانه کړ، يو ائې دفتري ايمېلونه راغلي ول. بس! اته بجې بله جلسه وه.

ورغلم، له همکارانو سره د راډيويي خپرونو په اړه وغږېدم، خو زړه مې کمپيوټر ته راختلی و، ما ډېرې پوښتنې درلودې.

لس بجې خپلې شعبې ته راغلم، پر مېز ځو کاغذونه پراته ول، اصلاح يې غوښته.

اه! راډيو د اوبو د ژرندې غوندې ده، څلرويشت ساعته چالانه وي، په تېره بيا د نړېوالو راډيو ګانو کار ډېر دقت غواړي. وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده، خو بيا مې هم په منډه د ايمېل پاڼه راواړوله، څه نه وو راغلي، کاغذونه مې راواخيستل، پوره دوه ساعته وخت يې وغوښت.

غرمه شوه، همکاران ډوډۍ ته لاړل، خو زه کمپيوټر ته کېناستم. په بيړه مې وليکل:

ـنه يې ! لکه چې پښېمانه شوې؟

درې بجې ځواب راغی.
ـ وبښه. معایناتو ته تللې وم، بس ! ژوند ته مې تمه نشته، خو دوی مې نه پرېږدي.
ورځ تېره شوه، ماخستن مې تر یوه وخته یو ناول ولوست، خو فکر مې سره راټول نه و. اخیر مې زړه طاقت ونه کړ، نومره مې پیدا کړه. زنګ ورغی، خو ځواب مې وانه ورېد.
ښه شېبه ووته، زنګ راغی، ټلیفون مې غوږ ته ونیو.
ـ هلو
ویې ویل:
ـ وبښه، پولیس راغلي ول.
حیران شوم:
ـ ولې؟
ـ بس، ځینې پوښتنې یې رانه کولې، هو ربښتیا، یوه هېله !
ـ وایه.
ـ ګوره !
په خبره کې ور ولوېدم
ـ درته و مې کتل.
له خندا شنه شوه:
ـ نو څنګه درته ښکارم؟
و مې ویل:
ـ کږې سترګې، یوه لویشت پزه او د چونګښې غوندې غټه، اوږده خوله.
خندا یې زور ونیو، ویې ټوخل، په ټوخي کې یې وویل:

ـ نه، دومره هم بدرنګه نه یم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پیچلي، ږمنځ پکې بندیږي، بس، یوائې له رنګه، یو څه توره یم.
ومې ویل:
ـ ښه ! هیله دې یاده کړه !
ویې خندل:
ـ هو ! ته ټلېفون مه راته کوه. سمه ده؟
خندا راغله:
ـ ولې؟
ـ هسې، مصرف درباندې رائي.
په خبره کې یې ورولوېدم:
ـ وړی درته ښکاره شوم؟
ویې خندل:
ـ هیله کوم، زما هدف دا نه و، ته زما د ژوند کیسه لیکې، نو ټلېفون هم باید زه درته وکړم.
ومې ویل:
ـ خو زه هم په موضوع پسې ګرځم.
ویې خندل:
ـ که مې دا خبره ونه منې، کیسه نه شته..
ـ سمه ده صیب.
خندا یې زور ونیو:
ـ مننه صیب.

ټوخي واخیسته، تر ډېره یې وټوخل، بیا یې اوږده ساه تېره کړه، په زحمت یې وویل:
_یوه دقیقه.
درب شو، له غږ څخه پوه شوم چې ټلېفون یې پر یوه کلک شي کېښود، مېز یا کوم بل څه.
ټیټ غږ مې واورېد، واضح نه راته، خو نارینه غږ و، کله کله به د ښځې آواز هم ورسره ګډ شو. ښه شېبه ووته، بیا مې په غوږ کې کړپ شو، مقابل لوري وویل:
_ښه، نور؟
ومې پوښتل:
_له چا سره خو دې تر څنو ونه نبول؟
له خندا شنه شوه:
_نه، خو نرسه یې یوه روپۍ کړه.
_ولې؟
_هیڅ! د روغتون مشر نرسې ته په غوسه و، ویل یې چې پولیس یې ولې زما کوټې ته را پرېښي ول.
ومې ویل:
_نو پولیس څه وایي؟
_هیڅ! له مانه یې دوې، درې پوښتنې وکړې، خو ډاکټر وایي، دوی دا حق نه لري چې له داسې سختو ناروغانو پوښتنې وکړې. نظر یې دا دی چې ډېرې خبرې درته ښې نه دي.
ومې ویل:

ـ په رښتیا هم ډېره نه غږېږې.
له خندا شنه شوه:
ـنو زه ډېرې خبرې کوم؟
ـنه، یوازې لس دقیقې په ټلیفون کې را سره وغږېدې.
خندا یې زور ونیو:
ـ پوهېږې ! دلته داسې څوک نه شته چې زړه ورته تش کړم. دا زوی مړي
دومره نه غږېږي.
په خبرو کې یې ور ولوېدم:
ـزوی مړي؟:
ـهو ! ولې؟
ـدا خو ډېر کلیوال ټکی دی.
له خندا شنه شوه:
ـهی ! ما په کلي کې ژوند کړی.
ومې ویل:
ـخو ته په انګلیسي هم پوهېږې.
په خبره کې را ولوېده:
ـدومره بېسواده مې هم مه ګڼه، ادبیات مې لوستې دي.
ومې پوښتل:
ـچېرته؟
ـپه کابل پوهنتون کې.
غلی شوم.
ویې ویل:

ـګوره !
په خبره کې یې ور ولوېدم.
ـدرته ومې کتل.
له خندا شنه شوه.
ـګوره ! پوهېږم چې ذهن به دې له پوښتنو ډک وي، زه کولای شم چې د ژوند ټوله کیسه په دوو ټکو کې درته خلاصه کړم، خو له دوو ټکو ناول نه لیکل کیږي.
ومې ویل:
ـسم وایې صیب.
ـنو ته یې دروغ بولې؟
ـنه، خو یوه خبره ده، مابه ټلیفون غوږ ته نیولې وې، که به ستا کیسه لیکم؟
ویې خندل:
ـامم م... سمه ده.
غلې شوه.
ومې ویل:
ـاورې؟
ویې خندل:
ـفکر ته مې پرېږده !
یوه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
ـچټ ښه نه دی؟
ـنه، پردۍ مزدوري مه رابانده درووه. په کور کې هم انټرنیټ نه لرم.

ـسمه ده، زه به يو بل فکر وکم. ښه، په کابل کې هوا څنګه ده؟
ښيښې ته مې لاس ور وغځاوه، غروی مې پرې تېر کړ، د انګړ د دروازې پر سر ژېړ ګروپ ته د واورې لوی بڅرکي ور روان ول.
ومې ويل:
ـواوره اوري.
ځواب مې وانهورېد.

* * *

په سبا یې ټوله ورځ مصروفه وم، بس! دفتر ته یې نوي کسان نیول، د انتخاب واک، ما او زما یوه بل همکار ته راکړل شوی و. تر ماښامه مو له هغو کسانو سره خبرې وکړې، چې د کار د موندلو له پاره راغلي ول، ټول ځلوېښت کسه وو، یو، یو مو راوغوښت، پوښتنې مو ترې وکړې، په پای کې مو لس تنه ترې راویستل، دوی ته مو باید درې ورځې ورکشاپ نیولی وای، ځکه دفتر یوائې ځلورو کسانو ته ضرورت درلود. داسې کسان چې د راډیو یې خپرونو جوړولو ته جوړ وي.

ورځ تېره شوه، خوما دومره وخت ونه موند چې ایمېلونه وګورم.

لاره بنده وه، ناوخته له موټره کښته شوم، دوې هګۍ، څو رومي بانجان او وچه ډوډۍ مې راواخیستل، یخني وه، سترګو مې اوښکې کولې.

برق نه و، د ګاز په ډبه پورې تړلې جالۍ لوېدلې وه، دوکان ته تګ د زړه زور غوښت.

بخارۍ مې د ټلېفون رڼا ته ولګوله، جامې مې بدلې کړې، په توره شپه کې د برق د راتلو په تمه اوږد وغځېدم، خو تیارې خوند رانه کړ، غیرت راته ودرېد، د کوټې په لستوڼو کې مې لاسونه ننه ایستل او د باندې ووتم.

سوړ باد چلېده، پورته راته ستوري ځلېدل. دوکان ته ودرېدم، شمه بله وه، بېسېکه رڼا یې پر ژېړې تلې سپینې لیکې جوړې کړې وې.

بنډل جالۍ مې راوخیستې، کور ته راغلم، شېبه وروسته د کوټې پر سره پرده ژېړه رڼا ولګېده.

وږی وم، هګۍ مې پخې کړې، خو رومي بانجانو یې خوند خراب کړی و، یخ وهلي ول.

د کړايي مينځل مې د برق راتګ ته پرېښوده. بخارۍ ته نږدې اوږد وغځېدم، زړه مې نيولی و، کتاب مې راواخيست، وچې خبرې وې، ښه کوه، بد مه کوه.
له ټلېفون څخه شنه رڼا پورته شوه. مسيج و، يوه ملګري مې ليکلي و:
ــمزې دي وکړې. ها ها ها...
خو زه نه پوهېدم چې ما څه مزې کړې وې.
ورته ومې ليکل:
ــنه، مزې مې نه دي کړې، ها ها ها...
ټلېفون مې کېښود، خو شنه رڼا يې نه ورکېده، ورته ومې کتل، مسکال راغلی و، د نجلۍ نومره وه، زنګ مې ورته وواهه، خو ځواب يې نه راکاوه.
پينځه دقيقې وروسته مې بيا د ټلېفون پر شنه تکمه ګوته ټينګه کړه، لنډ يې وويل.
ــوروسته ټلېفون درته کوم.
برق راغی، تلويزيون مې ولګاوه، په يوه چينل کې امريکايي فلم و. رينګ اف لارډ. زما د خوښې فلم. څو ځله مې ليدلی و، خو زړه يې نه را واهه، له لوړ تخيل، تصوير او قوي ليکنې څخه مې يې خوند اخيست.
پام مې غلط و، ټلېفون راغی، هماغه نومره وه.
ويې ويل:
ــوبښه، زندان ته تللی وم.
حيران شوم.
ــهلته دي څه کول؟

ـد پلار لېدو ته.
ـپلار دې بندي دی؟
سوړ اسویلی یې ویست.
ـهو! پنځلس کاله بند ورباندې ختلی.
یو دم غریو واخیسته، په ژړا کې یې وویل:
ـپوهېږې! زه یې سمه نه پېژندلم.
غلې شوه.
ومې پوښتل:
ـولې؟
په غریو کې یې وویل:
ـنو څه وخت به زما کیسه لیکې؟
ـپه ټلیفون کې نه کیږي.
ـبس! سبا ته دې ایمېل وګوره.
ومې ویل:
ـستا نوم؟
مریم.
یوه شېبه غلې شوه، بیا یې په مړاوي غږ وویل:
ـستړې یم، ډېره ستړې، وېرېږم چې کیسه به مې بشپړه نه شي.
بل ښځینه غږ مې واورېد. غږ نږدې و، مریم یې په ماته ګوډه انګلیسي پوهوله چې د دوا د خوړلو وخت دی.
مریم وویل:
ـاورې؟

ـ هو

ـ نرسه ده، وایي چې دوا وخوره.

یو دم یې وخندل، خو خندا یې جړه وه، غریو پکې ګډ و، ویې ویل:

ـ پوهېږې ! دا شنې سترګې باور نه راباندي لرې، تر هغو به دلته ولاړه وي، تر څو چې پېنځه ترخې ګولۍ تر ستونې تېرې نه کړم. ګرمه نه ده، ګولۍ یې په کثافت دانۍ کې موندلې وې. ښه نو، سبا ماخستن ټلېفون درته کوم، خو ایمېل دې هېر نه شي، ویې ګوره، ښه شپه.

❊ ❊ ❊

سهار مې په بېړه کمپیوټر چالان کړ، خو د مریم ایمېل نه و راغلی، اته بجې ورکشاپ شروع شو، د نویو راغلیو کسانو وړتیا مو مالومولې، ځینې یې ښه ول، فکر یې درلود.

رخصتۍ ته لس دقیقې پاتې وې چې کمپیوټر ته کېناستم، مریم ایمېل رالېږلی و ، لنډه جمله یې لیکلې وه.
_سلام ! خبرې مې په غږ کې درولېږلې.
خبرې مې په فلش کې راواخیستې، د دفتر له موټره په کوټې سنګې کې کښته شوم، هوټل ته ور وګرځېدم، یو خوراک کباب یې په اخبار کې راته تاو کړ، یو څو مالټې مې هم په پلاستیکي کڅوړه کې واچولې.
کور ته ناوخته راغلم، برق و ، لومړی مې بخارۍ ولګوله، بیا کمپیوټر ته کېناستم، د رالېږلو خبرو وخت مې وکوت، څه کم، لس دقیقې وې.
د مریم غږ مړاوی و:
_سلام ! پوهېږم چې ډېر بوخت یې، خو بیا دې هم زما خبره ومنله، د یو داسې چا خبره چې مرګ یې لنډ دی. مننه.
شاید زما په خبرو کې اضافي ټکي ډېر وي، په خپله پوهېږې، یوائې د کار ټکي ترې درواخله. تا رښتیا ویل، کیسه اوږده ده، په ټلېفون کې نه ویل کیږې، بس ! همدا یې ښه لاره ده. زه به په ایمېل کې خپلې خبرې درلېږم. کېدای شي ځینې پوښتنې ولرې، خو ما فکر کړی دی، هر ماخستن به ټلېفون هم درته کوم، که دې څه ویل، په ټلېفون کې پوښتلی شې.
ټوخې واخیسته، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل:
ښښنه غواړم. د خپلې کورنۍ د غړو او کلي نوم نه شم درته اخیستلای، کتاب هرڅوک لولي، کېدای شي چې کوم شناخته پرې برابر شي، نه غواړم چې په کلي کې مې یوائینۍ مشره خور، د خپلې کورنۍ په کیسه پوه شې او نور پیغور ورکړي.

بس ! څه درته ووایم، خوشاله ژوند مو درلود ، خو هر څه له مینځه لاړل، هرڅه، ټول زما له لاسه.
مریم غلی شوه ، وروسته غریو واخیسته، په تیټ غږ یې وژړل، په غریو کې یې وویل:
ـ اه ! وبښه، خپل ځان نه شم کنټرولولی.
یو نارینه غږ مې واورېد ، غږ رانږدې شو ، په ماته ګوډه انګلیسي یې وویل:
ـ ښه یې؟
مریم ځواب ورکړ:
ـ هو
سړي وویل:
ـ پوهېږې، ژړا دې صحت ته تاوان لري.
چوپه چوپتیا شوه ، شېبه وروسته مې د قدمونو د لېرې کېدو غږ واورېد.
مریم په غریو کې وویل:
ـ نه مې ژړا ته پرېږدي او نه هم خندا ته.
یوه شېبه غلې شوه ، بیا یې خپله خبره پسې وغځوله:
ـ بس ! دا یو کوچینی دولتي روغتون دی، ډاکټران یې ښه خلک دي، ځینې یې په ماته ګوډه انګلیسي پوهیږي، پام راباندې کوي، نه پوهېږم، یابه یې زړه راباندې سوځي. دلته یوه زړه نرسه ده ، لوسي نومیږي.
پوهېږې ! زه کله کله وینه راګرځوم، خو د لوسي ورته نه رانه کیږي، په بیړه خوله او غاړه راپاکه کړي.

لوسي په اصل کې د بوسنیا ده، هلته په نویمو کلونو کې جګړه وه، خاوند یې په خپل کور کې ولګېد، دې ایټالیا ته پنا راوړه، په خپله وایي چې له تېرو اتلسو کالونو راهیسې په همدې روغتون کې کار کوي.
زه له روغتونه دومره نه وځم، اجازه هم نه راکوي، لوسي وایي چې ډېره ګرځېدا درته ښه نه ده. ټوله ورځ په همدې کوټه کې پرته یم، هرې خواته سپینې کاشي دي، پاکې، مخ پکې ښکاري، د چت په ژېړ ګرد ګروپ، د لمر مینه ماتوم.
بس! کله کله د روغتون انګړ ته وځم، خو خوند نه راکوي، اسمان تل وربځ وي، هر څه بې روحه ښکاري، یوائې د ناجو ولاړې کتار ونې ژوندۍ راته ایسي.
په دهلېز کې درې پایې کمپیوټرونه شته، پخوا ډېره ورتلم، پښتو سایټونه به مې کتل، پام مې غلط و، خو اوس مې سېکه ختلې ده، ډېره نه شم کېناستلی.
مریم ټوخي واخیسته، یودم یې وخندل، ویې ویل:
_اه! وبښه، لکه چې بلې خواته ولاړم.
لنډه شېبه غلې وه، بیا یې وویل:
_څو کاله مخکې له خپلې کورنۍ سره کلي ته لاړم، پلار مې خټګر راوغوښت، په زړو کوټو یې لاس وواهه، ویل یې چې کله کله به د مکتب په رخصتیو کې ورته راځو.
یو مازدیګر مې پلار را ناري کړې، په خوند یې وویل:
_خزانه مې پیدا کړه!
ورغلم، ده د وره له یوه زاړه چوکاټه خاورې پاکولې.

پلار مې وخندل:
ـدا وينې؟
ور نږدې شوم. د لرګي پر پاسنۍ برخه يو څه کېندل شوي و، ځيره شوم، ليکلي يې وو.
مريم
۱۳۲۸ هجري، شمسي کال، د حمل اتمه
دا زما د زېږېدو نېټه وه.
مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلى يې ويست، ورو يې وويل:
ـښکلې ورځې وې، خندل به مې، د کلي له نجونو سره به ګودر ته تلم، خو خوشالي لنډه وي، تربرونه رامخته شول، پلار مې يې د کوټو جوړولو ته نه پرېښوده، ويل يې چې ګډ ميراث دى، ټول حق پکې لرو.
پلار مې له بدو لېږې سړى و، د دعوو حوصله يې نه لرله، زړه يې مات شو، د کوټو کار يې په نيمايي کې پرېښود، بېرته ښار ته راغلو او بيا مو هيڅوخت کلى ونه ليد.
موږ د کابل په خيرخانه کې اوسېدو، کوچينۍ کورنۍ وه، څلور نفره. مور، پلار، وړوکى ورور او زه، مشره خور مې په کلي کې واده ده، نه غواړم چې د هغې په اړه نور څه ووايم. بس، هوښياره ده، د خسرګنۍ زړونه يې ساتلي دي.
پلار مې لوستى سړى و، خندا يې ډېره وه، ابا مو باله.
مريم وټوخل، ويې ويل:
ـپلار مې په ځوانۍ کې صاحب منصب و، خو د تنظيمي جګړو او طالبانو په وخت کې يې ازاد کاروبار کاوه، ده به له پاکستانه وړه راوړل

او د کابل په منډه یې کې به یې خرڅول، خو د کلداري حساب مالوم نه و، په وروستیو کې یې تاوان وکړ.
کله چې د کرزي حکومت راغی، بیا یې هم ماموریت وانه خیست، څه پیسې ورسره وې، د کوڅې په سر کې یې د خوراکي موادو کوچینی دوکان جوړ کړ. کور خپل و، کرایه یې نه غوښته، مور مې هم په یوه شخصي مکتب کې معلمي کوله، ګوزاره مو کېده.
خوشاله ژوند مو درلود، مور مې تر پلار کشره وه، ډېره کشره، د دوی په عمرونو کې پنځلس کاله فرق موجود و. ښه مې په یاد دي، یو وخت د خپلوانو کره میلمانه وو، زه او مور مې د بس مخکینی دروازې ته ور وختو، کلینر راغی، مور مې کرایه ورته ونیوله، خوهغه ور یاده کړه چې پیسې مې دي له پلاره واخیستې.
بس! مور ته مې خدای ورکړه، کله چې به مې پلار په غوسه شو، نو مور به مې جدي څېره ونیوله او وبه یې ویل:
_پلاره! څه خبره ده؟
پلار ته به مې خندا ورغله.
مور مې ډېره ښکلې وه، ډېره. تر غټو تورو سترګو یې اوږده باڼه راتاو ول، کله چې به یې وخندل، تر سپینو غومبرو لاندې به یې نرۍ ګونځې پیدا شوې. بس! مور ټول دې ته شوي و، یوائې رنګ مو له پلاره اخیستی دی.
مریم وټوخل. یوه شېبه غلې وه، وروسته مې د اوبو د غړپ غړ واورېد، سوړ اسویلی یې ویست، په مړاوي غږ یې وویل:

ـخوشاله وم، غم مې نه پېژانده، تر خبرو مې خندا ډېره وه. خو دا خندا تر یو ویشت کلنۍ راسره وه، بس! تېر کال هر څه بدل شول، هر څه خبرې ختمې شوې.
وږی وم، کمپیوټر مې بند کړ، لاړم او بخارۍ ته نږدې کېناستم. کباب بد نه و، خو تر غوښې یې وچې ډوډۍ خوند راکړ، د مرچو او مثالو څکه (مزه) ورو تلې وه.
ماخستن ناوخته د مریم ټلېفون راغی، وار له واره یې وویل:
ـپه لیکلو ارزي؟
یو دم یې وخندل:
ـاه، وبښه، سلام!
د سلام ځواب مې ورکړ.
ویې ویل:
ـخبرې دې واورېدې؟
ـهو.
ـپوښتنې لرې؟
فکر مې وکړ، تر دې دمه هرڅه روښانه ول:
ـنه، خو یوه هېله!
ـوایه!
ـ داځل یو څه ډېرې خبرې راولېږه.
ویې خندل:
ـولې؟

ـسبا پنجشنبه ده، جومه او شنبې رخصت یم، د لیکلو له پاره ښه وخت دی.
ویې ویل:
ـسمه ده، تر تا زه ډېره بیړه لرم.
غلی شوم.
ویې ویل:
ـهو رښتیا، یوه پوښتنه مې په ذهن کې راتېره شوه.
ـوایه.
کور مو ډېر ارامه دی، د ماشومانو غږ نشته.
ومې ویل:
ـهغوی غزني ته تللي دي.
ویې خندل:
ـغږ دې خوبولی دی. څو بجې دي؟
ټلیفون مې سترګو ته ونیو.
ـیوولس.
ویې ویل:
ـ ستړی به یې ، خوب به درځي.
فکر مې وکړ، پوښتنه مې نه لرله، د (هو) ټکی مې له خولې راووت.

* * *

د سهار په خړه کې عمومي سړک ته وختم، یخني وه، زړه مې نیولی و، خو علت نه رامالومېده..

زموږ د دفتر رسمیات په اونیمې بجې شروع کیږي، خو زه په شپږ نیمې له کوره وځم، دفتر دومره لیرې نه دی، که مستقیم لاړ شو، تر شلو دقیقو نه اوړي، خو د دفتر موټر باید په شپاړسو کسانو پسې ورشي، یو ساعت وخت نیسي.

شېبه وروسته موټر ته ور وختم، همکارانو ته مې لاس ورکړ، یوه یې رایاده کړه چې لاس دې تود دی. تبه خو دې نه ده؟

ځواب مې ورکړ:

_نه

خو وروسته مې تبه شوه، سر مې درد کاوه، بدن مې تود و او د کار کولو سېکه نه وه را پاتې.

ماسپښین قضا مې په فلش کې د مریم خبرې راواخیستې، د مشر د شعبې دروازه مې وټکوله، رخصت یې راکړ، نیغ کورته راغلم.

ورځ تېره شوه، ماخستن هم وختي پرېوتم، کمپیوټر ته کېناستل مې له وسه وتلي ول، خو سهار ته ښه وم، تبه ختلې وه او د هوساینې احساس مې کاوه.
ټلیفون مې راواخیست، د مریم بېګاني مسکالونه راغلي ول، خو زه نه وم ورباندې پوه شوی.
اته بجې مې د کور کمپیوټر چالان کړ. مریم له سلام وروسته وار له واره کیسه را اخیستې وه.
ـد پوهنتون په دربیم کال مو صنف ته یو هلک راغی، غنمې، زیړې، تورې سترګې یې درلودې، له ونې لوړ و، زنه یې سوچې، پستې رږیرې نیولې وه، د مخ له روښانه او صاف پوستکي یې پوه شوم چې سختې نه دې پرې تیرې شوې.
دی وحید نومېده، له کوم بل پوهنتونه یې تبدیلي راوړې وه.
وحید غلی هلک و، ډېرې خبرې یې نه کولې، د همصنفیانو هرې پوښتنې ته به یې یواځې په (هو) یا (نه) ځواب ورکاوه، خو په درسونو کې یې وړې وه، کله چې به تختې ته پورته شو، له ستړیا به وتلی و. ده د هرې موضوع په اړه مالومات درلودل. د وحید خبرې په استادانو هم ښې لګېدې، هغوی به هم غوږ ورته نیولی و.
وحید به هر سهار په یوه ښکلې شخصي موټر کې پوهنتون ته راته، موټروان به تر یوې بجې ورته ماتل و.
یوه اوونۍ ناروغه شوم، پوهنتون ته نه پاتې و، کله چې ښه شوم او صنف ته لاړم، د ځینو مضمونونو نوټونه رانه تېر ول. له دوو ، دریو ټولګیوالو مې نوټ وغوښت، خو یوه یې هم پوره نه و لیکلی، یوې همصنفۍ د

وحید نوم راته واخیست، د تفریح په وخت کې ورغلم، دی د ېوې ونې سیوري ته ناست و، کتاب یې وایه.
ورنږدې شوم.
ومې ویل:
ـ وروره! د تېرې هفتې نوټونه مې په کار دي.
نیغ یې راته وکتل، بېرته یې کتاب مخې ته ونیو.
مغرور راته واېسېد، خو مجبوره وم:
ـ وروره! امانت یې راکه، سبا ته یې درته راوړم.
پرته له دې چې راته وګورې، بکس ته یې لاس ور وغځاوه، دوې کتابچې یې راته ونیولې، ورو یې وویل:
ـ دومره بد اخلاقه درته ښکارم؟
ومې ویل:
ـ ونه پوهېدم.
لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې و.
کتابچې مې راواخیستې، صنف ته لاړم، شېبه وروسته استاد راغی، دی د لنډۍ په اړه غږېده، خو زما ذهن سره راټول نه و، په خپلو دوو جملو مې فکر کاوه. ما کومه بده خبره کړې وه؟
نه پوهېدم.
سبا ته مې بیا د هماغه ونې لاندې ولید، ورغلم، کتابچې مې ورته ونیولې:
ـ مننه، وروره.
ویې خندل، خو په خندا کې یې ملنډې ګډې وې. ورو یې وویل:

ـ زه په خپله څلور خوېندې لرم.
غوسه راغله.
ـ نو څه درته ووایم؟
ویې ویل:
ـ تر اوسه دې له مانه کوم بېځایه حرکت لیدلی دی؟
ـ نه
ـ نو بیا ولې رانه وېرېږې؟
په خبره کې یې ورولوېدم!
ـ ولې وو وېرېږم؟
ویې خندل:
ـ همدا چې ورور راته وایې، دا خپله د وېرې او بدګمانۍ علامه ده.
ولاړ شو او صنف ته ننوت.
د رخصتۍ په وخت کې د پوهنتون د لویې دروازې خواته ګوښې روانه وم، وحید مې تر څنګ تېر شو، په غوسه یې راته وکتل.
له اعصابو سم نه شو راته ښکاره. پسې غږ مې کړ:
ـ پورورې خو دې نه یم؟
ګامونه یې ګړندي کړل.
ماسپښین کورته ورسېدم، کوچیني ورور مې زما کتابچې سره راتوشپلې وې. علت مې وپوښت، ویل یې چې بیګاه مې په یوه کتابچه کې رسمونه وکارل، سور پوښ یې و، اوس رانه ورکه ده.
پر تندي مې مړه خوله راغله. ورور مې د و حید د نوټ په کتابچه کې رسمونه کښلي ول.

سبا ته لومړی درسي سات خالي و ، وحید مې په چمن کې ولید ، ورغلم، پښې یې ورټولې کړې، پرته له دې چې راته وګورې ویې ویل:
ـد ښځې له پاره راغلې یې؟
خبره یې سمه وه، خو غیرت راته ودرېد:
ـنه
ویې خندل:
ـدروغ مه وایه، ما درته وکتل، مخ دې چینجن نیولی و.
ځواب مې نه درلود.
ـلیرې شوم.
تفریح شوه، خو د باندې ونه وتم، ځینې نوټونه رانه پاتې ول.
نږدې غږ مې واورېد.
ـوښه ټوکه وه.
ورو مې کتل. وحید و.
ځان مې مصروفه ونیو.
وحید یوه شېبه ولاړ و ، بیا د باندې ووت.
له تفریح وروسته د ګرامر استاد راغی، خدای خبر، طبع یې خټه وه، د درس ورکولو حوصله یې نه لرله. بس! مازې یې تېر درس تکرار کړ، مخکې له دې چې له صنفه ووځي، د مېز پر سر یې یو چپټر (د نوټ پاڼې) کېښود او د چپټر کاپي یې د هر محصل له پاره ضروري وګڼله.
د استاد له تګ سره سم، ګډوډي شوه، هر محصل په دې هڅه کې و چې چپټر د کاپي له پاره ورسره یوسي. وحید رامخته شو، نظر یې دا و چې دی به په خپله له چپټره د برش کاپیانې واخلي.

ټول قانع شول. سبا ته زه غیرحاضره وم، بله ورځ وحید نه و راغلی، بس، یوائې ما چېټر نه درلود. خو وحید دوهمه ورځ هم غیرحاضري وکړه. چپټر ضرور و، له یوه ټولګېواله مې د وحید د ټلېفون نومره واخیسته، غږ یې نیولی و، رایاده یې کړه چې ساعت وروسته به په پوهنتون کې یم. خبره یې سمه وه، په تفریح کې راغی، په شخصي جامو کې و، لاندنۍ شونډه یې ماته ښکارېدله.
ومې ویل:
_ناروغ یې؟
ویې څندل:
_مهمه نه ده.
چپټر مې ورنه واخیست، دی له خبرو پرته روان شو، تر هغو مې پسې کتل چې د پوهنتون تر عمومي دروازې ووت.
نا ارامه وم، په زړه کې مې ملامتي راټوله وه، د وحید چاودلې شونډه مې له ذهنه نه وته.
په سبا چې کله صنف ته ورغلم، لومړی مې په وحید پسې سترګې ورغړولې، خو څوکۍ یې تشه وه. نه پوهېږم، ولې؟ خو وحید مې ټوله ورځ په زړه کې ولاړ و.
ماخستن مې سل زړونه سره وتړل، د وحید د ټلېفون نومره مې ووهله، زنګ ورته، خو ځواب مې وانه ورېد.
پاو ووت، زنګ راغی، وحید رایاده کړه چې اوس ښه دی، راتلونکې شنبې به په پوهنتون کې وي.

مریم وټوخل، غلې شوه، په ببره مې د کمپیوټر سکرین ته وکتل، د خبرو وخت لا پاتې و.
چوپه چوپتیا شوه، خو دقیقه لا نه وه تېره چې بیا مې د مریم غږ واورېد:
ـ وبښه، د ټایپ بیطرۍ کمزورې وې، پوهېږې، دا د غروي په اندازه کوچینی ټایپ دی، ښه ثبت کوي، د فلش ځای هم لرې، لوسي راته راووړ، ټیپ شوې خبرې په اسانۍ سره کمپیوټر ته لیږلی شم. ښه کیسه مې کوله.
مریم غلې شوه، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل:
ـ پوهنتون لیرې و، څو نجونو په ګډه یوه تونس موټر ته میاشتنۍ کرایه ورکوله، موټر به هر سهار اووه نیمې بجې راپسې راته، په لاره به یې څو نورې نجونې هم را اخیستې او دولس نیمې بجې به بیا د پوهنتون مخې ته ولاړ و.
نجونو به په لاره کې خبرې کولې، خندل به یې او د یوې بلې حال به یې اخیست.
وخت تېرېده، پوهنتون ته پر لار یوې نجلی رایاده کړه چې رنګ دې بدل دی، ورځ تر بلې ډنګرېږې. دې خبرې ته د نورو نجونو هم پام شو، د یوې نظر دا و چې د پخوا په څېر نه خاندم، بلې ویل چې له خبرو هم لوېدلې یې، دربیمې بیا دا بدلونو نه دمینېدو علایم ګڼل.
نه پوهېدم، خو ما تر دې دمه مینه نه پیژندله.
په کور کې مې هم وضعې بدلون کړی و، ماته نه مالومېده، خو مور مې ویل چې له ډوډۍ ژر ولاړېږې، غلې یې، په نه خبره غوسه درځي.
فکر مې وکړ. ما کوم غم درلود ؟

نه، هر څه د پخوا په څېر ول، يوائې زه بدله شوې وم. يو څه رانه ورک وو.
په ذهن مې زور راووست، ورکه مې وموندله، د وحيد ليدو به خوشالي رابښله.
له ځان سره مې وويل:
ـ مينه همدا ده؟
مريم وټوخل، سوړ اسويلی يې ويست، خبرې يې وغځولې:
ـ ما نه غوښتل چې مينه شم، خو مينه وم، پوهېږې؟ د مينې نښې مې ولېدې. لومړی مې په دعا کې بدلون راغی، يو بل هم پکې ګډ شو، له مور، پلار او ورور سره به مې يو پردی هم په زړه کې راګرځېده. نه مې غوښتل، خو د سلام له ګرځولو سره به مې وحيد نيغ سترګو ته ودرېد، غم مې نه ورباندې لورېده، له خدايه به مې د ده خوشالي غوښته.
وروسته وو پرېدم، په لمانځه کې به مې لا د وحيد څېره تر مخې تېرېدله، د سهوې سجدې ډېرې شوې.
يو پردی انسان مې ژوند ته راغی، خپل رانه پردي شول.
د مريم خبرې مې ودرولې، غوږ مې ونيو، د کور دروازه ټکېده.
ورغلم، د ګاونډي زوې راته وويل چې غرمې ته څه مه پخوه، ډوډی درته راوړم.
زحمت مې نه پرې لورېده، خو دی شله و. ومې ومنله.
له چوترې مې دوه- درې وچ لرګي راواخيستل. کوټې ته راغلم، يو غټ لرګی مې پر سره انګار کېښود. بېرته کمپيوټر ته کېناستم، خو بيا دروازه وټکېده. ورغلم، دوو وړو ماشومانو خير غوښت. يوه ته مې لسګون ونيو، بل مړې سترګې راته ونيولې، خو ماتې پيسې نه وې راپاتې، په

سلګون مې زړه نه کېده. وریاده مې کړه چې په دې لسګون کې دواړه حق لرئ، نیمي یې کړئ.
دروازه مې پورې کړه، چوترې ته لا نه وم ختلی چې له کوټې شور او زوږ راغی. دوو ماشومانو د لسګون پر سر سره خوړلي ول.
کمپیوټر ته کېناستم. مریم ویلي ول:
ـنه مې له درسونو سره زړه تړلی شوای او نه هم د مور، پلار او کوچیني ورور خبرو خوند راکاوه. هر څه بدل شول. هر څه. په ژوند کې مې یو لوی بدلون راغی، داسې بدلون چې خوشالي یې رانه واخیسته، خوراک مې هېر شو، د شپې به تر ډېره ویښه وم.
مور ته مې اند ېښنه ور ولوېده، روغتون ته یې بوتلم، ډاکټر رنګارنګ معاینات راته ولیکل، دوا یې راکړه، خو زه پوهېدم چې کومه ګټه نه لري، د لابراتوار ماشینونه په مینه څه پوهېدل.
ورځ په ورځ خوړل کېدم، خو علت یې له ما پرته بل چاته نه ومالوم. ان وحید ته هم نه.
بیا د دروازې د ټکېدا غږ راغی، پوهېدم چې سوالګر دي، ځکه جومه وه، د جومې په ورځ خیرات غوښتونکي ډېر ول. ځان مې غلی ونیو، خو ددروازې ټکا ډېره شوه. د مریم خبرې مې ودرولې، کورتۍ ته ور ولاړ شوم، جېبونه مې ولټول، ماتې روپۍ نه وې.
فکر مې سم وخوت، په دروازه کې دوې زړې ښځې او د اوو کالو په منګ یوماشوم ولاړ و. د ماشوم چاودې بغور د یخنۍ له لاسه سره ښکارېدل.
نه مې په زړه کېږي چې کوم سوالګرته مې تر لسو ډېرې افغانۍ ورکړې وې، ځکه ډېر دي، په کوم یوه پسې به یې ورسیږې، خو د دې ماشوم

سترګو تاثیر راباندې وکړ، سترګې یې ژوندې نه راته وایسېدې، بې روحه وې، بس، لکه د سترګو پر تور چې یې خړ پلاستیک پروت وي، ما هیڅوخت د یو چا په سترګو کې دومره درد او نا امیدي نه وه لیدلې.
سلګون مې ورته ونیو او دروازه مې پسې پورې کړه.
کوټې ته لاړم، خو لا مې د ماشوم سترګې تر مخې تېرېدلې. وروسته مې یوه ټکې ته پام شو، هره ورځ مې په لسګونو سوالګر لیدل، پښتانه پکې ډیر ول.
یوه شیبه بخارۍ ته نږدې پرېوتم، بیا د مریم خبرې راپه زړه شوې، څوکۍ ته ور وښوېدم، ویلې یې و:
ـوخت ووت، وحید مې یوائې په پوهنتون کې لید.
وحید به هم تر نورو له ماسره ډېرې خبرې کولې، خندل به یې، غږېدا یې له خونده ډکه وه.
کله کله به یې ټلیفون هم راته وکړ، پوهېدم چې د هغه هم راسره جوړه وه، خو هیڅکله یې له خولې د مینې خبره راته راونه وته.
یوه ورځ د تفریح په وخت کې له څو نجونو سره ولاړه وم، ګرمي وه، نجونې په یوه خوله وې چې ایسکریم اخلو. روان شوو، وحید مې ولید، صنف ته ننوت، نجونو ته مې بانه وکړه، ورغلم، وحید پر مېز ناست و.
غټې تورې سترګې یې راواړولې، ښیره یې نیولې وه. ورو یې وویل:
ـمشوره راکه!
په حیرانۍ مې ورته وکتل، ده په خپلو تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، ویې وویل:
ـورونه مې په لندن کې دي، غوښتی یې یم.

زنګنونه مې ولړځېدل، پر څوکۍ کېناستم.
د وحید غږ مې واورېد:
ـدا یو کال راپسې ول، خپل هوټل لري، وایي چې کارډېر دی، په بل چا باور نه شو کولای.
غلی شو، سر یې وځړېد، ورو یې وویل:
ـخو زه غواړم چې پوهنتون خلاص کړم، له خپله وطنه مې زړه نه ځي.
د ژړا چیغه مې ستوني ته راغله، ولاړه شوم، وحید راپسې غږ کړ:
ـچېرته ځې؟ څه پکې وایي؟
دهلېز ته راووتم، ګڼه ګوڼه وه، ځان مې نه شو کابو کولی، د مخامخ صنف دروازه مې خلاصه کړه، څوک نه و، کېناستم، سترګې مې ډکې وې، خو هڅه مې کوله چې له خولې مې کوکه راونه وځي.
ښه شېبه ووته، دروازه خلاصه شوه، یو هلک و، په حیرانۍ یې راته کتل.
ولاړه شوم. له پوهنتونه ووتم، ټکسي ته مې لاس وښوراوه، سات وروسته په کور کې وم. مور ته مې سردردي بانه کړه.
خپلې کوټې ته لاړم او پر کټ اوږده وغځېدم.
مور مې ډوډۍ راوړه، خو ګوله مې تر ستوني نه تېرېده.
ماسپښین مبایل وشرنګېد، وحید و، د ناڅاپي ورکېدو پوښتنه یې کوله.
څه به مې ورته ویل؟ بس! ده ته مې هم ناروغي پلمه کړه.
د سمستر امتحان یې واخیست، نتیجه راووته، په ډېرو مضمونونو کې پاتې وم.

وخت ووت، وحيد ته وېزه راغله. د خداى په امانۍ جرات مې نه درلود ، يوه اوونۍ درس رانه پاتې و ، له وحيد سره مې په ټلېفون کې مخه ښه وکړه، دى لاړ او زما روح يې هم ورسره يووړ.
د مريم له دېرشو د قيقو غږېدا مې همدومره خبرې راويستې
ورځ تېره شوه، ماخستن ته مې يو ميلمه درلود. دى سپين ږيرى و ، له کلي يې د تدواى له پاره مخه رانيولې وه.
بوډا تر ناوخته ويښ و ، پخوانى کيسې يې کولې، خبرې يې ښې وې، خو تکرار يې ډېر درلود ، وړه کيسه به يې ټکي په ټکي راته تېره کړه.
بله ورځ تر غرمې ورسره وم، تر دولسو بجو په ډاکټرانو وګرځېدو ، يوه بجه د دوا له پنډې سره کلي ته روان شو ، د خداى په امانى پر وخت يې دعاوي راته کولې.
ماخستن وختې پرېوتم.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، د مریم ایمېل نه و راغلی، ورځ تېره شوه، تر رخصتۍ مخکې بیا کمپیوټر ته کېناستم، هیڅ هم نه وو.
ماخستن مې دیګ پخاوه چې د مریم ټلېفون راغی. غږ یې بېسبېکه و، له هرې خبرې سره به یې ټوخل.
دې د خبرو د نه رالېږلو علت، د ټوخې ډېر والی ګاڼه.
مریم لنډه وغږېده، ژمنه یې وکړه چې سبا ته به نورې خبرې رالیږي.
ما هم غږېدا ونه غږوله، په غوړو کې د پرتو پیازو ټکا خته، رنګ یې مخ په ژېړېدو و.
خو ماخستن نهه بجې بیا ټلېفون وشرنګېد، مریم وه، ژړل یې...
د (ولي) ټکی مې خولې ته نه راته، هماغسې مې پرېښوده، دې تر ډېره وژړل، بیا یې په غریو کې ښنه وغوښته، رایاده یې کړه چې د زړه د تشولو له پاره بل څوک نه لري.
مریم یوه خبره کوله. ویل یې چې د کوچیني ورور په وینو لړلی غوږ یې له ذهنه نه وځي.
غلی وم کیسه نه وه رامالومه، هیڅ مې هم نه شوای ویلای.

ټليفون قطع شو، سکرين ته مې وکتل، مريم، پينځه دقيقې ژړلي ول.

❋ ❋ ❋

د خيرخانې په کوتل کې مې د موټر ښيښه خلاصه کړه، يوه همکار په بيړه لاس ور وغځاوه، په خندا يې وويل:

_يخني ده.

سوړ شمال مې له مخه ليرې شو.

موږ هره دوشنبې ساحې ته ځو، همکاران بايد جوړې کړې راډيويې خپرونې خلکو ته ور واوروي، د هغوی نظريات واخلي او په راتلونکو خپرونو کې يې په پام کې ونيسي.

له موټروان سره اته تنه وو. په نيت کې مو د کابل د استالف ولسوالی نيولې وه.

د خيرخانې له کوتله ور هاخوا په سلګونو ښکلي، څو پوړيزه، پاخه کورونه په مخه راغلل، په واورو کې ولاړ ول، هر يو يې په لکونو ډالرو ارزېدل.

مخکې لاړو، نوي ښارګوټې په څنګکی سره تېرېدل، پای یې نه و، د لیرو پرتو کلیو نیمایي کورونه پاخه وو. هر دوه، درې سوه متره وروسته به د مکتب یا لیسې لوحه راغله. خلک تازه او پرېوللي ښکارېدل.
یوه اوونۍ مخکې سفر مې سترګو ته ودرېد، غزني ته تلم، د کابل له ښاره همدومره لیرې شوی وم، خو نه مې پوخ دېوال ولېد او نه هم خوشاله څیره. بس یواځې تور سړک او روانې موټرې د یو ویشتمې پیړۍ نښې وی.
یو نیم ساعت مو مزل وکړ، لس بجې د استالف تخت ته ورسېدو، دروازه خلاصه شوه، د موټر ټاېرونه تک تور او سوتره ښکارېدل. ټوله لار پر پاخه سړک راغلی و.
د استالف تخت لوړه غونډۍ ده، د ناجو زړې ونې پرې ولاړې دي. دواړو لورو ته یې ګڼ کورونه ښکاریږي.
د تخت پر سر یوې لویې ونې ته ودرېدم، وچه وه، نیمایي تنه یې سوځېدلې ښکارېدله.
یو غږ مې واورېد:
ـ از وقت های جنگ است.
مخ مې ور واړاوه، یو بوډا پیټاوی ته ناست و. د زړو ونو کیسه یې راته تېره کړه، ویل یې چې دا ونې یو نیم سل کاله عمر لري، دا لګېدلې ونه مو د تیرو جګړو یادګار ساتلی دی.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، لاندې په سپینو واورو کې د روانو اوبو تر څنګ له ګڼې ګوڼې ډک بازار و، په دوکانونو کې استالفي لوښي ځلېدل.

د بوډا خبره سمه وه، د جنګ علامې نه وې پاتې، ان په واورو پټ غرونه هم ژوندي ښکاریدل.
یوه همکار مې راغږ کړ، ورغلم، تر یوې ونې لاندې څو ماشومان راغونډ ول، دوی یوه راډیو یې خپرونه اوریدله.
ټول غلي ول، تر پایه یې یوائې ټایپ ته کتل.
همکار مې د خپرونې د ژبې او مالوماتو په اړه څو پوښتنې ورنه وکړې.
ټول پوه ول.
له یوې دولس کلنې نجلۍ مې وپوښتل:
ـ اوس خو مکتبونه هم رخصت دي، نو له کتابونو ډک بکس دې ولې غاړې ته اچولی دی؟
لاندې بازار ته یې ګوته ونیوله، را یاده یې کړه چې هلته ژمني کورسونه دي، د شاوخوا کلیو نجونې او هلکان د راتلونکې کال درسونو ته تیاری نیسي.
لویدیځ ته مې وکتل، د اوږده غځیدلي غره سپینې څوکې لمر ځلولې، خو د همدې غره ور هاخوا لا اوس هم جګړه وه، واورې یې تورې او پخڅې په وینو سرې وې، سپین ږیرو به ماشومانو ته کیسې کولې " وو، نه وو ، په پخوا زمانه کې یو مکتب و...." خو دلته، په دومره لنډه فاصله کې سپین ږیري وایي " بود نبود ، در زمانه های قدیم جنګ بود... جنګ، درخت تخت استالف راسوختاند..."
د ملګري غږ جټکه راباندې راوسته.
ـ راځه ! لاندې بازار ته ورکښته شو.

د هغه خبره سمه راته وایسېده، موږ تر یوې بجې په استالف کې وو. ملګرو مې له خلکو سره مرکې وکړې، د خپرونو په اړه یې د دوی نظریات واخیستل، درې بجې دفتر ته راورسېدو.

وار له واره مې ایمېل وکوت، د مریم خبرې مې په فلش کې راواخیستې، تیاره ماښام په کور کې وم.

مریم ویلي ول:

ـ وخت لمر و او زه هم د یخ توټه. په لنډ وخت کې مې د اوږو هډوکي راوختل، تر سترګو مې تورې حلقې تاوې شوې، د کور په دهلېز کې به له ولاړې هېنداري ښویه تېرېدم.

په درېیمه میاشت ټلېفون راغی، وحید و، لنډ وغږېد، ویل یې چې په همصنفیانو پسې خپه شوی یم.

سخته وه، په ډله کې یې راوستم، خو وروسته مې زړه سره راټول کړ، هېره یې نه وم. نومره مې تر اوسه ورسره وه.

غلې وم. سبک مې ختلی و. د قبرونو لیدو به ارامي رابښله.

خو څه موده وروسته مې ژوند ته تمه پیدا شوه. بس، یو لیرې خپل مو له کوچنیانو سره لندن ته ورسېد.

پلار ته مې وویل، د لندن خوبونه مې ورته تېر کړل، راتلونکې هوسایي مې یې سترګو ته ودروله. نه یې منله، رایاده یې کړه چې په خپل وطن کې ښه یو، وچه، لنده رارسیږي، پردي ملکونه څه کوو.

له مور سره کېناستم، د لندن په صفتونو مې خوله سترې شوه، د هغې ځواب هم منفي و.

چاره نه وه. کوچیني ورور ته مې په غوږ کې ورپوه کړل، ذهن یې له خیالي دنیا ډک شو، ژر یې قناعت وکړ.
اوس نو په څلورو کې دوه تنه مخالف ول.
ورور او خور به هره ورځ د خیالي ژوند په اړه غږېدل، کیسې به یې کولې، خپل راتلونکی به یې په مزو کې لید.
دا خبرې مې په مور او پلار ښې نه لګېدې، اول یې نصیحت کاوه، واقعي ژوند ته یې راګرځولو، خو وروسته یې پر دوی هم تاثیر وکړ، د لندن له خبرو یې خوند اخیست.
یوه ورځ مې مور د خپلوانو کره تللې وه، کله چې راغله، وار له واره یې د لندن کیسې راواخیستې. خبره مالومه شوه، دې له لندن نه زموږ د خپلوانو رالیږلي عکسونه لیدلي ول. ویل یې چې اولادونه یې په اسرات کې ول.
مور مې دا هم وویل چې د کورنیو د قبلیدو چانس ډېر دی.
بس! پلار مې هم راضي شو، په لومړي ځل یې د کابل له دوړو او د دوکان تر مخ د لښتي له بویناکه اوبو شکایت کاوه.
ماته خدای راکړه، رنګ مې راوګرځېد، ژوند خوږ راته وایسېد، راتلونکې مې له وحید سره لیده. ډېر وخت به مې د انګلیسي ویلي کتابونه له سره کتل.
پلار مې د خپلو ملګرو په مرسته یو قاچاقبر وموند، قاچاقبر د هر سړي پر سر اتلس زره امریکایي ډالره غوښتل، خو معامله پاکه ښکارېدله، پیسې په کابل کې، له صراف سره ایښودل کېدلې. بس، لندن ته په

رسېدو یې یو ټلیفون غوښت. پلار مې صراف ته د رسېدو ډاډ ورکاوه او قاچاقبر خپلې پیسې اخیستې.
بل شرط دا و چې سفر زمیني دی.
همدومره.
مور ته مې پر ځمکه تګ خوند ورنه کړ، ویل یې چې سل خطره ورسره تړلي دي. خو د پلار د لیل مې دا و چې د طیارې تګ ډېرې پیسې غواړې، ده د هر نفر پر سر دیرش زره ډالره یاد کړل، دا یې هم وویل چې له دې سره، بیا هم ټول سفر په طیاره کې نه شې کولای، ځینو ملکونو ته به پر ځمکه ور اوړې.
د پلار په خبرو کې ما هم یو څه مرچ او مساله ور ګډه کړل، د یوې کورنۍ کیسه مې ور ته تېره کړه، ومې ویل چې په همدې لارو روان شول، خو اوس په اروپا کې دي.
درې نفره په یوه خوله ول، مور مې هم راوا وښته.
زموږ کور بې نقشې و، پلار مې نفر ورته راووست، پنځه اویا زره ډالره یې جوړ کړل. د دوکان او کور وسایل هم خرڅ شول، پلار مې لس لکه افغانۍ ډالرو ته واړولې، ورغی، د څو شاهدانو تر مخ یې دوه اویازره ډالره له صراف سره کېښودل، پاتې پیسې مې ما او مور په خپلو زېرپیرانیو کې وګنډلې. په حویلۍ کې د منهو د ونې پاڼې مخ په ژېړېدو وې چې له کوره راووتو.
مریم غلې شوه، سوړ اسویلی یې ویست او خپلې خبرې یې وغځولې.
ـ تر نیمروزه کومه ستونزه نه وه، بس، شپه مو په کندهار کې تېره کړه او بله ورځ غرمه رباط ته ورسېدو.

رباط د افغانستان هغه کونج دی چې په ایران او پاکستان، دواړو پورې نښتی.
مور په یوه کوچیني بازار کې له موټره کښته شوو، پلي روان وو، مور مې څو ځله په ځنګ ووهلم، پوه یې کړم چې چادرې په خاورو کې درپسې کرښي، خو وروسته خندا راغله، د چادری له وړو څلورکونجه سورویو مې ورته کتل، دې په خپله دوه ځله ټوټه ووهله، د چادرې پیڅکې یې په پښو کې بندیدلې.
شیبه وروسته د تېلو د پلورلو یوه دوکان ته ودرېدو، پلار مې یوه کوچیني کاغذ ته وکتل، دوکاندار ته یې څه وویل، هغه مخامخ ګوته ونیوله.
مور مې په بېړه کوچینی ورور تر ولیو ونیو ، د موټر سایکل د برېک کرښنده اواز پورته شو.
مور په پلار پسې ګامونه واخیستل، یوه تنګه کوڅه مو په مخه ورکړه، کوڅه لنډه راتاو شوې وه، بېرته د یوه خړ دوکان تر مخ ودرېدو.
پلار مې پر بایسکل سپور سړی ودراوه، سړي یوه هلک ته ورناره کړه، هغه ته یې څه وویل، نه پوهېدم، بلوچي ژبه راته ښکاره شوه.
هلک روان شو، مور هم ګامونه پسې واخیستل. یوه خیرنه پرده مې لیرې کړه، ټوخی راغی، لویه کوټه د چیلم له لوګي ډکه وه. په بیړه مې دواړو خواوو ته وکتل، څو تنه پر غوړ تخت پراته ول، خرهاری یې خوت، ځنګ ته یې پر پلاستیکي څوکیو دوه ځوانان ناست ول، د یوه له خولې سپین لوګی راووت، د چیلم سرخانه سره انګار نیولې وه.

په هلک پسې د لرګي پر زينو وختو، تنګ دهلېز و، دوا‌ړو غا‌ړو ته يې غو‌ړ ورونه راپرې ول.
همالته ودرېدو، هلک په منډه لاندې کښته شو.
يو تور، ډنګر سړی راغی، پلار مې كاغذ ورته ونيو، سړي هيڅ هم ونه ويل، له جېبه يې کونجي (کيلي) راويسته، دروازه خلاصه شوه.
زه، مور او کوچينی ورور مې وړې کوټې ته ور ننوتو، پلار مې په دهلېز کې له سړي سره ودرېد.
ما دروازه پورې کړه، مور مې کړکۍ ته لاس ور وغځاوه، په کوټه کې د خولو له پخواني تروش بوی سره پوست باد ګډ شو.
مور ته مې وکتل، خندا راغله، سپين مخ يې د چادرۍ د سوريو په اندازه سپېره و..
ما هم خپله چادري ليرې کړه، شاوخوا مې وکتل، له کاه ګلي دېواله، زنګن ميخ راوتلی و، چادرې مې پر ميخ راوځړوله.
ورور مې ورسۍ ته ولاړ و، ورغلم، د هغه د ککرۍ پر ګڼو تورو ويښتو مې زنه ولګوله، لاندې مې وکتل، يوه دوکاندار وچې سترګې راته نيولې وې.
ګام شاته شوم. دوکاندار د ورسۍ د شنه چوکاټ تر لاندينۍ برخې پټ شو.
مخامخ د دوکانونو خړ بامونه ښکارېدل، زاړه ټيمان، مات چوکاټونه، د تېلو غوړې بوشکې... پرې پرتې وې. تر ټيټو غونډيو ور هاخوا د سمندر غوندې هواره دښته ښکارېدله.

کړپ شو. مورته مې وکتل، د اوږې لوی بکس خلاصه خوله پروت و. مور مې مخ ته آيينه نيولې وه، پر يوه ټوټه يې د سترګو شاوخوا دوړې پاکولې.
ورور مې يو دم چيغه کړه، منډه يې واخيسته، له وره سره ودرېد.
رنګ يې ژيړ و، په راوتلو رډو سترګو يې ورسی ته کتل.
مور مې چټکه ولاړه شوه. علت يې وپوښت.. هلک لړزې اخيستی و.
ورسی ته مې وکتل، په بيړه شاته شوم، تر ښيښې لاندې يو مړ ژواندی کربوړی پروت و.
پلار مې له ډکې پلاستيکي خلطې سره کوټې ته راغی، کربوړي ته يې لاس ور وغځاوه او د تشناب له کاغذ سره يې يو ځای د ورسی تر خلاصي پلې، لاندې وغورزاوه.
پلار مې پر هواره خيرنه توشکه کېناست، خلطه يې خلاصه کړه، شېبه وروسته د ټولو ژامې خوځېدلې. کيک مو له پپسي سره خوړ، خوند يې نه راکاوه،خو پلار مې ويل چې د هوټل تر خوراکه پاک دی.
له ډوډۍ وروسته اوږده وغځېدو، ستړي وو، ورور ته مې مخ ور واړاوه، لا يې د کربوړي ځای ته کتل، د توشکو له سوړ بوی سره د تېلو غوړ بوی هم ګډ و.
له پلاره مې وپوښتل:
_ابا: دلته د تېلو دوکانونه ډېر دي، ولې؟
ويې ويل:
_تر پولې ور هاخوا د ايران، زاهدان دی، تېل په بوشکو کې قاچاقي را اوړي.

پلار مې غلی شو، ور ومې کتل، له خپل سپين لستوني يې توره غټه سپږه ور واخيسته، ولاړ شو او لاس يې تر کړکۍ ويست.
ماته يې وکتل، ويې خندل، بېرته پر خپل ځای پرېووت، ورو يې وويل:
_خارج ته تګ، دا کيسې لري.
مور مې ورته وکتل، نه وه پوه شوې.
ټلېفون راغی، خبرې مې ودرولې، مريم وه، د خبرو د رسېدو ډاډ يې غوښت.
ور ياده مې کړه چې کمپيوټر ته ناست يم.
ښننه يې وغوښته، ويې ويل چې ساعت وروسته به ټلېفون وکړي.
بېرته مې د کمپيوټر کېبورډ ته لاس ور وغځاوه.
مريم ويلي ول:
_ماښام د کوټې دروازه وټکېده، پلار مې دهلېز ته ور ووت، پاو وروسته بېرته راغی، ويل يې چې سبا ورځ هم همدلته يو.
ورور ته مې غوسه ورغله، خو مور مې له خدايه خير غوښت.
د شپې تر ډېره خوب نه راته، ورور مې له پلار سره ويده و، نا ارامه ښکارېده، نه پوهېدم، سپږې وې ، که ورږې، زه يې هم خوړلم، د کمپلې د بوی له لاسه مې مخ نه شو پټولی.
سبا، تر غرمې کړکۍ ته نږدې ولاړه وم، بازار ته مې کتل، په پټکو او خوليو کې به يو نيم سر تور سر هم تېر شو، پسې وبه مې کتل، سر تور کسان پاک ښکارېدل، رنګونه يې هم ښه ول، ډېرو يې پر موډ برابر پطلونونه اغوستې وو، داسې راته واېښېده، لکه له ايرانه چې يې را اړولي وي.

دروازه خلاصه شوه، پلار او ورور مې ول، دوی دوې پلاستيکي خلطې پر غولي کېښودې، مور مې په پوښتونکي نظر ورته وکتل، پلار مې ور ياده کړه، چې په يوه خلطه کې حجابونه دي. دوهمه خلطه يې ور واخيسته او تشناب ته ننوت.
ورور مې په خوند وويل:
_له نړدې غونډيو، تودې اوبه راوځي.
په خبره يې ونه پوهېدم.
ورور مې وويل:
_بازار ته نږدې غونډۍ دي، چينې لري، ما په خپله لاس ورته ونيو، تودې اوبه راتويېدلې.
د مور غږ مې واورېد:
_دا څنګه اغوښتل کيږي؟
ور ومې کتل، توره اوږده ټوټه يې پر زنګنو پرته وه.
ودرېدم، ټوټه مې په ځان پورې ونيوله، بيړيو ته رسېده.
ومې ويل:
_اسانه ده، بس، د ټکري غوندې ځان پکې پټ کړه.
د پلار غږ مې واورېد:
_څنګه ده؟
ور ومې کتل، د تور پطلون له پاسه يې سپين يخن قاق اغوستی و.
دا لومړی ځل و چې ما په ملکي دريشي کې ليد.
مور مې ولاړه شوه، د ابا د يخن قاق غاړه يې سمه کړه، ورو يې وويل:
_له کومه دې کړل؟

پلار مې کوچيني ورور ته اشاره وکړه، هغه تشناب ته ننوت. ويې ويل:
ـسرحد دی، په دوکانونو کې هر څه پيدا کيږي.
کور مې سترګو ته ودرېد، تلويزيون ته نږدې د ابا پخوانی عکس ولاړ و، عسکري دريشي يې کړې وه. په مخ کې يې يوه ګونځه هم نه ښکارېده، خو اوس هم ښکلی راته وايسېد، په پطلانه کې ځوان مالومېده.
ورور مې راغی، په کاوبای پطلون کې ښکلی ښکارېده.
پلار مې د يخن قاق له پاسه کورتۍ واغوسته، ويې ويل:
ـسفر مو ماښام ته شو.
د مريم خبرې مې ودرولې.
بخارۍ ته ورنږدې شوم. مړه وه، دروازه مې يې خلاصه کړه، لرګي پوره نه ول سوځيدلي. ور پوه مې کړل، غوټه ايرې مې سترګو ته راغلې. بخارۍ مې په خپل حال پرېښوده، لاړم، تلويزيون مې ولګاوه او کمپله مې پر پښو راکش کړه.
د کار وړ پروګرام مې ونه موند، يا به زما په ذوق نه ول برابر. بس، تلوېزيون مې بېرته مړ کړ. د ټلېفون چونګا شوه، ولاړ شوم، د ټلېفون چارجر مې په ساکټ کې بند کړ.
بېرته په کمپله کې پرېوتم. د بخارۍ په نل کې د باد د تاوېدو غږ راته.
ټلېفون راغی، له کمپلې سره ور وښوېدم، مريم وه.
ساکټ ته نږدې ستوني ستغ اوږد وغځېدم، ملا مې سره ولګېده، تر غالۍ لاندې سيميټ وو.
مريم خوشاله ښکارېدله، خو تر اوسه يې لا په خبرو کې ټوخی ګډ و.
د خوشالۍ علت مې وپوښت:

را یاده یې کړه چې له دوو میاشتو وروسته یې یو پښتون ولید.
په خبرو کې یې ور ولوېدم:
ـ څنګه دې وپېژاند ؟
مریم سړه ساه واخیسته:
ـ نه پوهېږم. لوسي مې څنګ ته ولاړه وه، سیروم یې تاړه. له دهلېزه د وطن د خاورې بوی راغی. له لوسي مې هیله وکړه چې دهلېز وګوري.
د سر په ښورولو یې پوه کړم چې د سیروم له تړلو وروسته به احوال درته راوړم.
زما شک سم وخوت، یو چا په ټلېفون کې پښتو ویله.
په بیړه ولاړه شوم، د سیروم ستن مې له لاسه وختله، لوسي تر مټ ونیولم، چیغه مې کړه:
ـ پښتون دی.
لوسي په حیرانۍ راته کتل. له هغې مې وغوښتل چې دهلېز وګوري.
همداسې وشول، یو په ونه لوړ سړی کوټې ته راغی، تر پنځوسو اوښتی و، په څېره کې یې حیراني نه ښکارېدله.
سړي مې سر ته ودرېد، زما پر ککرۍ یې لاس تېر کړ، پر شونډو یې خوږه موسکا پرته وه.
پوه شوم. لوسي په منډه پوه کړی و.
دی لنډ وغږېد، ویل یې چې پکتیاوال دی، خو اوس په امریکا کې اوسي، دی له خپلې ایټالیاوي مېرمنې سره په چکر راغلی و، د سیل په وخت کې یې د مېرمنې پښه اوښتې وه، تر دې کوم بل نږدې روغتون یې نه و موندلی.

له ما یې کومه پوښتنه ونه کړه.

سړی یوه شېبه راسره کېناست، وروسته ټلېفون ورته راغی، له خبرو یې پوه شوم چې مېرمن یې ورته ماتله ده.

مریم وټوخل، غلې شوه. یودم یې وخندل:

_ښه ! کیسه دې څنګه کړه؟

ومې ویل:

_اورم یې، د کار خبرې ترې را اخلم.

ویې خندل:

_د کار خبرې؟.

پوه شوم، ښه خبره مې نه وه کړې، ومې ویل:

_هدف مې دا نه و، ته خو پوهېږې، ادبیات دې لوستي، لیکنه چاڼ غواړي.

ویې خندل:

_ټوکه وه.

زړه مې خپل ځای ته راغی.

ویې ویل: .

_کومه پوښتنه لرې؟

_نه

په خندا یې وویل:

_خو زه یوه پوښتنه کوم.

وایه.

ـ هر څه په پښتو درته ووایم که نه، ایرانۍ پارسي او انګلیسي هم پکې ګډه کړم.
خندا راغله:
ـ پوه نه شوم.
ویې ویل:
ـ ګوره، په لاره کې له ګڼو خلکو سره مخامخ شوم، ځینو یې پارسي ویله، یو شمېر په انګلیسي پوهېدل، داسې خلک هم ول چې په نا اشنا ژبو یې خبرې کولې، د هغوی ډېرې خبرې مې په یاد دي، اوس دې نو خپله خوښه، ددوی خبرې هم په پښتو درته ووایم، که نه، په اصلي ژبه یې غواړې.
فکر مې وکړ، پښتو ښه راته ښکاره شوه. دوه علته وو، لومړی، که مې د مریم په خبرو کې نورې ژبې را اخیستی، مجبور وم چې پښتو مانا هم ورسره ولیکم، دوهم دا چې لیکنه بې خونده راتله، ځکه مې وویل:
ـ نه، هر څوک چې په هره ژبه غږېدلی دی، ماته یې په پښتو وایه.
ویې خندل:
ـ سمه ده.
ـ ښه کومه بله پوښتنه؟
ـ نه، لوسي راته ولاړه ده، وایي چې خیرنه شوې یې، حمام تیار دی.
ټلیفون قطع شو.
کمپیوټر ته مې وکتل، د مریم خبرې لا پاتې وې، خو د لیکلو حوصله مې نه درلوده.
ولاړ شوم، په کمپیوټر کې مې یوه پخوانۍ هندي سندره راوسته.

ګروپ مې مړ کړ، اوږد پرېوتم، د سندرې نری ساز راته.
کړپ، د پیشو کریژې او پر کاشیو د لوښو د لوېدو اواز راغی.
دهلېز ته مې منډه کړه، له اشپزخانې یوه خیرنه پیشو راووته، غولي ته مې وکتل، د دهلېز پر سره فرش داسې څه نه وو، چې د پیشو ویشتلو ته جوړ وي. پیشو د دهلېز له خلاص وره ښویه ووته.
د اشپزخانې وره ته ورسېدم، بله پیشو راووته، خو دا پیشو ورو تله، کینډه پښه یې درنه پسې اخیسته.
تر پیشو مخکې د دهلېز وره ته ورسېدم، پیشو نوک ونیو، لار ورنه ورکه وه، بېرته اشپزخانې ته ننوته.
ور مې بند کړ، ورغلم، د اشپزخانې پر ګلداره کاشیو ماتې کوکۍ، د وریجو دانې او چیچل شوي هډوکي پراته ول.
لړمون مې اور واخیست. جارو ته مې لاس ور وغځاوه، پیشو د ګاز د لوېې ډبې تر شا غلې وه، وچې سترګې یې راته نیولې وې، وارخطا ښکارېده.
ور مخته شوم، جارو مې تر سر پورته کړه، پیشو هماغسې راته کتل. په سترګو کې یې معصومیت پروت و.
یوه شېبه مې د پیشو سترګو ته وکتل، سترګو یې یوه خبره کوله:
_ملامت نه یوو، په دې واورو کې څه وخورو؟
نه پوهېږم، ما ته یې په سترګو کې همدا ټکي ښکاره شول.
پیشو ته مې لار ورکړه، دهلېز ته ووته، په وره کې یې نوک ونیو، را ویې کتل، پوه یې کړم چې د دهلېز دروازه پورې کوه او ککړ لوښي سبا ته مه پرېږده.

غولي ته مې جارو ونيوه، د غاب ماتې ټوټې مې راټولې کړې. کله ، چې کوټې ته لاړم، سندره ختمه وه. يخنۍ واخيستم، ګروپ مې بل کړ، بخارۍ ته ور وګرځېدم، غټې، غوړ لرګي ته مې د اورلګيت دانه ووهله، وار له واره يې پرررر شو ، لمبه تر نورو نيمه سوځېدلو لرګو راتاوه شوه.
خوب نه راته، بېرته کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي ول:
ـ ماښام قضا دروازه وټکېده، پلار مې ور ووت، بېرته راغی، رايادده يې کړه چې بايد لاړ شو.
تياري ته ضرورت نه و ، بس، په حجابو کې مو ځانونه ونغاړل، پلار مې د اوږې بکس ور واخيست، همدا يو بکس و ، د ټولو کالي پکې پراته ول.
لاندې کښته شوو ، په يوه ډنګر ځوان پسې موګړندي ګامونه اخيستل، ساه مو لا نه وه سوځېدلې چې په يوه کور ننوتو.
لويه حويلی وه، ډله خلک ښکارېدل، ډېری يې تنکي ځوانان ول، د غاړې له بکسونو يې پوه شوم چې د سفر نيت لري.
يوه دېوال ته ودرېدو ، شاوخوا مې وکتل، شينډکی نه تر سترګو کېده، ټوله ځمکه غوړه وه، ځای ځای د تېلو زړې بوشکې پرتې وې.
لويه دروازه خلاصه شوه، يو سيټه باډۍ لرونکی کوچينی موټر و ، تېزه رڼا يې پر ولاړو خلکو لګېدله.
موټر ودرېد ، ځوانانو منډه ور واخيستله، هر يوه هڅه کوله چې لومړی باډۍ ته ور وخيژي.

د موټر له سیټه دوه تنه راکښته شول، ایراني فارسي یې ویله، دوی په نرمه ژبه د نوبت غوښتنه کوله. باډی ډکه شوه، د خلکو ملاوې ترې راوتلې وې.
موټروان زموږ خواته اشاره وکړه.
پلار ته مې وکتل، حیران و. ورغی، له خبرو یې پوه شوم چې زموږ ځای هم د موټر باډی ده.
پلار مې تر ډېره ورسره و، لاسونه یې خوځېدل، داسې راته واېسېد، چې ځای مناسب نه ورته ښکاري. وروسته راغی، بله چاره مو نه درلوده.
ورغلو، موټروان د باډی په پورته سر کې ځای راته جوړ کړ، زه او مور مې په مینځ کې کېناستو، یوې خواته مې پلار ځای ونیو او بل لور ته مې هم ورور. خو بیا مې هم له زنګنو سره د مخامخ ناست ځوان ملا لګېدله.
موټر ته مې وکتل، په وړه باډی کې شپاړس تنه ناست ول. دوه نور راغلل، ځای نه و، د باډی په وروستۍ برخه کې له موټره پر وتلو دړو کېناستل.
موټروان باډی ته نږدې ودرېد، مساپرو ته یې ډاډ ورکړ، ویې ویل چې ځانونه کلک ونیسی، ساعت وروسته به په زاهدان کې یو.
موټر حرکت وکړ، ځراغونه یې مړه ول، د سپوږمۍ په کمزورې رڼا کې یې لاره پرې کوله. کله چې به د موټر ټایر کومې کندې ته ور ولوېد، ملا به مې په شدت شاته پر ولاړو اوسپنو ولګېده.
دوو ځوانانو په ټیټ غږ خبرې سره کولې، له غږېدا یې پوه شم چې روان موټر سیمرغ نومېږي، وروسته مې زړه ولړزېد، یوه یې ویل چې تېره اونۍ په همدې ځای کې ډزې وربانديې وشوې.

موټر ودرېد. له موټروان سره ناست برېتور سړی راکښته شو، لیرې بل ګروپونه یې راوښودل، ویل یې چې ایرانۍ پوسته ده، نه به خبرې کوئ او نه به هم سګرټ ته د اورلګیت دانه نیسئ.
وروسته یې ګامونه واخیستل، ما تر هغو پسې کتل چې په تیاره کې ورک شو.
موټر حرکت وکړ، ورو روان وو، بس، د بنیادم تګ یې کاوه، ناست کسان غلي ول، حرکت یې نه درلود، ان د ساه ایستلو غږ یې هم نه راته.
ورور ته مې وکتل، په تورو غټو سترګو کې یې د سپوږمۍ رڼا ګډه وه.
مخکې لاړو، بل ګروپونه رانږدې شول، یو سیوری راغی، هماغه برېتورسړی و، موټر ودرېد، سړي موټروان ته څه وویل، ماشین مړ شو.
سړی باډۍ ته راغی، له ما، ورور مور او یوه بل کوچیني هلک پرته یې ټول له موټره کښته کړل. له ډلې یې اووه، اته، پیاوړي کسان پرېښودل، پلار مې هم پکې و، پاتې مسافر له برېتور سړي سره په تیاره کې ورک شول.
ولاړو کسانو د موټر د باډۍ پر شاتنۍ برخې زور راووست، باډۍ جټکه وخوړه، ټایرونه تاو شول، سیورو حرکت وکړ.
موټروان د سیټ تر ښیښې سر را ایستلی و، مخکیني ټایرونه یې هواري ته سیخول.
موټر په مړه ماشین روان و، ما بلو څراغونو ته کتل، نږدې ول، سپینه رڼا پر ایراني بیرغ لګېدله.

ناڅاپه موټر ودرېد ، د باډۍ وروستۍ برخې ته مې وکتل، یو هم نه و ، غړۍ مې اوږده کړه، ټول پرځمکه پراته ول. پر اوږه مې فشار راغی، د موټروان لاس و ، پوه یې کړم چې سر ټیټ ونیسه.
پوستې ته مې وکتل، عسکر و ، د لاسي بټۍ سپینه رڼا یې تر موږ نه رارسېدله. عسکر یوه شېبه ولاړ و ، وروسته کوټې ته ننوت.
پر ځمکه غځېدلي خلک پورته شول، لاسونه یې د موټر پر شاتنۍ برخه کېښودل، موټر حرکت وکړ.
له سرحدي پوستې واوښتو ، موټر ګړندی شو ، جمپونه نه احساسېدل، له باډۍ مې سر ور وایست، ټاپر پر توره لیکه تاوېده. بل څراغونه ورو ورو لیرې کېدل. په سترو کسانو کې مې د پلار د سا ایستلو غږ لوړ و
ښه شېبه ووته، موټر ودرېد ، شاوخوا مې وکتل، د سپوږمۍ رڼا سپینه وه، خو نږدې غونډۍ تورې ښکارېدلې.
د موټروان ورو شپېلکی مې واورېد. د پله لاندې ډله کسان راووتل، ټول باډۍ ته را وختل، برېتور سړی له موټروان سره کېناست.
موټر په مړو څراغونو ګړندی روان و ، د باد پرهاری خوت، د حجاب ژۍ مې له بغور (اننګي) سره لګېدله.
پاو ووت، لیرې دوه څراغه ښکاره شول، رڼا زموږ خواته را روانه وه، موټر ورو شو ، خامې ته ولوېد ،مخکې لاړ ، ودرېد ، رڼا تر ټیټې غونډۍ پټه وه.
دوو مساپرو په یوه خوله وویل:
_ګزمه ده.
د موټر له سیټه خلاصې ګوتې راووتې. ټول غلي شول.

رڼا د غونډۍ له بلې خوا راووته، نبغه د پوستې کمزورو ځراغونو ته ور روانه وه.
موټر حرکت وکړ، پاخه سړک ته وخوت، تګ یې تر پخوا چټک و.
له غونډیو ووتو، د سپوږمۍ رڼا تر لیرې رسېده، هواره دښته وه. مخکې لاړو، ګڼ ځراغونه ښکاره شول، نه پوهېدم، بازار و که کوم عسکري ځای، د موټر د ماشین غرهارې خوت، باد تېز لګېده، ټکری مې د زنې دواړو خواووته ټینګ نیولی و.
ناڅاپه درب شو، سپیرې دوړې تر موږ تېرې شوې. ورور مې تر مټ ټینګه ونیولم، موټر خامې ته ولوېد، خو تګ یې د پخوا په څېر ګړندی و.
یو دم کوکه شوه:
ـ ورور مې !
په بیړه مې ور وکتل، د باډۍ په وروستۍ برخه کې یوه سړي چیغې وهلې، له موټر وتلې دړې ته مې پام شو، زړه مې ولړزېد، څوک نه و.
د سړي له کوکو سره ژړا ګډه شوه:
ـ موټر ودروئ !
د موټر ټایرونه په ورو ډبرو وښوېدل، خلک په دوړو کې پټ شول.
سړي ټوپ کړل، د پاخه سړک خوا ته یې منډه ور واخیسته.
برېتور سړی تر ښیښې سر راویست. یوه مساپر په بېړه وویل:
ـ ورور یې ولوېد.
موټر حرکت وکړ. پلار مې د موټر د سیټ بام ته سوکان ونیول. موټر ودرېد. موټروان راکښته شو. په غوسه و، ویل یې چې خپلې غاړې مې

دربانديې خلاصې کړې وې، څوک چې ولوېدل، نو ولوېدل، زه نه شم کولای چې د بل یوه له پاره خطر ومنم.
یوه مسافر چیغه کړه !
ـدا څنګه مسلمان یې !
کړس شو ، مسافر خپل مخ ته لاس ونیو.
ورور مې زما پر اوږه سر کېښود.
موټروان ببرته سیټ ته ور وګرځېد ، موټر حرکت وکړ. لیرې دوه تنه ښکارېدل، ناست سړي ځمکې ته سوکان نیولې وو نرۍ چیغې یې راتلې، بل په تورو خاورو کې پروت و.
د مریم خبرې ختمې شوې.
بخارۍ ته مې وکتل، سره وه، خو تاو یې تر کمپیوټره نه رارسېده.

❊ ❊ ❊

سهار دفتر ته لاړم، یوه ملګري مې کوژده کړې وه، نورو همکارانو شیرینې ترې غوښتنه، بس، سلا په دې شوه چې غرمې ته به ماهیان راباندې خورې.
همداسې مو وکړل، شپږ تنه پوره دولس بجې له دفتره ووتو. نږدې ځای د خیرخانې قلعه یې نجارا وه.
ورغلو، په یخه هوا کې د ماهیانو خوراک خوند وکړ، د چایو د سورورلو په وخت ټلیفون راغی، حیران شوم، مریم وه، دې به یوائې له ماښامه وروسته ټلیفون کاوه.
د باندې ووتم، ښښنه یې وغوښته، رایاده یې کړه چې د کار په وخت کې یې مزاحمت وکړ، خو وروسته یې یودم وویل:
_د موټرو غږ دی.
پوه مې کړه چې د ماهیانو د خوراک له پاره قلعه یې نجارا ته راغلي یو.
په غږ کې یې بدلون راغی، په خوشالي یې وویل:
_په چهار راهي کې یې؟
_هو
_کومې خواته.
_شمال !
_خو په جنوبي برخه کې ښه ماهیان ورکوي، ته ورته وګوره، زه مې له مور سره څو ځله ورغلې یم.

ومې کتل. تر سړک ور هاخوا له لویې کړایي څخه تاوونه پورته کېدل.
ومې ویل
_اورې
_هو
غږ یې ژړغونی و. خو وروسته یې یودم وخندل.
_هی، څلور راهي ته وګوره، هغه بوډا ترافیک شته، اوږده ږیره لري.
ومې کتل، یوه ځوان ترافیک د موټرو نظم برابراوه.
مخکې تر دې چې د (نه) ځواب ورکړم، مریم په خوند وویل:
_موږ به هر سهار همدلته د پوهنتون یوه ملګرې را اخیسته، خو وروسته یې د درېدو ځای بدل کړ، ویل یې چې زوړ ترافیک ډېر راته ګورې. بس، خدای راکړه، ملګرې به مو ځوروله، ویل به مو چې زوم خو بیا ولاړ دی.
مریم ټوخي واخیسته، ټوخی یې اوږد شو، وروسته یې غاړه صافه کړه،ورو یې وویل:
_وبښه.
شاته مې وکتل، یوه ملګري مې ساعت ته اشاره کوله.
د مریم نیولی غږ مې واورېد.
_قلعه یې نجارا څنګه ښکارې؟
_هیڅ، لاندې دوکانونه دي، پورته منزل د ډاکټرانو لوحو نیولی دی، د ژۍ واورې د موټرو په لوګیو تورې دي، خو له سړکه دوړي پورته کیږي.
مریم سوړ اسویلی ویست:
_اه، تر هماغه دوړو ځار شم.
یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په غریو کې وویل:

ـیوه هیله ؟
ـوایه
ـیوه ژوره ساه واخله.
خندا راغله
ـولې؟
ـزما په خاطر
پزه مې کش کړه، د لښتي بوی له دوړو سره ګډ و، توخې راغی، ټلیفون مې لیرې ونیو. خو ومې نه توخل.
لاس مې بېرته غوږ ته ورنږدې کړ.
مریم وویل:
ـبختور یې.
ومې خندل.
مریم سوړ اسویلی ویست:
ـ د وطن دوړې مې یادېږي.
غلې شوه.
د ملګري غږ مې واورېد، ویل یې چې د دفتر کارونه راته پاتې دي، باید لاړ شو.
مریم یو دم وخندل:
ـاه، اصلي خبره مې هېره شوه، سبا د روغتون دهلېز رنګوي، کمپیوټرونه باید لیرې کړي، له سهاره راهیسي د کیسې په ثبتولو اخته یم، غواړم چې ډېرې خبرې درولیږم، رخصتي مو په څو بجو ده؟
ومې ویل:

ـ څلورنیمې.
ـ ښه، که مې ایمېل ناوخته در ورسېد ، چې هیر یې نه کړې.
ـ سمه ده.
ـ وبښه، اخیري خبره، که زما منې، تر سړک واوړی، هغه بلې غاړې ته ښه ماهیان پخوي.
هېڅ مې هم ونه ویل، موږ ماهیان خوړلي وو.
دفتر ته لاړو.
په رخصتۍ کې مې د مریم خبرې راواخیستې. ماخستن کمپیوټر ته کېناستم، نه چالانېده، برق کمزوری و.
د ځنګ ګاونډی راپه زړه شو ، برق یې نه درلود ، زموږ له کوره یې لاین کش کړی و. ورغلم، سیم مې له ساکټه وایست.
راغلم، کمپیوټر چالان شو. ټلېفون وشرنګېد ، همسایه و ، ویل یې چې ستاسو د حویلۍ د دروازې د سر ګروپ بل دی.
ولاړ شوم، برق مې ببرته ور خوشی کړ.
راډیو مې راواخیسته، یواځې د جنګ خبرونه ول، مړه مې کړه. اوږد وغځېدم، د مریم خبرو ته مې سودا وه. اته بجې وې، د کوڅې د خلکو تر وېده کېدو مې د برق د قوي کېدو تمه نه درلوده.
پیاله مې له چایو ډکه کړه، الماری ته ودرېدم، د خرما قوطۍ رانه ورکه وه. برق لاړ ، ببرته په خپل ځای کېناستم، د لندو وړیو بوی راغی. ګوتې مې وتپولې، تودې شوې، پیاله چپه وه.

کوټه سپينې رڼا ونيوله، تېزه وه، کمپيوټر ته ورغلم، چالان شو، خو چونګا يې خته. همسايه ته مې زنګ وواهه، ورياده مې کړه چې ضروري کار لرم، که مو ابګر مي بنده کړې وي، ليرې يې کړئ.
فکر مې سم وخوت، د کمپيوټر چونګا غلې شوه.
مريم ويلي ول:
ـ يوې زېرزمينۍ ته ور کښته شوو، ساه پکې بند يده، د روغني رنګ بوی يې درلود. دوه ژېړ ګروپونه راځړېدل.
کړنګ شو، ټيمي قوطۍ ورغړېده، له دېوال سره ولګېده، پر لانده سيمينټ د نخودي رنګ څاڅکي توی شول.
ورور ته مې وکتل، خپلو پښو ته يې وچې سترګې نيولې وې، د پطلانه شنه پايڅه يې په نخودي رنګ ککړه وه.
مور مې د هغه سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، مخکې لاړل.
زيرزميني اوږده وه، د ناستې له پاره هيڅ هم نه ښکارېدل، پلار مې له سيمينټو څو ډکې بوجۍ دېوال ته پربيستې. پر بوجيو کېناستو، شاوخوا مې وکتل، د رنګ ډک او خالي ډبي پراته ول، ځای ځای د پخو خښتو لندې ټوټې ښکارېدلې.
موټروان دروغ ويلي و، ساعت لاره نه وه، پوره دوه نيم ساعته مو پر پخو او خامو لارو مزل کړی و، سر مې ګرځېده، ملا مې د موټر د اوسپنې له لاسه ټوک ټوک وه.
پر مخامخ دېوال يو سيوری راغی، په عمر پوخ سړی پر زينو راکښته شو، ملا يې ختلې وه، له خولې يې د سګرېټو تېز بوی ته.
سړي يوه نکلي کاسه پر غولي کېښوده، بېرته چوپه خوله پورته وخوت.

پلار مې پر کاسه هواره وچه ډوډۍ وروپورته کړه، لاندې سپېرې سپینې وریجې وې.
د ډوډۍ وړه ټوټه مې خولې ته واچوله، د ربړ غوندې وه، نه ژدویل کېده، د خاورو خوند پکې ګډ و.
مور ته مې وکتل، په رنګ ککړ برس ته یې وچې سترګې نیولې وې.
پوه شوم، له موټره لوېدلی ځوان یې له زړه نه ووت.
ورور مې ګروپ ته کتل....
پلار مې یو دم مخ واړاوه، ویې ټوخل، وریجې دانه دانه پر رنګ شوي دېوال ولګېدې.
بښنه یې وغوښته، بیا یې کاسې ته لاس ور ونه غځاوه. ملا یې دېوال ته ولګوله، پورته یې وکتل، له سترګو یې پوه شوم چې په راتګ پښېمانه دی.
ټول غلي وو، ورور مې د مور پر اوږه سر ایښی و، سترګې یې پټې وې. له وریجو یوه ځې یوه ګوله پورته شوې وه.
ښه شپه ووته، سترګې مې درنې شوې.
سمندر و، پراخ سمندر، ډوبه شوم، لاندې تورې اوبه ښکارېدلې. لاسونو او پښو ته مې ټکان ورکړ، اوبه مې ستونې ته راغلې، ترخې وې، ساه مې نه شوای ایستلی، د لاسونو او پښو حرکات مې ډېر شول، سر ته راوختم، مور، پلار او ورور مې هم ځګنو څپو اخیستي ول.
ورور مې چیغې وهلې، مرسته یې غوښته...
د نهنګ لکۍ مې ولېده، له اوبو لویه خوله راووته، سپین تېره غاښونه یې زما د ورور سر ته سیخ شول، سپین ځګونه سرو وینو ونیول.

چیغه مې کړه، پر خولې مې ترخې اوبه راواوښتې.
مور ته مې وکتل، نه وه، لاندې لاړم، لاس او پښې مې له حرکته لوېدلي ول. پورته مې وکتل، په سپینو اوبو کې د لمر رڼا ګډه وه.
مور ته مې مخ ور واړاوه، خلاص غونچه ویښتان یې یوې بلې خواته کېدل، لاندې روانه وه، له خولې یې حبابونه (پوکنۍ) راوتل.
له سمندري شنو اوږدو پاڼو یو غټ نهنګ راووت، په غاښ کې یې زما د ورور په وینو لړلی ځیرې کمیس بند و، د مور خواته مې ور وګرځېد، چیغه مې کړه، غږ مې نه راووت، واړه حبابونه مې تر سترګو تېر شول، حبابونه مخ پورته روان ول.
نهنګ ورغی، غټه خوله یې خلاصه کړه. سترګې مې پټې کړې، بېرته مې ورته وکتل، مور مې نه وه، د نهنګ له خولې راوتلې سرې وینې له اوبو سره ګډې وې، له تېرو غاښونو یې زما د مور اوږده ویښته راوتلي وو، اوبو یوې بلې خواته وړل.
نهنګ زما خواته راغی، خوله یې خلاصه وه، چیغې مې وهلې، پلار مې را روان و، نه شوای راتلی، اوبو بېرته شاته ووړ.
غږ مې واورېد، اوږې مې وښورېدې، سترګې مې رڼې کړې. پلار مې په غېږ کې ټینګه نیولې وم، مور مې په حیرانۍ راته کتل، ورور مې لا ویده و.
ومې ویل:
ــ ښه یم. خوب مې لید.
پلار مې بېرته پر سیمیټي کڅوړې کېناست. کیڼ لاس مې راپورته کړ، دوه نیمې بجې وې.

سر مې درد کاوه، ټوک ټوک وم، د نهنګ خلاصه خوله مې له ذهنه نه وته.
غږ مې واورېد، یو چا زما د پلار نوم اخیست. پلار مې په بیړه پر زینو وخوت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، ویې ویل چې باید لاړ شو.
مور مې د ورور اوږې وښورولې، هغه خوبولې سترګې خلاصې کړې، له څه ویلو پرته ولاړ شو.
د باندې راووتو، تیاره وه، سپوږمۍ نه ښکارېده.
کوڅې ته راغلو، یو کوچینۍ موټر ولاړ و، پر سر یې د ټکسي لوحه ټومبلې وه.
پلار مې له موټروان سره مخکې کېناست، موږ د شا سیټ ته ورپورته شوو.
شاوخوا مې وکتل، هسکه وه، لاندې په زرګونو سپین او ژېړ څراغونه بل ول، فکر راولوېد، موږ د زاهدان د ښار په څنډه کې وو.
موټر حرکت وکړ، په یوه کوڅه کې راتاو شو، عمومي سړک ته وخوت، مخکې لاړ، سړک ته نږدې په پیاده رو کې ودرېد.
موټروان په بیړه دروازه خلاصه کړه، له موږ څخه یې وغوښتل چې له موټره کښته شو، همداسې مو وکړل، سړک ته نږدې په ګڼو ونو کې کېناستو.
د سړک دواړو غاړو ته تېز ژېړ ګروپان بل ول، رڼا یې تر هغو څانګو رارسېده چې موږ یې تر لاندې ناست وو.
موټروان ته مې وکتل، د موټر له مخکینې ټابره یې هوا ایسته، شېبه وروسته د موټر پر بانټ کېناست.
چوپه چوپتیا وه، کله کله به یو ــ یو موټر په تېزۍ سره تېر شو.

موټروان شېبه په شېبه خپل ساعت ته کتل.
یو موټر راغی، ټیوټا وه، پر سر یې سور څراغ تاوېده، پر دروازه یې سپاه پاسداران جمهوري اسلامي ایران لیکلي و.
موټر برېک ونیو، یو عسکر له ښېښې سر راویست، موټروان د ټکسي خالي ټاېر ته ګوته نیولې وه.
وروسته یې ټلېفون ته اشاره وکړه، نه پوهېږم، خو دا مانا مې ترې واخیسته چې د بل ټاېر راوړلو ته انتظار باسم.
د پولیسو موټر حرکت وکړ، موټروان سګرېټ ولګاوه، هماغسي پر بانټ ناست و.
وروسته یې ټلېفون غوږ ته ونیو، د لاس له خوځولو یې پوه شوم چې په غوسه دی.
پاو ووت، یو دري سوه دري بس ودرېد، موټروان راغږ کړل، ورغلو، بس ته ور وختو. شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه وه. لاړو او همالته کېناستو.
بس حرکت وکړ، دواړو غاړو ته واړه زاړه ناست ول، په تورو ویښتو کې د بس د چت د څراغونو کمزورې رڼا ښکارېدله، سپین سرونه هم پاک ول، ځای ځای په تورو حجابونو پوښلې ککرۍ هم زنګېدلې. ټول غلي ول.
مخکې مې وکتل، د بس پر ماشین یو تنکی ځوان ناست و.
نیم ساعت ووت، ځوان ولاړ شو، یو پلاستیکي سطل یې ور واخیست.
مخکې راغی، یو ماشوم یې له بغوره کش کړ، ویې خندل، له سطله یې یو جوس ورکړ.

ځوان دوو دریو نورو کسانو ته د اوبو بوتلونه ونیول. وروستۍ څوکۍ ته راغی، سطل یې کېښود، یوې بلې خواته یې وکتل، له جېبه یې درې کارتونه راوایستل، ورو یې وویل:
ـمخکې پوسته ده، پولیس راخیژي. د شا سیټ ته نه راځي، له لیرې همدا کارتونه ورته پورته کړئ.
پلار مې یو کارت ور واخیست، سر یې وخوځېد، بېرته یې ځوان ته وکتل. هغه پر خپلو شونډو ګوته اېښې وه، په ټیټ غږ یې وویل: وارخطا نه شۍ، لار ورسره لرو، پیسې مو ورکړې دي.
ځوان یو دم وخندل، په لوړ غږ یې وویل:
ـجوس غواړئ؟
د جوس پاکټ یې زما د ورور پر ځنګنو کېښود، مخ یې واړاوه، بېرته موټروان ته نږدې کېناست.
پلار مې کارت راکړ، کارت ته مې کتل، پورته یې شناسنامه لیکلې وه، لاندې د یوه برېتور سړي عکس ښکارېده.
پلار ته مې اشاره وکړه، په شونډو کې موسکۍ شو، خپل کارت یې راوښود، عکس یې نه درلود.
مور ته مې وکتل، کارت یې په ګوتو کې سره اړاوه، په عکس کې یوه ږیرور بوډا سپینه لونګۍ تړلې وه.
یو وړوکی بازار راغی، بس ودرېد، دوکانونه بند ول، خو د هوټل تر لو یو ښیښو ور هاخوا ګڼ خلک ښکارېدل، ټولو په قاچوغو او پنجو خوراک کاوه.

بس ته یو وسله وال عسکر راوخوت، په لوړ غږ یې د اسنادو غوښتنه وکړه، لاسونه پورته شول، مور ته مې وکتل، د عکس خوا یې ځانته نیولې وه.
عسکر له لومړۍ څوکۍ راتېر شو، په دوهمه څوکۍ کې یې د یوه بوډا اوږې وخوځولې.
د بوډا تر څنګ ناستې ښځې څه ورته وویل.
. زړه مې ولړزېد، عسکر مخکې راغی، مور ته مې وکتل، کارت یې پر ځنګانه ایښی و، له غروي یې مازې د کاغذ څنډه مالومېدله، د پلار سترګې مې رډې راختلې وې، عسکر دوو ــ دریو نورو ناستو کسانو ته هم ملا کړوپه کړه. کارتونو ته یې وکتل، بښنه یې وغوښته، پورته بې پر څو وړو بکسونو ګوتې وتپولې، یو ناست ځوان یې ولاړ کړ، د هغه جېبونه یې وکتل، زموږ مخې ته ودرېد. د کارت غوښتنه یې وکړه، پلار مې بې عکسه کارت ورته ونیو.
عسکر وخندل، پلار ته مې یې اشاره وکړه، دواړه د بس له شاتنۍ دروازې کښته شول.
مور مې ولاړه شوه، مټ ته مې یې لاس ور وغځاوه، بېرته پر خپل ځای کېناسته.
ورور مې په وېره وویل:
ــ ابا یې چېرته بوت؟
ورو ښځینه غږ مې واورېد:
ــ ډېر ښکلی دی.
ورمېږ مې کوږ کړ.

تر مخې مو يوه زړه ښځه ناسته وه، په عينكو كې يې سترګې غټې ښكارېدلې، تر ځنګ يې زما ورور ته كتل.
وروسته يې ماته مخ راواړاوه، ورو يې وويل:
_افغانان ياست؟
غلې وم.
ښځې وخندل:
_د ماشوم له خبرو پوه شوم چې ايرانيان نه ياست، خو پاكستانيان هم نه راته ښكارې، د هغوی رنګ مالوم دی. تک تور دی.
مور مې وويل:
_افغانان يو.
ښځې له خپل بكسه د بسكيټ قوطۍ راويسته، ورو ته مې يې ونيوله. ورور مې مور ته وكتل، هغې اوږده باڼه سره وروستل، ورور مې بسكيټ ورواخيست، ويې ويل:
_ابا ته خو به څه نه وايي؟
زړې ښځې وويل:
_څه وايي؟
مور مې سوړ اسويلی وايست:
_هيڅ! پلار ته يې اند ښنه ده.
زړې ښځې وخندل، مخكيني غاښونه يې د زرو ول، ورو يې وويل:
_مه ويرېږئ، د لارو پوليس د څو تومنو سپي دي.

خبره یې سمه وه، پلار مې راغی، په خپل ځای کېناست، خو د تندي ګونځې یې ژورې وې. مور مې د غوسې علت وپوښت، پلار ور یاده کړه چې سل ډالره یې ورنه یووړل.
موټر حرکت وکړ، ښه شېبه ووته، زړې ښځې وویل:
ـ په تومنو یې بدل کړئ !
ښځه د (ډالرو) په ټکي پوهېدلې وه.
پلار مې د ورور په لاس کې د بیسکیټو نیولې قوطۍ ته وکتل.
مور مې وویل:
ـ ښځې ورکړ.
د باندې تیاره وه، ځای ځای به د بس د څراغونو تېزه ژېړه رڼا پر را روانو ترافیکي لوحو لګېدله، نور هیڅ هم نه ښکارېدل.
سترګې مې درنې وې، د بس د چت سپین څراغونه ورو ورو کمرنګې کېدل، وروسته خوب وړې وم.
مریم وټوخل، ټوخی یې اوږد شو، بیا یې په کمزوري غږ وویل:
ـ شور او زوږ و، سترګې مې رنې کړې، دواړو غاړو ته کتار بسونه ولاړ ول، خلک یوې بلې خواته ګرځېدل. مور ته مې وکتل، له زړې ښځې سره یې خبرې کولې.
بس تش و، دوې څوکۍ ور هاخوا یوه بوډۍ کتاب وایه.
پلار ته مې پام شو، د مجلو او اخبارونو غرفې ته نږدې له موټروان سره ولاړ و
ورور مې راغی، له سرو شونډو یې د ګشنیزو نری ډکی راوتلی و، برګر یې خوړ.

ولاړه شوم، مور مې راوکتل، خو څه یې ونه ویل.
د بس له شاتنۍ زینې کښته شوم، مخکې لاړم، یوه دوکان ته ودرېدم، ژاولو ته مې زړه وشو، خو ایرانۍ پیسې نه وې.
د پلار غږ مې واورېد:
_څه غواړې؟
ورومې کتل، په لاس کې یې پلاستیکې نازکه خلطه نیولې وه. د پیپسي بوتلې او برګر پکې پراته ول.
ومې پوښتل:
_تومن دې له کومه کړل؟
کیڼ لور ته یې اشاره وکړه، صرافي وه، د غرفې پر لویه ښېښه رنګارنګ لوټونه سرېښ ول.
له دوکانه مې دوه درجنه ژاولې راواخیستې، ورغلم، پلار ته نږدې د لرګي پر اوږده څوکۍ لمر ته کېناستم. مخې ته مې وکتل، تر چمن ور هاخوا سیمټي نرۍ سړک و، ډله خلک ګرځېدل، خو پر سړک یو کاغذ هم نه ښکارېده.
پلار مې په ډکه خوله وویل:
_تهران ته یو زرو دېرش کیلو متره لار پاتې ده، تر ماښامه به په بس کې یو.
د مخامخ دوه منزله تامیر پر سر لوی ساعت ته مې وکتل، د سهار اووه نیمې وې.
ومې پوښتل:
_دا کوم ځای دی؟

ـ د کرمان د بسونو اډه.
یو وړوکی توپ راوړغړېد، د مرسل د ګلانو په بوټو کې ننوت. کوچیني ماشوم منډه پسې راواخیسته، بوټي ته نږدې ودرېد.
ورغلم، توپ د مرسل د بوټي په ژېړو لوېدلو پاڼو کې پروت و. لاس مې ورو وغځاوه، توپ مې له اغزنو بوټو راویست.
ماشوم غبرګ، ټنډ لاسونه راته ونیول، توپ یې ور واخیست، د بس خواته یې منډه کړه.
ګلانو ته مې وکتل، اخره یې وه، مړاوي ښکارېدل.
ببرته پر اوږده څوکۍ کېناستم.
پلار مې وویل:
ـ مننه د رنه کوي.
مخامخ مې وکتل، له ماشوم سره نږدې ولاړې ښځې لاس راته خوځاوه.
پر سړک یوه نجلۍ روانه وه، نری اندام یې درلود، له ټکري یې د ویښتانو څوکې راوتلې وې.
ومې ویل:
ـ ملایان څه نه ورته وایي؟
ځواب مې وانه ورېد.
پلار ته مې وکتل، رنګ یې ژېړ و، دوو راروانو عسکرو ته یې وچې سترګې نیولې وې.
په ببېړه مې وویل:
ـ مه ورته ګوره!
سر یې وخوځېد.

عسکر راغلل، د یوه په لاس کې مخابره وه، د دوهم په کمربند پورې
توپانچه ځړېدله.
یوه یې وویل:
_ښاغلیه، شاته دې کثافت دانۍ ده.
پلار مې موسک شو، پښو ته نږدې د پپسې خالي قوطۍ یې ور
واخیسته او په سره ټوکرۍ کې یې واچاوله.
مخابره وچونګېده: وارخطا غږ ترې راووت:
_دوه افغانان رانه ورک شول، یو یې اوږده ږیره لري، له رنګه سپین دی،
دېرش کلن ښکاري، د بل پر مخ د زخم چاپ مالومېږي، دواړه د ترمینال
شمالي دروازې ته لاړل.
عسکرو منډه کړه.
پلار مې وویل:
_په موټر کې ناسته مو په خیر ده.
روان شوو، ورور مې له مور سره ناست و. زړې ښځې کتاب وایه.
پلار ته مې مخ ورواړاوه، د پولیسو ولاړ موټر ته یې کتل:
ومې ویل:
_ویې نه پېژندلو.
پلار مې یوائې موسک شو.
پاو ووت، د سهار چایو ته تللي خلک بېرته موټر ته راوختل، د زړې
ښځې لاس ته مې وکتل، ټیټه شوم، پاو کمې اته بجې وې.

موټر حرکت وکړ، له دښتو او ورو ښارونو تېر شوو، یوه بجه مو په اصفهان کې ډوډۍ وخوړه، ماښام تیاره یې د عمومي سړک پر غاړه له بسه کښته کړو.
د تېلو ټانک و، لیرې رنګارنګ رڼاوې ښکارېدلې.
یو خیرن ډنګر بوډا راغی، موسک و، له څه ویلو پرته یې بکس اوږې ته واچاوه.
په هغه پسې لاړو، د تېلو د ټانک شاته وړه حویلۍ وه، پر چمن کېناستو.
شاوخوا مې وکتل، د یو اځینۍ کوټې سپین دېوالونه د ونو له ژېړو پاڼو ښکارېدل.
بوډا هماغه کوټې ته ننوت.
ورور مې منډه واخیسته، د هغه له تورو وېښتو ور هاخوا، له وچو بوټو د بتو (قو) سپینې غاړې راوتلې وې.
ورغلم، درې بتې د کوچیني حوض په رڼو اوبو کې ګرځېدې.
پلار مې راغږ کړ، ورو مې کتل، پیاله یې پورته نیولې وه.
ورور ته مې وویل:
ـچای تیار دی.
راویې نه کتل، بتو ته یې د بسکېټ ورې ټوټې وراچولې.
سر مې پسې ونه ګرځاوه، د پلار تر څنګ کېناستم. مور ته مې مخ ور واړاوه، د چایو له سورولو یې خوند اخیست.
بوډا یو غاب پر چمن کېښود، څو قند خیشتي پکې پرتې وې.
پیاله مې راډکه کړه.
بوډا په خواره خوله وویل:

ـ بل څه خو به مو نه وي په کار؟
پلار مې مننه ترې وکړه، خو بوډا لا په خپل ځای ولاړ و، د خولې د دواړو غاړو ګونځې يې ژورې وې، خندل يې.
پلار مې جيب ته لاس کړ، بوډا ته يې يو لوټ ونيو، خو بوډا لاس ور ونه غځاوه.
پلار مې بل نوټ ورسره يو ځای کړ، بوډا هماغسې خندل.
خوښ مې شو، ورېی نه و. خو يو دم يې وويل:
ـ ډالر غواړم.
پلار ته مې غوسه ورغله، لاس يې ور ټول کړ.
بوډا کېناست، په خواره خوله يې وويل:
ـ ښاغليه. مه خفه کېږه، دلته يوا ځې هغه افغانان راوړي چې اروپا ته ځي، ډېر يې ډالر راکوي.
پلار مې وخندل، له پيسو سره يې يو بل لوټ هم يو ځای کړ، بوډا ته يې ونيو، هغه لاس ور وغځاوه، خو هماغه پخوانی خندا يې نه وه.
چمن خوند کاوه، سړه هوا لګېده، د لندو خاورو بوی ته، په ذهن کې مې د وحيد خبره راګرځېدله.
بوډا د کوټې تر مخ ولاړ و، پر پايپ يې ځمکه آبپاشي کوله.
نيم سات ووت، بوډا راغی، په لاس کې يې مبايل و، په غوسه يې وويل چې په ما پسې راځئ.
پلار مې بکس ور واخيست، د تېلو د ټانک تر مخ ولاړ ټکسي ته ور وختو.

موټر حرکت وکړ، مخکې لوحه راغله، لیکلي یې و، تهران، لس کیلو متره.
خو موټر لنډ راتاو شو، خامه وه، کله کله به د موټر ژېړه رڼا د ونو په سپېرو څانګو ولګېده.
پاو ووت، د بوې ټيټې غونډۍ سر ته وختو، لاندې زرګونه رنګارنګ ګروپونه بل وو.
پلار مې موټروان ته تر څنګ وکتل، ورو یې وویل:
_تهران دی؟
ځواب مو وانهورېد.
پاخه ته ور وختو، موټر په نورو سلګونو موټرو کې ګډ شو. وروسته ودرېد، مخې ته مې وکتل، ترافیکي اشاره شنه وه.
شاوخوا مې سترګې واړولې، د مغازو له لویو ښېښو سپینې رڼاوې راوتلې وې. په پیاده رو کې واړه زاړه روان ول، ټول پاک او پرېوللي ښکارېدل، د نجونو له نریو ټکریو او تنګو پطلونونو پوه شوم چې اخوندانو ازادي ورکړې ده.
آینې ته مې پام شو، د موټروان پړسېدلې سترګې ښکارېدلې، زما مور ته یې کتل.
موټر حرکت وکړ، زړه مې ډاډه شو، آینه د موټر وان د ککری سپینو ویښتو نیولې وه.
غټ ښار و، سړکونه پاک ښکارېدل، د سړک دواړو غاړو ته غځېدلي ګلدانونه لا شنه وو. ځای ځای به هسک تامیرونه په مخه راغلل، عمومي سړکونو ته پخې کوڅې راپرې وې، په هر څه کې نظم لیدل کېده.

هماغسې مخکې تلو ، هسک تاميرونه کم شول، زراعتی ځمکې راغلې، خو لا هم ځای ځای ښکلي کورونه ولاړ ول.
موټر له عمومي سړکه ووت، تر ټيټ دېوال تېر شوو ، مخکې لاړو ، يوې لويې دروازې ته ودرېدو ، پر غټه لوحه د برګو غواوو عکسونه ښکارېدل.
دروازه خلاصه شوه، موټر حرکت وکړ، د خوشايو بوی ورو ورو ډېرېده.
موټر ودرېد ، کښته شوو ، د ونو په مينځ کې نری لار پورته ختلې وه.
مخکې لاړو ، موټروان په يوه وړه دروازه ننوت، دوه منزله تامير و ، له يوې کوټې د خندا غږ راته.
دوهم منزل ته وختو.
د مريم خبرې مې ودرولې، د خرما قوطی مې راواخيسته او له ډکې پيالې چای سره ېېرته کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي وو:
ــورور مې وار له واره کټ ته ور ټوپ کړل، ما په کوټه کې دوهمه دروازه خلاصه کړه، نل ته مې لاس ور وغځاوه، لاندې په سره سطل کې د اوبو د تويېدو غږ غلی شو.
آينې ته ودرېدم، مخ مې پاک و.
له تشنابه ووتم. مور مې سرتور سر ناسته وه، پلار مې د تلوېزيون د ريموټ بيطری را ايستلې وې.
ورغلم، د مور پر ځنګانه مې سر کېښود.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، کوټه لويه وه، شيرچايي رنګ يې درلود ، پر زړه غالی د لرګي درې او سپنيز کټونه ولاړ ول.
د مور غږ مې واورېد:

ـمه يې څښه !
ورور ته مې وکتل، د کوچیني مېز له سره يې جګ ورپورته کړي و.
پلار مې د اوبو جګ ور واخیست، پزې ته يې ور نږدې کړ، ودرېد، ګروپ ته يې ونیو او له کوټې ووت.
تلویزیون ته ورغلم، سویچ مې کړ، په ګوته مې څو چاینلونه واړول، ملایان غږېدل.
کړکۍ ته ورنږدې شوم، پله مې خلاصه کړه، د چرسو بوی راغی، لاندې مې وکتل، دوه تنه پر پلاستیکي څوکیو ناست ول، د مېز پر سر په سګریټ دانۍ کې سور سوکی ښکارېده.
پله مې وتړله، بلې کړکۍ ته ورغلم، پرده مې چوله کړه، لیرې زرګونه ګروپونه بل ول.
د دروازې کړپ شو، پلار مې تشناب ته ننوت.
مور ته مې وکتل، پر کټ اوږده پرته وه.
ورغلم، د هغې پر ورانه مې سر ولګاوه، ګوتې يې زما پر ویښتو کې تېرې کړې.
چوپه چوپتیا وه، کله کله به د څنګ له کوټې د خندا دپ اواز راغی.
دروازه وټکېده، ورور مې ورغی، د لسو، یوولسو کالو په عمر وچه کلکه نجلۍ کوټې ته راننوته، لوی پتنوس ورسره و، د پیالو د ربړدېدو غږ راته.
ورولاړه شوم، پتنوس مې يې له لاسونو ونیو.
نجلۍ غلې له کوټې ووته.
مېز ته ورنږدې شوم، دواړه دېګ برغولی مې لیرې کړ، مستې وې.

د پلار غږ مې واورېد:
ـ اوبه یې رانه وړې؟
مستو ته یې وکتل، په خوند یې وویل:
ـ هلی نو، لاسونه پرېمنځئ.
مور مې تشناب ته ننوته، خو ورور مې لا په خپل ځای ناست و. ویل یې چې زړه ته یې نه کېږي.
د ډوډۍ له خوړلو وروسته مې د چایو پیاله راډکه کړه، ریموټ مې تلویزیون ته ونیو، خو کار یې نه کاوه.
مور مې په قبله پسې ګرځېده، یوه ته هم نه وه مالومه.
ټول ستړي وو، ورور مې له مور سره پرېووت، پلار او ماته بېل بېل کټ راورسېد.
چوپه چوپتیاوه، په سطل کې د څاڅکو د تویېدو غږ راته، وروسته مې سترګې درنې شوې.
یو وخت مې اورېو ټکان وخوړ، ور ومې کتل، مور مې وه، ویل یې چې په لمانځه کې لټه شوې یې.
سترګې مې وموښلې، د پردې پورتنۍ برخه د لمر رڼا ژېړه کړې وه. کړکۍ ته ور نږدې شوم. پرده مې چوله کړه، لېرې، تر هسکو تامیرونو تېر اسمان ژېړ ښکارېده.
د تشناب وره ته مې لاس ور وغځاوه، اودس مې وکړ، په لمانځه کې مې د پلار خرهاری اورېده.
ختلی لمر، دروازه وټکېده، بېګانی نجلۍ وه، د اوبو وړی جګ یې راپه زړه کړ. غوسه راغله، پټناسه ته ور ولاړه نه شوم.

مور مې پتنوس ور نه واخیست، نجلۍ په وېره وویل:
ـ او به مې هېرې شوې.
پلار مې وخندل:
ـ پروا نه کوي.
نجلۍ هماغسې په وېره وویل:
ـ خیر دی، علی رضا ته مه وایاست.
د پلار خندا مې زور ونیو:
ـ علی رضا څوک دی؟
غلې شوه.
لهجه یې ایرانۍ فارسي ته نه وه ورته.
ومې ویل:
ـ د کوم ځای یې؟
غټې مړې سترګې یې راواړولې، چوپه خوله د باندې ووته.
د چایو د سورولو په وخت یودم زوږ شو. ټول کړکۍ ته ودرېدو، لاندې ډله کسان ګرځېدل، ډېر یې په کمیس او پرتوګ کې ول.
پلار مې وویل:
ـ یو اځې نه یو.
پلار، مور او ورور مې بېرته خپلو ډکو پیالو ته ور وګرځېدل، خو زه له کړکۍ سره ودرېدم. د حویلۍ د دروازې تر څنګ مې یوه پطلون کړي ځوان ته پام شو، پاک او سوتره و، په لاس کې یې کېبل ښکارېده.
نورو کسانو ته مې وکتل، ځینې ګرځېدل، نور دېوال ته ناست وو، سترې ښکارېدل، زیاتره یې خیرن او په دوړو سپېره ول.

د پلار غږ مې واورېد:
ـ چای سړیږي.
ورغلم.
مور مې وويل:
ـ تر کومه به دلته يو؟
پلار مې ور وکتل:
ـ نه پوهېږم.
مور مې سوړ اسويلی ويست، پياله يې ور واخيسته او پر کټ کېناسته.
ريموټ مې راواخيست، بيطرۍ مې ترې ويستې، لاړم او د کړکۍ تر لاندې مې لمر ته کېښودې.
حويلۍ ته مې وکتل، هيڅوک هم نه ول.
بلې کړکۍ ته ور وګرځېدم، لاندې پټې ول، د مخملو (لمرمخو) وچ بوټې پکې ولاړ وو، ور هاخوا دوه اوږده سالونونه ښکارېدل، مخې ته يې لويې تکې سپينې ډبرې پرتې وې، د کاشيو د جوړولو کارخانه راته وابښېده.
ليرې مې وکتل، تر هسکو تاميرونو کمرنګه لوګی را تاو وو.
د پلار خوشاله غږ مې واورېد:
ـ په تشناب کې تودې اوبه راځي.
ورومې کتل، مخ يې لوند و.
ټول خوشاله شوو، ځانونه مو په کابل کې وللي ول.
لس بجې ماته وار راورسېد، اوبه تومړې وې، خو بدې نه لګېدې. کله چې له تشنابه راووتم، پلار مې رېږې ته چاړه نيولې وه.

مورږ ټوله ورځ په کوټه کې وو، له ورې نجلۍ پرته مو بل هیڅوک هم ونه لیدل، نجلۍ هم د ډوډۍ د راوړلو له پاره راغله او چوپه خوله بېرته له کوټې ووته.
بل سهار مې د ورور خلق تنګ و، ویل یې چې په کوټه کې خپه شوی یم، پوره یو سات خبرې مې ورسره وکړې، راتلونکی ژوند او د لندن کیسې د زحمت په تېرولو ارزېدې، خو په دریېیم سهار د ټولو زړونه تنګ ول، پلار مې حویلۍ ته کښته شو، کله چې بېرته راغی، ډونګېده، ویل یې چې یوائې د غواوو په فارم کې د ګرځېدو اجازه لرو.
یوولس بجې ټول له کوټې ووتو، په حویلۍ کې مې شاته وکتل، لاندې منزل د زندان غوندې جوړ و، کړکیو پنجرې درلودې، ورهاخوا ډله ولاړو کسانو وچې سترګې راته نیولې وې.
د باندې لاړو، د ونو په مینځ کې نرۍ لار کښته شوې وه، څومره چې مخکې تلو، د خوشایو بوی ډېرېده.
پراخه میداني راغله، په عمومي دروازه کې دوه تنه ولاړ ول. کینې لور ته اوږد سالون ښکارېده، د بام اهن چادر یې سترګې بربښولې.
د غوا رمباړه راغله، ورور مې هماغه لور ته منډه ور واخیسته، ورغلو، په سالون کې دواړو غاړو ته په پنجرو کې نیول شوې لسګونه برګې غواوې ولاړې وې.
مخکې لاړو، ورور ته مې وکتل، د یوه تور کوچیني سخوندر تر غاړې یې لاسونه تاو کړي وو.
غولي ته مې پام شو، سپینې پرېوللې کاشۍ وې، خو لا هم د خوشایو بوی خوت.

د مور غږ مې واورېد:
_غواوې یې په اسرات کې دي.
ور ومې کتل، په پلاستیکي اخورونو کې د جوارو میده شوې ژیړې پاڼې پرتې وې.
په سپینه چپنه کې یو دنګ سړی راغی، د څو غواوو غولانځو ته یې پایپونه ور واغوستل، دېوال ته یې لاس ور وغځاوه، سویچ یې وواهه، په رڼو پایپونو کې سپینې شېدې روانې شوې.
څو نور کسان راغلل، د غواوو ورنونو ته یې برسونه ونیول.
پلار مې د تلو راته وویل، خو د ورور مې پام غلط و، له سخوندره نه لیرې کېده.
پلار مې زه او مور د کوټې تر وره راورسولو، دی بېرته فارم ته لاړ.
دروازه مې خلاصه کړه، وړې نجلۍ زړې غالۍ ته جارو نیولې وه.
مور مې پر کټ کېناسته، بکس ته یې کتل. وروسته تشناب ته ننوته.
په کړکۍ کې اېښو بیطریو ته مې وکتل، سیوری پرې راغلی و. راوامې خیستې، شېبه وروسته مې تلویزون ته ریموټ ونیو، کار یې نه کاوه.
نجلۍ ته مې مخ ور واړاوه:
_نوم دې څه ده؟
را ویې کتل، په خواره خوله یې وویل:
_زېبا.
ومې ویل:
_نوې بیطرۍ نشته؟
_علي رضا ته به ووایم.

غلی شوه.
ومې ویل:
ـد کوم ځای یې؟
یوه شېبه غلې وه، بیا یې نرۍ شونډې وخوځېدې:
ـد بدخشان.
حیرانه شوم.
ـنو دلته څه کوې؟
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې شوې.
هغې ته مې ژاوله ونیوله. راویې کتل، غومبرې یې سره ول.
ورو مې وویل:
ـدلته څه کوې؟
ځواب یې رانه کړ.
تر لاس مې ونیوله، پر کټ کېناسته، سر یې وځړېد، جارو ته یې وکتل،
ورور یې وویل:
ـکوټه پاتې ده.
ومې ویل:
ـپروا نه کوي.
ـعلي رضا ته غوسه ورځې، وایي چې ډالري کوټه سمه پاکوه!
خندا راغله:
ـډالري کوټه؟
نیغ یې راته وکتل، په سترګو کې یې وېره ښکارېدله.
ومې ویل:

ـمه ډارېږه.
سر يې وخوځېد:
ـدې کوټې ته ډالري کوټه وايي، ډېر پام ورباندې کوي، دلته یوازې هغه کسان اوسي چې اروپا ته ځي.
د مور غږ مې واورېد، ناولې جامې يې غوښتې.
ولاړه شوم، د تشناب ور مې خلاص کړ، دستشويي له ځګه ډکه وه.
بېرته کټ ته ور وګرځېدم.
ومې ویل:
ـښه، زېبا ! دلته دې څوک شته؟
سوړ اسويلی يې وايست.
ـنه.
نجلۍ جارو ور واخيسته، تر مټ مې ونيوله، بېرته مې په خپل ځای کېنوله.
تندی يې تريو شو:
ـعلي رضا مې وهي.
ومې ویل:
ـهيڅ هم نه درته وايي.
غريو واخيسته:
ـنه، پرون يې هم موټ موټ وېښته رانه وشکول.
زېبا خپل سر ته لاس ورووړ، ټکری يې وښوياوه، غوږ يې وینې و.
په ژړغوني غږ يې وويل:
ـسهار يې خوله پرې ولګوله

زړه مې ولړځېد.
نجلۍ یو دم وژړل:
ـډالرې کوټه مې نه وه پاکه کړې.
د نجلۍ مټ مې پرېښود. جارو یې ور واخیسته.
ومې ویل:
ـدا سپې څوک دی؟
ځواب یې رانه کړ.
پر کټ اوږده وغځېدم، چت ته مې وکتل، د جارو له کرښنده غږونو سره ژړا هم ګډه وه.
د مریم یوه برخه خبرې خلاصې شوې، دوهمه برخه پاتې وې، خو ناوخته و، کمپیوټر می مړ کړ، غبرګې درنې کمپلې مې پر ځان راکش کړې.

* * *

درب شو، سترګې مې رنې کړې، پردې ته مې لاس ور وغځاوه، شین سهار و، د ځنګ همسایه واوره اچوله.

د بخارۍ له سره مې د اوداسه له پاره تړمې اوبه راواخیستې، لس دقیقې وروسته مې د دهلېز ور خلاص کړ، سور فرش ته سپینې واورې راوړغړېدې. ګام مې واخیست، ښۍ پښه مې تر ځنګانه په واوره کې ننوته.

سړې ژمی سوړ و، تر دې مخکې هم واوره شوې وه، خو په یوه ځل دومره ډېره نه وه اورېدلې.

د همسایه غږ مې واورېد:

ـ دا ځل مجبوره یې چې بام ته ور وخېژې.

ور غږ مې کړ !

ـ د پارو ژۍ د بام ایزوګام ورسره اړوي.

ویې ویل:

ـ مخکینۍ واورې وچې وې، پروایې نه وه، خو دا واوره لنده ده، بامونه درنېږي.

چاره مې نه درلوده، د لرګي پر زينه وختم. شاوخوا مې وکتل، پر هر بام يو_ دوه تنه ولاړ وو.
احتياط مې کاوه، خو بيا هم د پارو ژۍ څو ځايه د ايزوګام سپين زرورق او د قيروړې توټې توري ورسره واخيستې.
ټليفون راغی، موټروان و، ويل يې چې سړک يوه ډبره ده، موټر چاين شکولی، د باغ بالا پر غونډۍ نه شي درختلی.
د غيرحاضرۍ دليل پيدا شو. تر غرمې د بام پر سر وم، خو لا هم د دوو کوټو بامونه پاتې ول.
د څنګ ګاونډي راغږ کړل.
_درشم؟
ورومې کتل، خپل بامونه يې تور وو.
ستړی وم، (نه) ته مې خوله نه جوړېده، لنډ يې زموږ بام ته د لرګي زينه ودروله، د ماسپښين له اذان سره سم بامونه خلاص شول.
ټوک توک وم، اوږو مې درد کاوه.
ماخوستن وختې پرېوتم سهار دوه- درې ځله موټر وښوېد ، خو سرعت يې کم و ، له ستونزې پرته دفتر ته ورسېدو.
پنجشنبه وه، د تېرې ورځې کار هم راته پاتې و ، له کاغذونو مې سر نه شو پورته کولی.
په رخصتۍ کې ايمېلونو ته ورغلم، د لوسي په نوم ايمېل راغلی و ، خلاص مې کړ. ليکلي يې وو:
د مريم خبرې مې در ولېږلې.
کور ته لاړم، برق نه و.

سهار مې له بامه په رالوېدلې واوره کې لار واېسته، د حویلۍ تر دروازې پورې ایله لس ګامه فاصله ده، خو دوه ساعته کار یې وغوښت، کله چې بېرته کوټې ته تلم، د لارې دواړو غاړو ته تر نامه واوره ولاړه وه.
لومړۍ مې چای دم کړ، بیا کمپیوټر ته کېناستم، د مریم پاڼې دوهمه برخه خبرې مې راواخیستې. ویلي یې ول:
ـزېبا مې له ذهنه نه وته. دوه ځله یې ډوډۍ راوړه، خو څه یې ونه ویل.
بل سهار مې پلاراو ورور د باندې ووتل، مور مې پرکټ پربوته، رایاده یې کړه چې بېګاه یې د سر د درد له لاسه ټکی خوب هم نه دی کړی.
کړکۍ ته ور نږدې شوم، لاندې مې وکتل، زېبا د یوه سپورټي نوي موټر سایکل ټانکۍ ته سپینه ټوټه نیولې وه.
د مېز له سره مې د اوبو جګ راواخیست، بېرته کړکۍ ته ورنږدې شوم، ښیښه مې وټکوله، نجلۍ راوکتل، جګ مې پورته ونیو، په اشاره یې پوه کړم چې درځم.
بېرته پر کټ کېناستم، مور ته مې وکتل، سترګې یې پټې وې.
زېبا راغله، د مخ سرخي یې ډېره شوې وه، جګ ته ور وګرځېده.
ومې ویل:
ـغواړم چې خبرې درسره وکړم.
له اوښکو ډکې سترګې یې راواړولې، جګ یې ور واخیست، له کوټې ووته.
وخت ووت، د موټر سایکل د چالانېدو غږ راغی، کړکۍ ته ورغلم. په عمر پوخ، تور سړی و، راوتلی ټټر یې درلود، د موټرسایکل په آینه کې یې د اغوستې تور یخن قاق غاړه سموله.

موټر سایکل حرکت وکړ، تر هغو مې پسې کتل چې د ونو څانګې پرې راغلې.
ببرته پر کټ پرېوتم. سترګې مې پټې کړې، کړپ شو، ور ومې کتل، پر مېز د اوبو جګ ایښی و.
زېبا مې تر مټ ونیوله، غلې کېناسته.
و مې وویل:
_علی رضا و؟
راویې کتل، له ډکو سترګو یې پوه شوم چې ګومان مې سم وخوت.
ومې ویل:
کیسه راته وکه.
سر یې وځړېد.
ومې ویل:
_څومره وخت کیږې چې دلته یې؟
_دوه کاله.
زړه مې ولړزېد:
_کورنۍ لرې.
غریو واخیسته.
_نه
_ولې؟
یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په ډک ستوني وویل:
_دوه کاله مخکې مې پلار ته یو لیک راغی، د جومات ملا ورته ولوست، تره مې تهران ته غوښتي وو، پلار ته مې یې لیکلي و چې دلته

مې د خښتو په بټۍ کې سرګاریګري درته موندلې ده، د یوه کال د دهقانۍ پیسې، په یوه میاشت کې موندلی شې.
د پروړې له خرڅولو وروسته له کلي راووتو.
تر نیمروزه مو خپلې پیسې بس شوې، یوه هوټلي قاچاقبر راته وموند، د سړي پر سر یې یو میلیون تومنه غوښتل. پلار مې خپل ورور ته ټلیفون وکړ، هغه وریاده کړه چې تاسو تر دې ځایه راشئ، مصارف مو زه په غاړه اخلم.
له زاهدانه ژر راووتو، خو په کرمان کې مو دوې هفتې تیرې کړې، وچه ډوډۍ یې راکوله، د شپې به د موټرو په ګراج کې ویدېدلو. قاچاقبر ویل چې د تهران لارې سختې دي، پولیس په افغانانو پسې ګرځي او د لارې ډېر هغه عسکر یې بدل کړي چې له دوی سره جوړ ول.
وروسته یې یوه بل وړوکي ښار ته یووړو، علی رضا مې همالته ولید، په دوهمه ورځ یې یوه بار وړونکي موټر ته ور وخېژولو، تر لسو یوولسو غواوو تېر شوو، څو نور افغانان هم پر شنو وښو ناست ول.
دوه ورځې مو مزل وکړ، دلته یې راوړو.
زیبا غلې شوه، ور و مې کتل، پر سرو غومبرو یې مړې اوښکې روانې وې.
ومې ویل:
ـ بیا؟
شونډې یې وخوځېدې:
ـ پلار مې څو ځله خپل ورور ته ټلیفون وکړ، خو کار یې نه کاوه. علي رضا پیسې غوښتې، ویل یې چې له دې ځایه نه شئ وتی.
یوه اوونۍ تېره شوه، موږ په همدې حویلۍ کې وو.

وروسته مې پلار د علي رضا پښنو ته ور ولوېد ، وریاده یې کړه چې د تهران د خښتو بټیو ته ورسره لاړ شي. خو علي رضا نه منله، دلیل یې دا و چې دلته به سلګونو بټۍ دي، کومه یوه به پسې غواړې.
خو په دوهمه ورځ مې د مور ژړا تاثیر ورباندي وکړ. پلار مې له علي رضا سره په موټر سایکل کېناست، خو کله چې ماز دیګر بېرته راغی، شونډې یې چاودلې وې.
ډوډۍ یې ونه خوړه، ټوله شپه له ځان سره ډونګېده، ورور ته یې بد رد ویل.
په بله ورځ یوه ایراني وریاده کړه چې څه موده مخکې د خښتو بټیو ته پولیس ورغلي ول، کوم افغان چې به په مخه ورته، موټر ته به یې خېژاوه، کېدای شي چې ورور دې هم پکې وي.
د پلار تمه مې وخته، داخل مې مور د علي رضا تر ځنګنونو لاسونه تاو کړل، خو د هغه وروستۍ خبره دا وه چې دوه کاله به د غواوو په فارم کې له تنخوا پرته کار کوي.
مور ته یې د همدې تامیر په پای کې ګوښې کوټه راکړه، وړه او چټله کوټه، خو بیا هم ښه و ، د نورو مسافرو سترګې نه راباندې لګېدې.
پلار به مې ټوله ورځ په فارم کې خوشایي پاکول، کله چې به بیګا کوټې ته راغی، له جامو به یې سوړ بوی ته.
مور مې مسافرو ته د یګ پخاوه.
پلار به مې هر ماښام د کوټې پر دېوال لیکې ایستلې، وروسته به یې ټولې لیکې حساب کړې، له ځان سره به یې وویل:
ډېرې ورځې لا پاتې دي، ډېرې.

یوه ورځ علي رضا کوټې ته راغی، د وریجو صفت یې کاوه، مور ته مې یې ویل چې خوندورې یې پخې کړې وې. خو وروسته یې راتګ ډېر شو، دی به هغه وخت راته چې پلار به مې په فارم کې و.
یوه غرمه مې پام شو، مور مې دیګ کاوه، ده ورته کتل.
په بله ورځ یې زما مور ته یو کمیس ونیو، هغې نه اخیست، خو علي رضا ټینګار کاوه. مابښام چې مې پلار د کوټې په کونج کې لوېدلی کمیس ولید، مور مې یې دومره ووهله چې دوې ورځې له ځایه پورته نه شوه.
پوره څلور وختونه مې مساپرو ته وچه ډوډۍ وروړه.
په درېیم سهار مې مور د مجبوریت له مخې دیګ ته ور پورته شوه، ما ویل چې پیازو به یې سترګې ور ترخې کړې وې، خو نه، هغې ژړل.
پلار مې هم خوابدی و، له مور سره به مې نه غږېده، دی به ډېر وخت غلی ناست و، د دېوال لیکې به یې شمېرلې.
یوه ورځ مې وریاده کړه!
ـ وبه تښتو.
سوړ اسویلی یې وایست:
ـ تاسو تر دېوال اوښتی شئ؟!
پوه شوم، پلار مې زمونږ له پاره چېرته نه شوای تلای.
علي رضا څو ورځې ورک و، یو ماسپښین راغی، زما د مور پر ورانه یې لاس کېښود، ویې ویل چې په سختو مې نه لورېږی. ته او لور دې له ما سره لاړې شئ.
مور مې همدا یوه خبره کوله:
ـ د خدای له پاره، له کوټې ووځه!

علي رضا ماته وکتل، رایاده یې کړه چې د پورتنۍ کوټې له یخچاله اوبه راوړه.
کوټې ته وختم، اوبه مې راواخیستې، کله چې مې وره ته لاس ور وغځاوه، نه خلاصېده، ور د باندې له خوا تړل شوی و.
نه پوهېدم چې څومره وخت ووت، بیا په وره کې کیلي تاو شوه، دهلېز ته ورغلم.
علي رضا و، په مخ او غاړه یې سرې کرښې تیرې وې. د نوکانو نښې راته ښکاره شوې، رایاده یې کړه چې که دې چاته څه ویلي ول، نو پلار دې وژنم.
چاته به مې څه ویل؟ نه پوهېدم.
دی تر ما مخکې لاندې کښته شو.
مور ته ورغلم، لوڅه لغړه پرته وه.
زیبا یو دم چیغه کړه، پر خوله مې یې لاس ونیو، مور ته مې وکتل، ویده وه.
د زیبا سر مې پر خپل ټټر پورې ونیو، هغې ژړل، ما هم خپلې اوښکې نه شوای کابو کولی.
ښه شېبه ووته، وروسته یې په غریو کې وویل:
ـمور مې کېناسته، شکېدلې جامې یې واغوستې، له کوټې ووته، بېرته راغله، پر ما یې خپرې کړې، تر ډېرو یې په غېږ کې ټینګه نیولې وم، بیا یې کلکه پر تندي ښکل کړم، یودم یې منډه واخیسته او سرتور سر د باندې ووته. ټکری مې راواخیست، پسې ورغلم، درب شو، له ځمکې

دوړه پورته شوه، پښو ته مې وکتل، مور مې په خاورو کې پرته وه، تر خولې یې سرې وینې راووتې. دې د تامیر له سره ځان راغورځولی و.
د زېبا پر خوله مې لاس کېښود، چیغه مې خولې ته راغله، په غریو کې مې وویل:
_بس دی! نور څه مه وایه!
زېبا سرې سترګې راواړولې. لاس مې د هغې له خولې لیرې کړ، نجلۍ وویل:
_تا کیسه غوښته!
غریو واخیستم:
_سمه ده. ووایه!
نجلۍ وویل:
_چیغې شوې، په کوټه کې د ولاړو افغانانو ګوتې د پنجرې تر اوسپنیزو سیخانو تاوې وې، زورونه یې وهل. ایرانیانو ته یې کنځلې کولې، خو د اوسپنې سیخان ټینګ ول.
د فارم کاریګر راغلل، پلار مې هم پکې و، دی زما مور ته ورنږدې شو، د هغې لاس یې پورته کړ، بېرته یې پرېښود، لاس پر څمکه ولګېد.
تر ډېره غلی و، د مور شکېدلي ټټر ته یې وچې سترګې نیولې وې، وروسته یې د هغې سر له خاورو پورته کړ، په غېږ کې یې ونیو، یودم یې کوکه کړه، له چیغو سره یې په پنجره کې د ولاړو خلکو ژړاوي ګډې وې.
پلار مې ښه شېبه وژړل، بیا یې ماته وکتل، سترګې یې له سرو رګونو ډکې وې. په غریو کې یې وویل:
_علی رضا و؟

سر مې د (هو) په بڼه ورته وخوځاوه.
پلار مې د بوال ته ولاړ ببل ور واخیست، منډه یې کړه، له حویلۍ ووت.
زېبا غلې شوه.
په غریو کې مې وویل:
ــنور؟
د نجلۍ سر وځړېد:
ــمور ته ورننږدې شوم، سترګې یې لوڅې وې، ماته یې کتل. یودم یې پر ټټر ور پرېوتم، پر غاړه مې یې مخ کېښود، خوله مې تروه وه، نه پوهېدم ، زما اوښکې وې که د وینو خوند.
بیا چا تر ولیو ونیولم، ور و مې کتل، علي رضا و، ټټر ته مې یې سوکان ونیول، علي رضا پورته کړم، پر ځمکه ولګېدم، په سترګو مې تیاره راغله، هڅه مې کوله چې باڼه سره جلا کړم، نه کېده، په سترګو مې زور راووست، څو پیاوړو کسانو له ځمکې توره لویه پلاستکي خلطه پورته کوله، له خلطې زما د مور سپین لاس راوتلی و.
نور مې هیڅ هم ونه لیدل.
زېبا غلې شوه، د پلار غږ مې واورېد:
ــد باندې نه ځې، ښکلې هوا ده.
ور و مې کتل، پلار مې مور ته وچې سترګې نیولې وې.
ویې ویل:
ــڅه پرې شوې.
ځواب مې ورکړ!
ــسر یې خوږېده، ویده ده.

ـ ته نه ځې.
ـ نه، مور مې یوا ځې نه شم پرېښودی.
پلار مې بېرته له کوټې ووت.
زېبا ته مې وکتل، سترګې یې له سرو رګونو ډکې وې. یوه شېبه غلې وه، وروسته یې ترخې موسکا شونډې سره ویړې کړې، په غریو کې یې وویل:
ـ تاسو مه ویربږئ، دوی ډالري مسا پرو ته څه نه وایي.
په خبره کې یې ور ولوېدم.
ـ دوی؟
ـ هو، ما ته یې ډېرې کیسې مالومې دي، دلته رقم رقم خلک راځي، علي رضا ډېر کسان پیژني، ځانته کوټه لري، ما څو ځله ډوډۍ ور وړې ده، ټول تریاک څکوي، توپانچې مې یې په خپلو سترګو لیدلې دي.
دوی دوه ډوله مسا پر راوړي، ډالري مسا پر کم دي، همدا کوټه یې ورته بېله کړې ده، خوراک، څښاک یې هم له نورو جلا دی، پام ورباندې کوي، خو هغه نور بیا داسې نه دي، علي رضا د تومني مسا پرو نوم پرې ایښی دی، دا کسان ایران ته د کار له پاره راغلي، تر هغو د پنجرو تر شا ولاړ وي چې کوم خپل یا ملګری یې د قاچاقبر پیسې ورته راورسوي. خو داسې کسان هم پکې شته چې په هفتو هفتو دلته پراته دي. دوی د سهار له خوا یوا ځې لس دقیقې له کوټې راباسي، علي رضا وایي چې تښتي، لس دقیقې تشناب ته د تګ او پښو غوړولو له پاره بس دي. که مړه هم شي، څوک ور نه ور خلاصوي، تېره هفته مې د یوه مسا پر چیغې

واورېدې، ځوان و ، ګېډه يې خوړېدله، خو هيڅوک يې هم په کيسه کې نه شول، سهار ته مړ پروت و.
زېبا غلې شوه.
ومې ويل:
_ته دلته څه کوې؟
_ديګ پخوم.
لاس ته مې يې وکتل، غټه تنکاکه پرې ختلې وه.
په غريو کې يې وويل:
_د مور له مرګه وروسته يې يوه کورته بوتلم، څلور ښځې پکې اوسېدې، يوه زړه او درې ځوانې، هرې يوې بيله کوټه درلوده. .دوهمه شپه مې پام شو، کور ته درې نارينه راغلل، بوډۍ پيسې ورنه واخيستې، بيا يې هر يو بيلې کوټې ته ور وليږه.
زېبا غلې شوه.
ورومې کتل، شونډې يې لړزېدلې.
ومې ويل:
_بيا؟
_درې ورځې هلته وم، علي رضا راغی او بېرته يې دلته راوستم. خو يو شناخته مې هم ونه ليد. د پنجرو تر شا نور خلک ولاړ ول، د فارم کارګران هم بدل شوي وو، يوازې په دروازه کې ولاړ خلک مې پېژندل.
له علي رضا نه مې د پلار پوښتنه وکړه، ويل يې چې لړ ژوبل شوی دی، بس، چې له روغتونه رخصت شو، ورسره تلای شې.

د شا کوټې ته یې بوتلم، یوه زوړ سړي دیګ پخاوه، علي رضا رایاده کړه چې مرسته ورسره کوه !
د شپې به یواځې وم، د کوټې کونج ته مې نه شو کتلی، مور مې لیده، لوڅه لغړه وه، د سر ویښته یې شکول. تر سهاره به ګروپ راته بل و، خو وروسته عادت شوم. علي رضا به د پلار احوال راته راووړ، ویل به یې چې مخ په جوړېدو دی.
ورځې تېرې شوې، پلار مې رانه غی. ما به هر وخت له علي رضا نه د هغه پوښتنه کوله. یوه ورځ یې راته وویل چې پلار دې پولیسو نیولی، اوس به یې خپل وطن ته اړولی وي.
. تمه مې ونه خته ، ځای ور مالوم و، ضرور راپسې راته.
یوه غرمه فارم ته لاړم، شېدې مې را اخیستې، د یوه کاریګر پښه وښوېده، نه شو ولاړېدی، له مانه یې وغوښتل چې د خوشایو ډک سطل د باندې وباسم.
ډېران د فارم د حویلۍ په کونج کې دی، دوی د ټولې هفتې خوشایې همالته اچوي، جومه موټر ورته راځي.
ورغلم، یو بوټ پروت و، شناخته رامالوم شو، په ټکري مې پاک کړ، زما د پلار بوټ و.
دروازې ته مې منډه کړه، چیغې مې کړې، بوټ مې د زاړه پیره دار سترګو ته ونیو.
هغه وارخطا و، یوې بلې خوا ته یې کتل، وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، لاسونه یې رانه تاو کړل، ټټر ته یې ور نږدې کړم، پر ککرۍ یې شونډې راکېښودې.

ده ژړل، خو زما د پلار په اړه يې څه نه ويل، اخير يې را ياده کړه چې علي رضا خبر يږې. له دې ځايه لاړه شه.
دوې ورځې وروسته علي رضا راغی، ورته ومې ويل. را ياده يې کړه چې پلار دې راځي.
وخت تېر شو ، ديګ به مې يو اځې پخاوه.
يوه ورځ ځوان ساتونکی په ډوډۍ پسې راغی، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، په غوسه يې راته وويل چې نه پوهيږې.
په هماغه ماخوستن دروازه خلاصه شوه، هماغه ساتونکی و، د برق په رڼا کې يې سترګې سرې ښکاريدلې.
ده په دېوال پسې لاس ونيو، په دروازه کې کېناست، بوتل يې پر غولي کېښود، را ياده يې کړه چې د پلار په اړه مې پوهيږي.
خوشاله شوم، د مالوماتو پوښتنه مې وکړه، خو ده اول مچه غوښته. څه پروا يې کوله، مور او پلار ډېره ښکل کړې وم، خو دده مچه بل رنګ وه، زما ټوله خوله يې رالنده کړه، بوی يې ته، زړه مې راپورته شو، منډه مې ترې واخيسته.
دی همالته ړنګ شو، له وېرې کوټې نه شوای ورتلای. شپه مې رڼو ستورو ته تېره کړه. سهار چې کوټې ته ورغلم، نه و. اته بجې راغی، وېرې اخيستی و، خواست يې کاوه چې علي رضا ته څه ونه وايم، هر څوک د نشې په حال کې چټياټ وايي، پلار دې ژوندی دی
، خو ماته يې هيڅ هم نه و ويلي.
زېبا غلې شوه، ماته يې وکتل، په غريو کې يې وويل:
ـپلار مې راځي؟

د هغې تر نرۍ ورمیږ مې ګوتې تاوې کړې، ټټر ته مې رانږدې کړه.
د زېبا ورو غږ مې واورېد:
ـعلي رضا اوس هم راته وايي چې پلار دې راځي، بیګاه يې کوټې ته ور وبللم، همدا خبره يې راته وکړه، له خولې يې د هغه ځوان د خولې غوندې بوی ته. بیا يې وخندل، زما ټټرېږې څو ځله په خپلو ګوتو ټینګ کړ، ویل يې چې خوند درکوي؟
په چونډيو کې به نو څه خوند وي. ځواب مې (نه) و، خو هغه خندل، ویل يې چې ستاسو په راوستو کې تاواني نه یم، بس دوه، درې کاله وروسته د لارې سل چنده تومن راته ګټلی شې.
د مریم خبرې ختمې شوې.
جېب ته مې لاس کړ، فلش مې راویست، د لوسې په ایمېل راغلې خبرې لا پاتې وې. خو ټلېفون راغی، ملګری مې و، ویل يې چې مېلمه مې يې، موټر مې راوستی، پاخه ته راووځه.
بانه مې ورته وکړه، خو دی ټینګ و.
جامې مې بدلې کړې. کور ته ورسره لاړم، له هالنډه مو د لیسې دو خت یو همصنفی راغلی و، نه يې پرېښودم، شپه مې وکړه، سهار په دوو نورو ټولګېوالو وګرځېدو، ماښام تیاره کورته راغلم.
د مریم خبرو ته مې بېره وه، ویلي يې ول:
ـپه سره اور ناسته وم، ټیکه نه راتله. له علي رضا او دې کوره مې کرکه کېده، پلار به مې نن، سبا راته کول.
وخت ولاړ و، نه تېرېده، د زېبا مړاوو سترګو مې زړه خوړ، له وسه مې څه نه و پوره.

یو مازدیګر مې د پلار له جېبه د لسو زرو تومنو نوټ راوایست، زېبا ته مې ونیو، ډېرې نه وې، درې۔ درې نیم سوه افغانۍ راتلې، خو زېبا نه اخیست، ویل یې چې څه یې کوم، په نږدې سیمه کې دوکان نشته.
وروسته ټوخی راته پیدا شو، پلار مې علي رضا ته وویل، ګولۍ یې راوړې، خو کرکه مې ترې کېده، ومې نه خوړې.
ورور مې هم تبې کولې، کوچیني سخوندر یې زړه وهلی و، ډېر وخت به له کټه نه ولاړېده.
یوولسمه ورځ له فارمه راووتو، مور، پلار او کوچینی ورور مې خوشاله ول، د موټر له ښیښو یې یوې بلې خواته کتل، خدای ته یې شکرونه ایستل، خو ما په لاس کې سوځېدلې وړې پراټې ته کتل، د زېبا له اوښکو ډکې سترګې مې له مخې نه لیرې کېدې، دهغې وروستۍ جمله مې په ذهن کې راګرځېده:
_هه! دا پراټه مې په خپله درته پخه کړه، وږې به شې.
د مور حیرانه غږ مې واورېد.
_ته ژاړې؟
مخ مې واړاوه، نه وم پوه شوې.
پلار مې وخندل:
_اې لېونۍ، خوشاله اوسه، له زندانه راووتو.
څه مې ونه ویل، مخامخ په پیاده رو کې د زېبا په عمر ډله نجونې روانې وې، ښکلې ښکارېدلې، خندل یې، په ملاوو پسې یې د مکتب بکسونه سرېښ ول.

ټکسي وان په یوه باغ کې پرېښودو، رنګارنګ ونې وې، غولی ژېړو پاڼو نیولی و.

لنډ وخت وروسته د اوبو یو لوی ټانکر راغی، حیران شوو، موټروان ویل چې ټانکر ته ورکښته شئ.

پلار مې په غوسه و، نه یې ورسره منله، خو موټروان سل دلیلونه راوړل، د لارو سختۍ یې یاده کړه، ویې ویل چې ډېرې کورنۍ مو په همدې ټانکر کې وړې دي.

پلار مې نه قانع کېده، د موټروان وروستۍ خبره دا وه چې علي رضا ته به ټلیفون وکړي.

زړه مې ولړزېد، پلار مې وپوهاوه چې بیا هغه کور ته نه شو تلای.

ټانکر ته ورکښته شوو، وچ و، خو د ماهیانو غوندې سوړ بوی پکې لګېده.

ټول پر یوه هواره پنډه توشکه کېناستو، شاوخوا مې وکتل، تیاره وه، پورته اسمان د شنې دابرې غوندې ښکارېده.

موټروان رایاده کړه چې د موټر د درېدو په وخت کې به له توشکې سره د ټانکر شاتنۍ برخې ته ورځی.

شېبه وروسته موټر حرکت وکړ، د جمپونو له

ورکېدو پوه شوم چې پاخه ته وخوت.

یو، یو نیم ساعت ښه وو، خو وروسته مو ساه بندېده، ټولو پورته، ګردې دریڅې ته خولې نیولې وې.

یو ځای موټر ودرېد، توشکه مو په احتیاط شاته یووړه، یوه دقیقه لا نه وه وتلې چې موټر حرکت وکړ.

نیم ساعت وروسته بیا موټر ودرېد، موټروان و، ویل یې چې د هوا د تبدیلۍ له پاره د باندې راووځئ.
موټر له عمومي سړک نه چپ په ژېړو ونو کې ولاړ و.
موټروان کیڼ لور ته اشاره وکړه، له یوه لوړ ځایه، رڼې اوبه راتوېېدلې.
سر مې ګرځېده، ورغلم، اوبو ته مې لاس ونه ونیول.
پلار ته مې وکتل، له موټروان سره یې خبرې کولې.
کله چې بېرته ټانکر ته ورکښېنته شوو، پلار مې رایاده کړه چې تر مهاباده به همدلته یو. د مهاباد په اړه مې مالومات ترې وغوښتل، د موټروان له خولې یې وویل چې ترکیې ته نږدې کوم ولایت دی.
سفر سخت و، خو بیا هم د ترکیې نوم زړه راکاوه.
یو ځای مې د ورور خوا راوګرځېده، پلار مې تر ډېره پر اوږو کېنولی و، ورور مې ازاده هوا اخیسته، وروسته یې یخني وشوه او بېرته پر توشکه کېناست.
لمر لوېدلی و چې مهاباد ته ورسېدو.
یوه کور ته لاړو، ساه مو لا نه وه سمه کړې چې یو دوه سیټه ټیوټا موټر راغی. خامې لارې مو په مخه ورکړې، ماخستن ناوخته ترې کښته شوو.
تیاره وه، سپي غپ ووهل، ورور مې د مور غېږې ته ځان ور واچاوه.
لاټین ښکاره شو، مخکې راغی، یوه بوډۍ وه، په ژبه نه سره پوهېدو، په هغې پسې روان شوو.
د وره غنجا مې واورېده، ورغلو، یوه لویه کوټه وه.

په زړه درې کېناستو، د لاټين په ژېړه رڼا کې مې سترګې ورغړولې، تنور، په کونج کې له ختې جوړ نغری، څنګ ته ایښې وچ لرګي... ټول د کلیوال ژوند نښې وې.
بوډۍ زوړ دسترخوان پرانیست، وچه ډوډۍ مو له پنیر سره وخوړه.
وروسته یې څلور کمپلې راوړې، ستړي وو، پلار مې بکس تر سر لاندې کړ، نور له بالښته پرته، پر کلکه درۍ پرېوتو. ناوخته مې د ورور غږ واورېد، له بولو پاذاب وم، خو ځان مې غلی ونیو. د کوټې له دروازې سره د پراته سپي د ساه ایستلو غږ راته.
سهار وختې مې مور د ورور جامې وربدلولې، د هغه د وېدېدو ځای ته مې وکتل، دوه لویشتې درۍ لنده وه.
د باندې ووتم، سوړ باد چلېده، د یوې هسکې غونډۍ په لمنه کې درې، څلور خام کورونه ولاړ ول. له دودکشونو یې لوګي ختل، په دېوالونو کې یې تیږې او ښویه لرګي کار شوي وو.
زړه مې خولې ته راغی، سپي ته نږدې ولاړه وم، وغرېد، ټوپ یې کړل، ځنځیر وشرنګېد.
بوډۍ منډه راواخیسته.
ځای پر ځای ناسته وم، له پښو مې سېکه ختلې وه.
بوډۍ لښته پورته کړه، ترلي سپي کوړنج وهل، غلی دېواله ته پرېووت.
بوډۍ تر مټ ونیولم، تر بې پاڼو غوټه نیالګیو تېر شوو، په لښتي کې رڼې اوبه راتلې.
کله چې په کوټه کې قبلې ته ودرېدم، غاښونه مې سره لګېدل.

له چایو وروسته د باندې ووتم، لمر و، پر یوه هسکه غونډۍ د ترکیې بېرغ رپېده. مور ته مې ورناره کړه، راغله، د بېرغ په لېدو یې بېرته کوټې ته منډه واخیسته، شېبه وروسته ټولو بېرغ ته وچې سترګې نیولې وې.
زړه مې ټوپونه وهل، ترکیه تر یوه کیلو متره نېږدې وه.
بوډۍ راغله او په اشاره یې پوه کړو چې باید کوټې ته ننوځو.
هماغسې مو وکړل، ټول پر درۍ کېناستو، ورور مې پر لانده ځای بکس کېښود.
د بوډۍ غږ مې واورېد، دومره یې وپوهولو چې ډله مه وځئ. خو شېبه وروسته مې له مور سره یو ځای د باندې ووته. له ورسۍ مې وروکتل، بوډۍ اوزه لوشله، مور مې د لښتي په اوبو کې د ورور لندې جامې پرېوللې، ورهاخوا، د غونډۍ تر سره ژېړ وانښه ختلي وو.
ورځ تېره شوه، ماښام قضا یو جګ سړی کوټې ته راغی، پر شونډو یې سپین برېتونه پراته ول، ټول تندی یې ګونځو نیولی و.
سړي د بګدان ته وروکرځېد، له جوش د بګه یې د چرګ ورون ور وایست، ور پوه یې کړل، خولې ته یې ور ووړ، د بریتو اوږده سپین ویښته یې د چرګ پر ورانه راپرېوتل. زما مور ته یې وکتل، په ډکه خوله یې وویل:
ـ ښکلی مال دی.
زړه مې ولړځېد.
پلار مې ولاړ شو، مخې ته یې ودرېدم.
سړي وخندل:
ـ پرې یې ږدئ. هیڅ هم نه شي کولای.
پلار مې کېناست.

سړي چیچل شوی هډوکی په اور کې واچاوه، په زوره یې وویل:
ـ ننه، چای راوړه !
وروسته یې له جیبه څه راویستل، د قیر غوندې سرېښناکه وړې ټوټې وې. ویې خندل:
ـ چرس، ډېر خوند لري..
بوډۍ کوټې ته راغله، پرېولې پیاله او کوچینی ترموز یې د سړي ترمخ کېښودل.
سړي ډکه پیاله خولې ته وروړه، پلار ته مې یې وکتل:
ـ صاحب منصب یې ؟
پلار مې وچې سترګې ورته نیولې وې.
سړي وویل:
ـ ډېر ایراني پوځیان راسره بلد دي، له ولاړېدو دې پوه شوم.
پلار ته مې وکتل، په غوسه و.
شېبه وروسته کوټه د چرسو له بویه ډکه شوه. بیا یې زما پلار ته سګریټ ونیو، لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې شو، بېرته یې سیګریټ خپلې خولې ته ورنږدې کړ، ټوخي واخیست، زما پلار ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:
ـ ډېر غیرتي یې !
یودم یې وخندل:
ـ خو دلته هیڅ هم نه شې کولای.
د پلار په سترګو کې مې غوسه لېده.
سړي وویل:

ـتېر کال مې يوه ايرانۍ کورنۍ له سرحده اړوله، دوې پېغلې پکې وې، په تګ کې مې له يوې سره ناپامه اوږه ولګېده، ورونو ته يې وويل، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو کله چې له سرحده واوښتو، هماغه نجلۍ مې په غېږ کې ونيوله، مچې مې ترې واخيستې ، ورونو يې راته کتل، خو هيڅ يې هم نه شواى کولاى.

څه به يې کول؟ هه! هيڅ، نه پوليسو ته ورتلاى شواى او نه يې هم ماته کومه څپېړه راکړه. زارى يې کولې، ويل يې چې خويندو ته مې څه مه وايه.

خاوره هماغه وه، هوا هماغه وه، زه هماغه وم، دوى هماغه ول، خو وطن هماغه نه و. يواځې يوکيلو متر واټن ټول غيرت ورڅخه واخيست. د غونډۍ په دې سر کې مې په ناپامۍ اوږه ورسره ولګېده، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو د همدې غونډۍ په بل سر کې مې مچې ترې اخيستې، زارى يې کولې. ډېر فرق دى، نه؟

د سړي خبره سمه وه، تېر کال له پوهنتونه کورته تلم، په کوڅه کې يو هلک ولاړ و، مازې يې راته وخندل، خو ښه نه راباندې ولګېده، پلار ته مې وويل، ماښام کور ته ورغى، د هلک پلار يې راوايست، جنرال و، يوه عادي دوکاندار يوه روپۍ کړ، خو دلته يې يوه معتاد ايراني ته هيڅ هم نه شو ويلى.

د سړي په غږ مې فکر سره راټول شو.

ـمه وېرېږئ!

ورو مې کتل، زما مور ته يې وچې سترګې نيولې وې.

سړي وخندل:

ـ موږ دوه ډوله مساپر لرو، ځینې کمې پیسې راکوي، مازې یې تر سرحده اړوو، نور یې خپل کار، څه کوي، چېرته ځي، په موږ پورې اړه نه لري، خو ستاسو غوندې مساپر بیا په ټولو قاچاقبرو پورې تړلي دي، بس، ما هم په همدې ډله کې وشمېرئ، هره میاشت، لس، پنځلس مساپر تر سرحده اړوم، د هر مساپر پر سر زر ډالره راکوي، اعتبار نه شم خامولی، ډېرې پیسې دي.
غلی شو. ګړی ته یې وکتل، ویې ویل:
ـدولسو بجو ته ځانونه تیار کړئ.
ودرېد او له کوټې ووت.
یوولس نیمې بجې راغی، زما پلار ته یې یوه پلاستیکي کڅوړه ور وغورځوله، ویې ویل چې د پوستې د عسکرو له دیده مو ساتي.
پلار مې له خلطې دوه، تور یخن قاقه را وایستل، یو یې په خپله واغوست، بل یې زما ورور ته ونیو. کله چې د باندې راووتو، پلار او ورور مې په توره شپه کې سم نه ښکارېدل.
مخکې لاړو، سړي رایاده کړه چې له پښو سره مو پام کوئ، هڅه وکړئ چې وړې ډبرې لاندې ونه رغړي.
دا یې هم وویل چې تشویش مه کوئ، یوه پوسته ده، لیرې ورنه تېرېږو، په پنځلس کاله کې یې یو اځې یو ځل ډزې راباندې کړېدي.
ټول د غونډۍ په پیڅکه کې په سړي پسې روان وو، یو ځای ودرېدو، د یوې هلیکوپټرې له کمزوري غږه پرته، نور څه نه اورېدل کېدل.
مخکې لاړو، وچ خوړ و، پورته وختو، یو ځای تیږه ورغړېده، پرېوتو، تر ډېره مو حرکت نه کاوه، بیا ولاړ شوو، سړي زما له پلاره بکس ور

واخیست، په احتیاط مخکې تلو ، یو دم ډزې شوې، له ډبرو سره سوکې (سپرغي) باد شول، شاته مو منډه واخیسته، تر کمره لاندې پرېوتو.
مور مې چیغه کړه !
ــزوی مې.
سرې یې پر خوله لاس کېښود.
زړه مې ولړزېد ، ورور مې نه و.
پلار مې ولاړ شو ، سرې تر پښې ونیو ، په ټیټ غږ یې وویل: ــوژنې مو.
غږونه مو واورېدل، عسکر ول، چیغې یې وهلې.
پر مخامخ ډبرو د بتۍ سپېنه رڼا پرېوته، ورور مې ولید ، پروت و ، سپینې سترګې یې نیولې وې، د غوږ لاندینۍ برخه او غاړه یې لانده ښکارېدل.
رڼا بلې خواته ولاړه.
مور مې لاندې ورغړېده ، ورغلم، خرهاری یې خوت.
چیغې شوې، پورته مې وکتل، د بتۍ سپېنه رڼا مې په پلار لګېدله، هغه زما د ورور خواته منډې ور وهلې، ډزې شوې، مخې ته یې سره سوکې باد شول، بېرته راوګرځېد.
سرې راغی، زما مور یې له ځمکې پورته کړه، مخ کښته ګړندي روان شو.
پر سر مې د مرمیو شنهارۍ واورېد ، پلار مې تر مټ ونیولم، دواړو لاندې خوړ ته منډه واخیسته. .
سرې راغږ کړل، ورغلو ، د لوېې تیږې تر شا کېناستو.
مور مې پرته وه، خرهاری یې خوت.

سرې يودم منډه واخيسته، پورته د سپينو رڼاوو خواته ورغی، ډزې شوې، بېرته راغی، درب شو، بکس پر ځمکه ولوېد.
عسکرو چيغې وهلې، کله کله به د بټيو سپينې تېرې رڼاوې پورته په تياره کې تېرې شوې.
مريم غلې شوه، ورروسته غريو واخيسته، ويې ژړل، بيا يې په ډک ستوني وويل:
نه وم پوه شوې، يو وخت مې د پلار ژړغونی غږ واورېد:
ـمريم، مريم، ستر ګې رڼې کړه !
ور ومې کتل، هماالته په ډبرو کې پرته وم. پلار مې زما د لاسونو غروي موښل.
ځان مې د هغه غېږې ته ور وغورځاوه، ومې ژړل، د ورور په وينو لړلی غوږ مې له ذهنه نه ووت.
مور ته مې وکتل، بې حرکته پرته وه، خرهاری يې نه خوت.
د غونډۍ په بل سر کې سپينې رڼاوي يوې بلې خواته کېدلې.
د سرې غږ مې واورېد:
ـکمه لاره پاتې ده.
پلار مې حرکت ونه کړ.
سرې د هغه پر اوږه لاس کېښود، ورو يې ووېل:
ـ سخته ده، خو بله چاره نه لرئ.
پلار مې هماغسې ژړل.
سرې بکس ته ډډه ووهله، يوه شېبه غلی و، بيا يې ووېل:

ـ شاته نه شئ تلای، د ایران پولیس مو نیسي، لور او ښځه د زنانه زندان په نوم د رنه بیا یي، هر څه چې یې زړه ول، کوي یې.
پلار مې هماغسې ژړل.
سړي بکس ور واخیست، ولاړ شو، ویې ویل:
ـ رڼاوې لیرې دي، داسې وخت بیا نه شې موندلی.
پلار مې یوه شېبه غلی و، بیا ودرېد، مور مې یې پر اوږه واچوله. نیم ساعت لا نه و پوره چې د سرحد بلې غاړې ته ورسېدو.
د مریم خبرې ختمې شوې.
پاو وروسته یې ټلېفون راغی، ویې ویل چې د روغتون د دهلېز رنګ یوه ورځ نور وخت نیسي، خو لوسي په کور کې انټرنیټ لري، نن مې د هغې په ادرس نورې خبرې درولېږلې.
مریم خوشاله وه، ویل یې چې د پلار وکیل یې زنګ ورته وهلی و. شاید دوهمه محکمه یې د قید موده راټیټه کړي.
نه مې شوای کولای چې د خوشحالۍ پرمهال تېر وختونه ور په زړه کړم، خو د مریم په رالېږلو خبرو کې یو څه کم و. کیسه سمه نه راتله، باید وربانده پوه شوی وای.
بخت یاري راسره وکړه، د پوښتنې یې راته وویل، سل زړونه مې سره وتړل، ور یاده مې کړه چې ورور دې څنګه شو او تر سرحده په څه ترتیب واوښتئ؟
مریم غریو واخیسته، ټلېفون قطع شو.
ځان بد راته وایسېد، خو چاره نه وه، نن، یا سبا، باید پوهېدلی وای.

لنډ وخت وروسته ټلیفون راغی، مریم وه، ښښنه یې وغوښته، په ژړغوني غږ یې وویل:
ـدواړو غاړو ته هسکې پرښې ولاړې وې، مجبوره وو چې پر هماغه لاره پورته وخېژو. یو ځای ودرېدو، زه او پلار دواړه کښناستو، په ځمکه کې ستوري ښکارېدل، لاس مې ور وواړ، له وروره پاتې ډب وینه لا توده وه. چیغه مې ستوني ته راغله، پر مړوند مې غاښونه ټینګ کړل.
سړي تر مټ ونیولم، پلار مې هم په زحمت ولاړ شو، تیاره وه، خو بیا مې هم د مور ځړېدلي سپین لاسونه لیدل.
سړي تر مټ نیولې وم، ګړندۍ ورپسې تلم، ډبرې رغړېدلې، نه مې ټک واورېد او نه هم د عسکرو چیغې، پاو وروسته د غونډۍ په بله غاړه کې کښناستو.
مریم یو دم وژړل او خبرې یې پرې شوې.
وروسته یې په غریو کې وپوښتل:
ـورور به مې ژوندی وي؟
غلی وم..
د مریم ژړا زور ونیو.
ټلیفون قطع شو.
په سبا مې د مریم خبرې راواخیستې، ماخستن کمپیوټر ته کښناستم، ویلي یې و:
ـپه رنګو دېوالو کې کښناستو، خرابه وه، پخوانی خرابه، د ستورو تتنه رڼا له دېواله په رالوېدلو لویو-وړو ډبرو لګېدله.

پلار مې تېزه تېزه ساه اېسته، ستړی و، يو پاو يې زما مور پر خپلو اوږو راوړې وه.
سړی هم غلی پر يوه تيږه ناست و، شېبه وروسته يې وويل:
ـ زه تر دې ځايه درسره وم.
ولاړ شو، د بکس ځنځېر يې کش کړ.
د پلار اوږه مې وخوځوله، ور ويې کتل، يودم ودرېد، سړی يې تر مټ ونيو، په حيرانۍ يې وويل:
ـ دا زموږ بکس دی؟
سړي په خبره کې ور ولوېد:
ـ خو دا ستاسې نه ده!
لاس يې راويست، کڅوړه وه.
پلار مې په بيړه وويل:
ـ څه دي؟
ـ پوډر.
يودم يې د سړي ګرېوان ته لاس وروا چاوه، چيغه يې کړه!
ـ تا زموږ په بکس کې پوډر ايښي ول؟
سړي خپل دواړه لاسونه زما د پلار پر ټټر کېښودل، پورې يې واهه، له دېواله يوه غټه تيږه راولوېده.
سړی ودرېد، په ملنډو يې وويل:
ـ د همدې پوډرو په خاطر مې سرې مرمۍ و منلې او بکس مې راووړ.
پلار مې لاس پورته کړ.
سړي وويل:

_احمقتوب مه کوه، ښځه او لور دي لا پاتې دي.
پلار مې کېناست.
سړی دوه ګامه شاته لاړ، یوه لویه ډبره یې لیرې کړه، وړه کنده وه، کڅوړه یې په کنده کې واچوله، هماغه غټه ډبره یې پرې کېښوده.
ببرته په خپل ځای کېناست.
مور مې یودم چیغه کړه، پلار مې د هغې پر خوله لاس کېښوده.، د هغې خرهاری شو، ببرته ببسده پربوته.
د پښو غږ راغی، وړې ډبرې ورغړېدې. ټول پرېوتو.
د شغال ورو انګولا شوه، سړی ببرته نیغ کېناست، په ټیټ غږ یې و انګولل. دوه تنه راغلل، دواړه تنکي ځوانان ول، یو یې له سړي سره ودرېد، بل یې تېرې ته ور وګرځېد.
سړي د مخامخ ولاړ ځوان پر اوږه لاس کېښود، مور ته یې وکتل، ویې ویل:
_دی اوزکان نومېږي، تاسو به تر وان پورې رسوي.
بیا یې ځوان ته څه وویل، پوه نه شوم، فکر کوم چې ترکي ژبه وه.
ځوان بکس ور واخیست، په لهجه لرونکې فارسي یې وویل:
- دا سیمه خطرناکه ده، باید لاړ شو.
پلار مې، مور پر اوږه واچوله.
ټول راووتو، سړی ایران ته ور وګرځېد، هغه بل ځوان د پوډرو له کڅوړې سره بلې خواته په تیاره کې ورک شو، مور هم په خپل رهنما پسې روان شوو.
مخکې لاړو، پلار مې ستړی و، تېزه تېزه سا یې وهله.

یوځای کېناستو. د موټر بل ځراغونه پر لوڅو ونو ولګېدل، بېرته مو حرکت وکړ.
تر دوو پوستو تېر شوو، لیرې وې، خو رڼاوې یې ښکارېدلې.
د مور په خاطر مو یو ساعت لاره، په دوه، دوه نیم ساعته کې ووهله.
د مېږو غږ راغی، ګړنجوني وګړنجېدل، د سپیو غپا په تېزۍ سره نېږدې کېدله. ورغلو، ځوان لاسي بټۍ ولګوله، دوو چیني کوچینیو سپیو منډه راواخیسته، تر ځوان راوګرځېدل، لکۍ یې وهلې.
یوې کوټې ته ورننوتو، ځراغ بل و، د خړې درۍ پر سر د غالۍ اوبدلو وړه کارګاه ولاړه وه، څنګ ته ګډوډې زړې برستې پرتې وې.
ځوان ځراغ ور واخیست او د باندې ووت.
ښه شېبه ووته، پلار مې اورسۍ ته ناست و، سلګۍ یې وهلې، مور مې لا په سد نه وه راغلې، ما هم هڅه کوله چې کومه چیغه مې تر خولې راونه وځي.
ما تر ډېره د پلار سلګۍ اورېدلې، کله کله به د ګړنجوني غږ هم پورته شو، وروسته خوب وړې وم.
نه پوهېږم، څه وخت و، خو مور مې چیغې وهلې.
سترګې مې رڼې کړې، رڼا وه، مور مې خپل لاس ته کتل، لاس یې زما د ورور پر وچو وینو سور و، له چیغو یې وار نه کېده.
ورغلم، د مور پر اوږه مې لاس کېښود، را ویې کتل، سترګې یې د انګار غوندې سرې وې، را ړنګه شوه، سر یې زما پر اوږه کېښود، د زړه له زوره یې چیغه کړه.
ټولو ژړل، کوکې مو وهلې، د ورور نوم مو اخیست.

ښه شېبه ووته، کوټې ته دوې ښځې راغلې، په عمر پخې وې، د کوچیانو غوندې له رنګو (پاولیو) ډک، ګرد کمیسونه یې اغوستي ول.
یوه یې زما مور ته ورغله او بلې یې زه په غېږ کې ونیولم. له نازه یې پوه شوم چې اصلي کیسه ور مالومه ده.
په ژبه یې نه پوهېدم، خو پوست غږ یې د غمرازۍ مانا ورکوله.
دوې ورځې همالته و، څو کوره ول، رمې یې درلودې، سرو یې ارت پطلنونه اغوستي ول، سدریو (واسکټونو) یې راوتلي جېبونه لرل، په خټه کردان وو.
په دوو ورځو کې مې له مور او پلار سره یوه خبره هم ونه کړه، څه به مو ویل، هیڅ.
ټول غلي وو، خو مور به مې کله کله له ځان سره غږېدله، د زوې نوم به یې واخیست، بیا به یې یو دم چیغه کړه:
ــ راځي، راځي، ضرور راځي.
مورې به یو اځې ژړل.
په درېیم سهار یو موټر راغی، په باډۍ کې یې له وطني چرګانو ډک قفسونه ایښې ول.
موټروان په قفسونو کې لار وایسته، مورې ته یې اشاره وکړه، له څه ویلو پرته ورغلو، کېناستو، مخې او دوارو غاړو ته مو له چرګو ډک قفسونه ول، یو بل قفس راغی، زمورې تر سرونو یوه لوېشت پورته ودرېد.
بوی و، سوړ بوی، ټېکه نه کېده.
مور ته مې وکتل، زما د پلار پر اوږه یې سر ایښی و، د ککرۍ پر تور ټکري یې د چرګانو سپینه چټلي ښکارېدله.

موټر حرکت وکړ، ښه و، سوړ باد د چرګانو بوی ورسره ووړ.
موټر پاخه ته وخوت، یو پاو مزل مو وکړ، بېرته خامې ته ولوېد، تر غټې کلي تېر شوو، کورونه خام ول، د لرګي ناوې ترې راوتلې وې، د بامونو پر سرونو وچ وابنه ښکارېدل.
په دښته کې مخکې لاړو، غونډۍ راغلې، موټر ودرېد.
د دوو چرګو له مینځه مې ور وکتل، د خام سړک پر سیمیټي پلچک ناستې زړې ښځې پیسې شمېرلې.
موټروان راغی، زموږ پر سر د اینښي قفس دروازه یې خلاصه کړه، دوه چرګان یې پکې وا چول.
موټر حرکت وکړ، مور ته مې وکتل، هماغسې یې خپل سر زما د پلار پر اوږه ایښی و.
غرمه پاخه ته وختو، د سړک پر غاړه ولاړه لوحه تېره شوه، چرګې وې، ومې نه شوای لوستلی، خو دوهمې لوحې ته مې مناسبه چوله پیدا کړه، د یوې چرګې تر سره وزر لاندې مې ولوستل:
ـوان، دیرش کیلومتره.
موټر خامې ته ولوېد، جمپونه یې نه خوړل، جغل و.
وخت ووت، موټر ودرېد، چرګو چیغې کړې، د سر قفس لیرې شو.
ودرېدم، ونې وې، ژبړ چمن رالوېدلو سوروزمه پاڼو نیولی و.
پر یوه لویه تیږه کېناستم، مور ته مې وکتل، د خپل ټکري پیڅکه مې تر ګوتو تاوه کړه، پیڅکه مې د مور پر سپین، صاف تندي تېره کړه، د چرګانو وچه چټلي لاندې ولوېده.

پلار ته مې سترګې ور واړولې، دواړه اوږې یې ککړې وې، په رسیدلې دېره پسې یې مړه ښکه سریښن وه.
خپل ټکری مې لیرې کړ، مازې یو ځای چټل و.
موټروان قفسونه سم کړل، په اشاره یې پوه کړو چې له ونو مه وځئ.
د چرګانو نارې تر هغه وخته راتلې چې موټر پاخه ته وخوت.
پاو ووت، ټکسي راغله، لس دقیقې وروسته په یوه کور کې وو.
دوې ځواني نجوني راغلې، یوې یې زه تر لاس ونیولم، بله زما مور ته ورغله.
ارت او ښکلي سالون ته ورننوتو، نیمایي دېوال، آیینې نیولی و، لاندې یې پر مېز د ارایش مختلف وسایل ایښي ول.
تشناب ته ورغلم، نجلۍ راځړېدلو جامو ته اشاره وکړه، پوه یې کړم چې تر ځان مینځلو وروسته همدا جامې واغونده.
کله چې په سالون کې ولاړې آیینې ته ودرېدم، ځان ښه راته ونه ایسېد، پر چسپ پطلون د یخن قاق لنډه لمنه پرته وه.
مور مې یې راوسته، پوه شوم، لمبولې یې وه. خو ارت او اوږد یخن قاق یې ښه و، کمربند یې نه مالومېده.
پلار مې ولید، جامې یې بدلې وې، تر خریلي ستوني لاندې یې سره نیکټایي ور تړلې وه.
شپېه وروسته له کوره ووتو او په هماغه ټکسي کې کېناستو. مور ته مې وکتل، غتې سترګې یې له غمه ډکې وې، د تورو اوږدو وېښتو پیچلې ځوکې یې لا لندې ښکارېدې.
وان کوچینی، خو ښکلی ښار و، ډېری کورونه یې دوه یا درې پوړېزه ول.

د ریل په ایستګاه کې یې یو بل سړي ته ور وسپارلو، سړی له ونې هسک و، د تګ په وخت یې د ورمېږ غوښې ښورېدلې.
تر مساپر وړونکي ریل تېر شوو، تر دوو پټلیو واوښتو، بار وړونکي ریل ته ور وختو، له کارتنونو ډکه تیاره کوټه وه.
مخکې لاړو، د کارتن پر هوار شوي کاغذ کېناستو، سړي یوه پلاستیکي کڅوړه راته ونېوله او په خپله له ډبې کښته شو.
شېبه وروسته یې نور کارټنونه راوړل، زموږ له پښو سره یې تر چته ودرول، تر یوه وخته د کارټنونو له چولو څخه د وره رڼا ښکارېدله، خو وروسته تپه تیاره شوه، هیڅ مو هم نه لیدل.
ډېر وخت د رېل په ولاړه ډبه کې وو. یو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، نه پوهېږم، تر دې ډېر. یو وخت څوکی ولړځېدلې، د رېل پر شاتنې دېوال مې غوږ ولګاوه، ماشین چالان و، وروسته مو وړې جټکې وخوړې، ریل حرکت کړی و.
د پلاستیک کړپا شوه، پلار مې وویل:
ـ هه، له سهاره راهیسې مو څه نه دي خوړلي.
ګوتې مې په هوا کې وتپولې، د هغه له لاسه مې یو څه راواخیستل، پزې ته مې ور نږدې کړ، د چپسو بوی یې درلود.
ټول غلي وو، یوازې د پلار د ژامې د ښورېدو غږ راته.
دوه، درې چپسه مې خولې ته واچول، زړه مې نیولی و، خوند یې رانه کړ.
شاته مې ولي ولګول، او سپنه سړه وه.
ښه شېبه ووته، خوب راغی، د پلار پر څنګانه مې سر کېښود. په ویښتو کې مې پنډې ګوتې تېرې شوې.

یو وخت چې مې سترګې رڼې کړې، د موټرو هارنونه ول، ریل ولاړ و، پلار مې خربده. مور ته مې ور غږ کړ، هغه هم ویده وه.
نه پوهېدم چې شپه وه که ورځ. کله چې ریل حرکت وکړ، بېرته مې سترګې پټې کړې.
د مریم خبرې مې ودرولې، بخارۍ ته مې وکتل، برهاری یې خوت، خو کوټه سړه وه. مخ مې واړاوه، د پردې پیڅکه رپېدله. ورغلم، علت مې وموند، د کړکۍ پله چوله وه.
بېرته پر خپل ځای کېناستم. مریم ویلي و:
ـ هره خوا سرې غوښې وې، په لسګونو له پوسته شوي ځاروي راځړېدل، له پرې شویو غاړو ځاځکي وینه توېدله. سپینې کاشۍ سرې وې. مخکې لاړو، په سپینو چپنو کې کتار خلک ولاړ ول، ساتولونه په وینو لړلي وو، کړپا وه، هډوکي ماتېدل.
مور مې وښوېده، درب شو، پلار مې تر مټ ونیوله، هغې خپل لاس خپلو سترګو ته ورنږدې کړ، لاس ته مې یې وکتل، سور و، مور مې یودم چیغه کړه:
ـ وینه.
پلار مې په غېږ کې ونیوله.
مور مې چیغې وهلې. د خپل زوې نوم یې اخیست، په سپینو چپنو کې ولاړو خلکو په حیرانۍ ورته کتل.
مخکې تللی ډنګر سړی بېرته راوګرځېد. په خشکه یې څه وویل، ټول په هغه پسې روان شوو.

په وینو سرې زینې وې، لاندې لاړو، سرې او سپنیزه دروازه خلاصه کړه، ورغلو، ژبړ ګروپ ته ډله ښځې، ماشومان او نارینه ناست ول.
موږ هم ساړه دېوال ته ډډې ووهلې، ناستو کسانو وچې سترګې راته نیولې وې.
مور مې خپل لاس ته کتل.
د بکس ځنځیر مې کش کړ، یوه ټوټه په ګوتو راغله، ټوټه مې د مور پر لاس تېره کړه، خو هغې یودم پر ټوټې ګوتې ټینګې کړې، ور ومې کتل، زما د ورور کمیس و.
مور مې کمیس پر خپل ټټر پورې ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل، ناستو کسانو په حیرانۍ ورته کتل.
وخت ووت، دوو ماشومانو په خپلو کې عربي ویله.
په دوی کې یو هم افغان نه شو راته ښکاره.
موږ د ترکیې په پایتخت انقره کې وو. بس! یو ساعت مخکې یې له ریل څخه کښته کړو، لمر مو پر سر ولاړ و، رڼا یې بده لګېده، له شپاړس ساعته تیارې وروسته مو سترګې برېښېدلې.
لنډه یې همدې مسلخ ته راوستو.
درې ورځې په همدې کوټه کې وو، ناست کسان له عراق او سوریې څخه راغلي ول، زموږ غوندې غیر قانوني مهاجر ول او اروپا ته یې د تګ نیت درلود.
په څلورم سهار یې ټول د باندې را وایستو، یو اتلس ټایره موټر ولاړ و. کانټېنر ته ورته اوږده ډبه یې درلوده، ور وختو، سرې غوښې راځړېدلې.

مخکې لاړو، هوا سړه وه، تر پایه پوست شوي اوږده څاروي ځوړند ول، پنځلس نفره د دوو کټونو په اندازه ځای کې کېناستو.
لاس مې سوړ شو، ور و مې کتل، د یوه څاروي په حلاله شوې غاړې مې ګوتې ایښې وې.
ګوتې مې وسولولې، وچې وې. د څاروي ورون مې په ګوتو کې ټینګ کړ، کنګل و. دېوال ته مې لاس ور ووړ، پرخه یې را ایستلې وه. . ټول په یخچال کې ناست وو.
د یخچال د دروازې د ترړلو غږ مې واورېد.
ټول غلي ول، ماشومانو په راوتلیو رډو سترګو سرو غوښو ته کتل، پورته کوچیني سپین ګروپونه بل وو.
موټر حرکت وکړ، یو_ یونیم هیڅ خبره نه وه، خو وروسته مې لاسونه ساړه شول، له بکسه مې د پلار جمپر را وایست ، جمپر مې د مور پر اوږو واچاوه، پلار ته مې بنیان ونیو ، ما هم تور ټکری تر ځان تاو کړ، له ټکري د چرګانو سوړ بوی ته.
نورو مساپرو هم د بکسونو ځنځیرونه کش کړل، شېبه وروسته یوا ځې یوه نجلۍ پاتې وه، ژامې یې سره لګېدلې، نه پوهېږم، د اغوستلو له پاره به یې اضافه څه نه لرل.
د ورور جاکټ مې راوایست او د نجلۍ پر اوږو مې واچاوه، د هغې تر څنګ ناستې ښځې څه وویل، دومره پوه شوم چې خپله یې ده او مننه رانه کوي.
مور ته مې وکتل، جاکټ ته یې وچې سترګې نیولې وې.

وخت تېرېده، يخني ډېرېده او د ماشومانو نا ارامۍ زور اخيست. شپږ وروسته بکسونو وازې خولې نيولې وې، د اغوستلو ور هر څه ترې اېستل شوي وو.
مور ته مې وکتل، د جاکټ ځنځير مې ور وتاړه.
يوې ښځې چيغه کړه، مخ مې ور واړاوه، يو کوچينی هلک يې په غېږه کې پروت و.
يوه زېرور سړي په بيړه ماشوم ور واخيست، په سينه پورې يې ونيو، لاسونه يې ور وموښل، ماشوم په سد را غی. خو يو بل تنکی ځوان رنګ شو.
نارينه ولاړ شول، او سپنز ديوال ته يې سوکان ونيول، يخچال چيغو په سر واخيست.
موټر ودرېد، شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، د لمر ژېړه رڼا تر ځړېدلو سرو غوښو راووته.
ټولو د وره خواته منډه واخيسته، يو ورون له چنګکه بېل شو، مخامخ راباندې راغی، ځان مې څنډې ته کړ.
ډز شو، ورغلم، ټول په وره کې ولاړ ول، ښځو او ماشومانو ژړل.
د يوه ماشوم تر اوږې مې لاندې وکتل، يوه ځوان پر تور سړک پلتۍ وهلې وې، سر يې ځړېدلی و، درې تنه له توپانچو سره ولاړ ول.
ځوان ته مې وکتل، خړ جاکټ يې د مټ په برخه کې په وينو سور و.
يوه وارخطا عرب په انګريزي ژبه وويل:
ـد خدای له پاره، ماشومان مو له يخنۍ مړه شول.
يوه وسلوال چيغه کړه!

ـ ستاسو له پاره يو کانټېنر غوښه نه شو خرابولی.
بل وسلوال رامخته شو ، د پراته ځوان تشي ته يې لغته ورکړه، په غوسه يې وويل:
ـ موټر ته وخېژه !
ځوان په زحمت ولاړ شو.
هماغه وسلوال وويل:
ـ يخچال مو تر ټولو په ټيټه درجه درولی دی، که يې بند کړو ، نو پوليس شک کوي. مخکې تلاشي ده، غږ مو وانه ورم.
ټول بېرته خپلو ځايونو ته راغلو.
مور مې له ځايه نه وه خوځېدلې.
موټر حرکت وکړ، پنځو، شپږو دقيقو خلاصې دروازې د يخچال هوا بدله کړې وه، د بې سده تنکي ځوان سترګې لوڅې وې، يوه سړي يې پر اوږو توليا ور سموله.
لنډ وخت وروسته موټر ودرېد ، زړه مې درېبده، خو د يخچال دروازه خلاصه نه شوه.
موټر بېرته حرکت وکړ، د ټيپي ځوان زګيروی خوت، سړه هوا ورو ورو تودېدله، خو يخچال لنډ وخت بند و ، کله چې دوهم ځل چالان شو، له دېوالونو سوړ باد راته.
وخت ووت، يو ډنګر سړی او دوه ماشومان ړنګ شول، زما له مور پرته، نورو ټولو اوسپنيز دېوال ته سوکان ونيول، ښځو او ماشومانو ژړل، نارينه وو ، نارې وهلې...

موټر یودم بربک ونیو، ټول پر مخامخ دېوال ورغلو، سر مې له سړې اوسپنې سره ولګېد، موټر روان شو، تېزه جټکه یې وخوړه، واړه زاړه شاته ولوېدل.
پلار ته مې وکتل، له یوې ماشومې یې د غوښې لوی ورون لیرې کاوه.
مور ته مې سترګې وراړولې، سر یې په غبرګو لاسونو کې ټینګ نیولی و.
شونډې مې تودې شوې، لاس مې ورووړ، پزه مې وینې وه.
ګنګس وم، ښځو کوکې وهلې، دوه، درې ماشومان او ډنګر سړی بېسده پراته ول.
مور ته ورغلم، د هغې پر سر مې ګوتې تیرې کړې، ښه راته ښکاره شوه.
یو بېسده ماشوم مې له ځمکې راپورته کړ، نبض مې یې وکوت، ژوندی و.
په خپل ټکري کې مې دوه ماشومان ونغښتل، وړه نجلۍ مې راپورته کړه، غاړه یې د یخچال د دېوال غوندې سړه وه.
نجلۍ مې په ټټر پورې ونیوله، سر یې یوې خواته کوږ شو.
غبرګ لاسونه راوغځېدل، نجلۍ یې زما له ټټره واخیسته، ور ومې کتل، مور یې وه، دوه درې ځله یې د نجلۍ نوم واخیست، اوس مې هم په یاد دی، زینب نومېده.
مور یې تر ډېره نجلۍ ته کتل، وروسته یې یودم کوکه کړه.
چیغې ډېرې شوې، نه یخچال بند شو او نه هم موټر ودرېد.
مریم ټوخي واخیستل، څو ځله یې د خبرو هڅه وکړه، خو ټوخي وار نه ورکاوه، وروسته یې په جړغږ وویل:

ـ نن ښه نه یم، دوه ځله مې وینه وګرځوله، د خبرو سپکه نه ده راپاتې، خو نه غواړم چې کیسه مې نیمګړې پاتې شي.
مریم وټوخل، بیا یې وویل:
ـ موټر جمپونه وخوړل، ودرېد، د یخچال دروازه خلاصه شوه، د ماهیانو له سوړ بوی سره د ځپو غږ راغی.
دوه تنه راغلل، توپانچې ورسره وې، له موږ څخه یې وغوښتل چې له موټره کښته شو.
په زحمت ولاړه شوم، پلار ته مې وکتل، زما مور یې تر ولیو نیولې وه.
د باندې تیاره وه، تود باد لګېده، یا به موږ ته تود ایسېده، خو هر رنګه چې و، د یخچال تر هوا ښه و.
شېبه وروسته له پنځلسو کسانو څخه یو ولس تنه په شګلن ساحل کې ولاړ وو.
دوو ښځو ژړل، په یخچال کې یې د پرتو ماشومانو د جسدونو خواته زورونه وهل، خو دوو عربو ټینګې نیولې وې. ښځو تر هغو چیغې وهلې چې د اتلس ټایره موټر رڼا په ونو کې ورکه شوه.
پر شګو کېناستو، څپې په اوبو کې له راوتلیو تیږو سره لګېدلې.
د ماشین غږ مو واورېد، له اوبو راته، نږدې شو، وړه ماشیني کشتۍ وه.
ورغلو، اوبه مو تر ځنګنو راپورته شوې. ټول په کشتۍ کې کېناستو.
کشتۍ حرکت وکړ، څراغونه یې مړل ول، د اوبو ساړه څاڅکي مې پر مخ لګېدل.
مخکې لاړو، ګڼو ګروپونو ته ورو ورو ور نږدې کېدو. په تېز باد کې د ماهیانو سوړ بوی ګډ و.

د اتم صنف جغرافیه راپه زړه شوه، لیکلي و، چې استانبول په اروپا کې پروت دی او د ترکیې له نورې خاورې څخه د اوبو په واسطه جلا شوی.
فکر مې سم وخوت، ساحل ته نږدې مې د ترکیې بیرغ ولید.
موږ د یوې لویې زړې کشتۍ لاندې ودرېدو، د کشتۍ دېوال سوری و، ورغلو، رهنما لاسي بتۍ بله کړه، موږ د کشتۍ په ماشین کې وو. تر اوسپنېزو زنګنو لویو ګراریو تېر شوو، پورته وختو، غټه کوټه وه، له سوریو دېوالونو څخه یې نری باد راووت، د بتۍ سپینه رڼا پر پلاستیکي زړو خلتو لګېدله.
د رهنما په امر همالته کېناستو، شپه مو د لرګي پر لندې تختې تېره کړه.
ټوخي خوب ته نه پرېښودلم.
د سمندري مرغانو په چیغو مې سترګې رڼې کړې، شاوخوا مې وکتل، ټول ویده وو.
ولاړه شوم، کونج ته په جوړ شوي نغري کې مړې ایرې پرتې وې. له زړو بوټونو، ټوټو، د سګرېټو له ډبیو، چیچل شویو هډوکو... داسې رامالومه شوه چې دلته پخوا هم ډېر خلک راوستل شوي دي.
د کشتۍ سر ته د لرګي زینه ختلې وه. پر زینه مې لاس کېښود، یو غږ مې واورېد، پورته مې وکتل، ولاړ سړي په اشاره پوه کړم چې مه راخېژه.
ټوله ورځ په کشتۍ کې و، یوازې د سمندري مرغانو اود یوې نیمې تېرېدونکې کشتۍ د ماشین غږ مو اورېده.
ماښام تیاره د باندې ووتو، په وړه کشتۍ کې کېناستو، تر ساحله، پنځوس، شپېته متره واټن و.

وچې ته وختو، د کثافاتو موټر راغی، باډی ته ور پورته شوو، توري ډکې خلتې وې، پرېوتو، دوو سړو له کثافاتو ډکې خلتې راباندې واچولې.
موټر حرکت وکړ، دومره پوهېدم چې په ښار کې روان یو. کم او زیات، نیم ساعت وروسته خلطې رانه لیرې شوې. په ارته چهاردېوالی کې د غټو موټرو زرګونه ټایرونه پراته ول
د باروړونکي موټر باډی ته وختو، ټایرونه د ځاه د چکونو غوندې پر یوه بل ایښودل شوي وو. ډنګر سړي په اشاره پوه کړم چې د ټایرونو مینځ ته ورکښته شم. همداسې مې وکړل، ولاړه وم، ځای تنګ و، زنه مې د وروړستي ټایر پر ژی لګېدله.
نورو ته مې وکتل، ټول په ټایرونو کې ولاړ ول.
شېبه وروسته یې بل ټایر راوړ، تور ټایرونه مې تر سر پورته وختل، د رابړ بوی ته.
په وروستي ټایر یې د لرګي تخته کېښوده. دربا وه، د تختې پر سر یې نور ټایرونه ایښودل.
ساعت ووت، موټر حرکت وکړ، د بدن کنټرول مې له اختیاره وتلی و، له جمپ سره به ټایرونو مخکې، شاته ورسره وړلم.
هیڅ مې هم نه لیدل، خو کله کله به مې له ښي اړخه د پلار غږ واورېد:
_ښه یې؟
دوه ساعته وروسته له ټایرونو څخه راوختم، زړه مې راډکېده، ټوک ټوک وم.

یوه کور ته یې بوتلو، کوټه ښه وه، اورسی یې لرله، خو په اول منزل کې وو، په چمن کې له ولاړې ونې پرته نور هیڅ هم نه ښکاریدل.
د شپې ټوخي واخیستم، سینه مې وسوځېده، خوله مې تروه شوه، تشناب ته لاړم، آیینې ته ودرېدم، شونډې مې سرو وینو نیولې وې.
په دریيو ورځو کې مې دوه ځله وینه خولې ته راغله، خو مور او پلار ته مې څه ونه ویل.
په څلورم ماښام یې یوه ځنګله ته بوتلو، هماغه یوولس نفره وو، قاچاق وړونکي په دوو ټکو ټينګار وکړ.
ـ پنځه ساعته پیاده روي ده او که څوک پاتې شول، نو پاتې به وي.
څه به مو ویل، په خپل اختیار نه وو.
مخکې لاړو، غونډۍ وې، د ناجو په ونو پوښلې تکې شنې غونډۍ.
ټول کتار روان ول، یو وسلوال مخکې ته، بل په موږ پسې و. د سپوږمۍ رڼا دومره زور درلود چې پل سم ځای کېږدم.
له یو نیم، دوه ساعته مزل وروسته مو دمه ونیوله، لوېې ډبرې وې، د سپوږمۍ رڼا، ځای ځای د ونو له چولو راوتلې وه او پر ځمکه لګېدله.
نږدې انګولا پورته شوه، د توپانچې د کپاق له کشولو پوه شوم چې لېوه دی.
پنځه دقیقې وروسته بېرته له ډبرو پورته شوو، د لېوانو انګولاوې شاته پاتې شوې، د غونډۍ سر ته وختو، کښته شوو، د غونډۍ په څنډه کې مخکې روان وو.

یو دم درب شو، یو ځوک لاندې ورغړېد، پسې ومې کتل، ټکری د ونې په ښاخ کې بند و. ورغلو، د ښځې په ګېډه کې د ونې وچ ښاخ ننوتی و، وینو دارې وهلې.

یوه عرب په بیړه د ښځې سر له ځمکې پورته کړ، ښځې دوه درې ځله خپله خوله خلاصه کړه، سترګې یې سپینې راوختې، سر یې یوې خواته کوږ شو.

سړي کوکه کړه، د ښځې سر یې په خپل ټټر پورې ټینګ ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل.

یو وسلوال ورغی، د سړي تر مټ یې ګوتې تاوې کړې، خو هغه نه ولاړېده.

لېوانو وانګولل.

هماغه وسلوال وویل:

ـ ځئ!

روان شوو، مخکې لاړو، خو لا هم د سړي چیغې راتلې. شېبه وروسته د لېوانو انګولا هم ورسره ګډه شوه. چیغې او انګولاوې سره نږدې وې.

په ځو غونډیو وختو، بېرته کښته شوو، خو ونې نه خلاصېدې.

له پنځو ساعتونو منزل وروسته له لرګیو جوړې یوې کوټې ته ور ننوتو، کوټه په ځنګله کې وه، ور یې نه درلود، دېوالونه یې له پنډو تختو جوړ ول، د خیرن، مات مېز پر سر د ښکاري ټوپک تش پلاستیکي کارتوس ښکارېدل.

ساعت ووت، درې نور کسان راغلل، له امرونو یې پوه شوم چې له دې هېستنه به په دوی پسې روان یو.

اټکل مې سم وخوت، شېبه وروسته نوي راغلي کسان راته غرېدل، ویل یې چې د یونان په خاوره کې یاست، د باندې به نه وځئ! سهار اته بجې به سره ګورو.

پرېوتو، بیا مې له پښې سره یو څه ولګېدل، سر مې پورته کړ، د یوه عرب لاس و، پښه مې راټوله کړه، لاس پسې را اوږد شو، چونګړه یې راولګوله. کېناستم، پلار ته مې وکتل، وېده و، پاتې شپه مې په رڼو سترګو تیره کړه.

سهار مې د چونګړې وال له برګ لستوڼي وپیژاند .له عمره پوخ چاغ عرب و، سترګې یې مړې وې، نه یې راته کتل.

د لندې خاورې بوی راغی، په وره کې ودرېدم، باران و.

اته بجې یو ډنګر سور ځوان راغی، پراشوټي خولۍ لرونکی جاکټ یې اغوستی و، ویې ویل چې تر ماښامه به همدلته یاست، وروسته یې ټولو ته یو یو ډبۍ بیسکیټ ورکړ او له کوټې ووت.

سر مې د پلار پر ځنګانه ولګاوه، خوب راته، ویده شوم.

کله چې مې سترګې رڼې کړې، سر مې د مور پر ځنګانه ایښی و.

وره ته ورغلم، د ونو له تېرو، لندو پاڼو د مازدیګرني لمر ژېړې وړانګې راوتلې وې.

ماښام هماغه درې تنه راغلل، روان شوو، له نیم ساعت مزل وروسته مې د موټر غږ واورېد، تر غونډۍ راتاو شوو، سل، یونیم سل متره مخکې پوخ سړک و.

د ونو په مینځ کې کېناستو، یوه قاچاقبر رایاده کړه چې سارا ګشت ته تیر شی. پوه شوم، اوږد مزل مو په مخکې و.

ماښام له سړکه یو اتلس ټایره موټر راوګرځېد، په ګڼو ونو کې ننوت. ورغلو، په موټر کې د جامو مینځلو لوی ماشینونه بار ول. وروختو، یوه ماشین ته مې پښې ور وغځولې.
چیغې شوې، ور ومې کتل، برګ لستوڼی چاغ عرب په ماشین کې نه ځایده، نورو دوو کسانو یې پر اوږو زور راوستی و.
کېناستم، د جامو مینځلو ځای بد نه و، خو زنګنونه یې نیولل.
ځنګ ته مې پام شو، ماشین سوری و، هوا راتله، داسې راته واېسېده چې خاص د غیر قانوني مسافرو د وړلو له پاره جوړ شوي دي.
د پښو دربا مې واورېده، پورته مې وکتل، یوه سړي د اورلګیت په اندازه کوچینۍ قوطۍ راته نیولې وه.
شېبه وروسته یې زما پر سر بل ماشین کېښود، تیاره وه، یوازې په ماشین کې له پرې شوي سوري څخه خپه رڼا راوتله.
وخت ووت، قوطۍ مې خلاصه کړه، ژاولې راته ښکاره شوې. یوه مې خولې ته واچوله، جوهر داره خوند یې درلود. شېبه وروسته مې سترګې درنې شوې، خوب مې پوره و، خو د بیهوښۍ څپه راباندې راتله. خبره په ژاولو کې راته واېسېده.
مریم همدومره غږېدلې وه.

❋ ❋ ❋

سهار په دفتر کې وم چې ټليفون راغی، ورور مې و، ويل يې چې د پلار صحت ښه نه دی.
اند ېښنه راولوېده، رخصت مې واخيست، سړک کنګل و، موټر بې چاينه نه شوای تلای، د درېيو ساعتونو لاره مو په دوه چنده وخت کې ووهله.
پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه، اوس ښه و، خدای ته مې شکرونه وايستل.
درې ورځې په کلي کې پاتې شوم، ماشومان راته خوشاله ول، نيمايي ورځ به مو د واورو په ويشتلو تېره کړه، کله چې په څلورم سهار له کوره راوتم، واوره په شدت اورېدله.
يوه بجه د وردګو سيد اباد ته راورسېدم، د امريکايانو د اکمالاتي کاروان دوه موټره ښوېدلي وو، لاره بنده وه.
ماښام قضا کورته راغلم، خلته مې خلاصه کړه، مور مې د لاندي پخه غوښه په پاستي کې راته پيچلې وه.
سهار دفتر ته لاړم، د مريم يو ايمېل راغلی و.
ماخستن کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي و:
ـوخت نه و رامالوم، يو ساعت، دوه ساعته، يوه ورځ، دوې ورځې، نه پوهېدم، خو کله چې په هوښ راغلم، رڼا وه.
په سر کې مې څړيکه شوه، کېناستم، ګنګس وم. شاوخوا مې وکتل، زنګ وهلې اوسپنې وې.

د پلار غږ مې واورېد:
ـ ښه يې؟
مخ مې ور واړاوه، د موټر پر اشترنګ يې ډډه لګولې وه. ولاړه شوم، په زاړه، زنګ وهلي بس کې وم.
مور ته مې وکتل، د څوکيو تر مينځ ښبسده پرته وه.
پلار مې وويل:
ـ وخت غواړي، زه خپله يو ساعت مخکې په سد راغلم.
د ماشوم ژړا مې واورېده. د بس ښيښې ته پلاستيک نيول شوی و، چوله مې کړ، يوه ډنګره ښځه پر ټاپر ناسته وه، ماشوم ته يې په چوشک کې شيدې ورکولې.
د باندې ووتم، په سلګونو زاړه موټر يو پر بل پراته ول.
تر بس راتاوه شوم، وړه ميداني وه، شاوخوا يې له زړو موټرو جوړ هسک دېوالونه راګرځيدلي وو.
له يوه ولاړ زاړه موټره خرهاری راته، ور ومې کتل، د موټر په شاتني بې پوښه سيټ کې چاغه ښځه ويده وه.
کړنګ شو، پښو ته مې وړه اوسپنه ولوېده، پورته مې وکتل، د زاړه بيلدوزر په بيل کې يو څوک ناست و، ډکې ويښته يې پر سر نه و پرېيښي، خو له راوتلي ټټر څخه يې پوه شوم چې نجلۍ ده.
نجلۍ پښې وځړولې، پر ورانه يې د ښامار انځور کښل شوی و. د تنګ زاړه کاوبای نيکر له کمربنده يې تو پانچه ښېله کړه، پوه يې کړم چې ښېرته شاته وګرځم.

بس ته وختم، مور مې په سد راغلې وه، خو لا يې غتې سترګې مړې ښکاريدلې.
پر بې پوښه زنګ وهلې څوکۍ کېناستم، له ماتې ښيښې مې د باندې وکتل، هره خوا زاړه، لوی او واړه موټر ول.
سر مې د مخامخ څوکۍ پر اوسپنه ولګاوه، د خپل وطن يادونه مې په زړه را وورېدل، ورور مې خندل، ما چرخه ورته نيولې وه، کاغذ پران يې د بل کاغذپران په تار کې بند و.
وحيد مې سترګو ته ودرېد ، په صنف کې يې ماته کتل.
وخت ووت، د اوسپنې ټکا راغله، د بس تر ماتې ښيښې مې ور وکتل، سر خريېلې نجلۍ د يوه زاړه موټر باټ ټکاوه.
د نورو موټرو دروازې خلاصې شوې، واړه زاړه، ښځې او نارينه ترې راووتل، په لاسونو کې يې نکلي کاسې وې.
مورې هم ورغلو ، په کتار کې ودرېدو. کله چې نوبت راورسېد ، يوه بوډا نکلي زړه کاسه راته ونيوله، په اوبو کې جوش کړی کچالو پروت و.
بېرته بس ته راغلم، سوړ کچالو مې تر ستوني نه تېرېده.
د باندې مې وکتل، خلک پر اوسپنو ناست وو ، کچالو يې خوړل، . له ببرو وبښتو او خيرنو جامو يې پوه شوم چې ډېر وخت يې اوبه نه دي ليدلې.
ټول زمورې غوندې غير قانوني مهاجر وو ، هره کورنۍ په يوه موټر کې اوسېدله.
مازديګر مې يوه سندره واورېدله، د فرهاد دريا غږ و. په بيړه د باندې ووتم، سندره د يوه امبولانس له زړې ډبې څخه راتله. ورغلم، دروازه مې

وټکوله، د لسو- یولسو کالونو په عمر وړې نجلۍ ور راته خلاص کړ، په بېړه مې وویل:
_افغانان یاست؟
د دروازې خېرنه پرده لیرې شوه، سلامته کورنۍ وه.
یوې په عمر پخې ښځې په غېږ کې ونیولم، بلې پیغلې د کارتن کاغذ راته هوار کړ، کېناستم، شپږ تنه وو. انا، مور، پلار او درې اولادونه.
شاوخوا مې وکتل. د سیروم د ځړولو پر زنګنه پایه، خیرنې جامې راځوړندې وې، د موټر د ټایپ په راوتلیو کولمو پسې بیطرۍ تړلې وه. د انا زګیروی خوت، وضع یې ښه نه شوه راته ښکاره.
د دوی له خبرو پوه شوم چې دلته نور افغانان هم شته.
نیم ساعت ووت، د باندې راووتم، پیغلې ته مې د خپلې کورنۍ د اوسېدو ځای ور وښود.
مور مې خبره کړه، سترګې یې وځلېدې. خو څه یې ونه ویل.
ماښام ژېړه رڼا شوه، ور و مې کتل، د یوه زاړه تراکتور ګروپ بل و.
ماختسن یې وچې وریجې په کاسو کې راواچولې، خو وږې وم، له غرمنې پاتې شوي کچالو سره مې وخوړې.
پر یوه ټایر کېناستم، افغانه پیغله راغله، مینه ناکه نجلۍ راته وایسېده، مژګان نومېده، ویل یې چې تر استانبوله یې په طیاره کې راوړو، یونان ته په پښو راواوښتو او تر دې ځایه یې د جامو مینځلو په ماشینونو کې راورسولو.

مژګان وویل چې یو ځل یې په کشتۍ کې کېنولو، خو سمندر طوفاني شو، بېرته راوګرځېدو، له دوو اونیو راهیسې دلته یو. له قاچاقبر سره مو تر دنمارکه ویل کړې دي، هلته مو د تره کور دی.
د دوو اونیو ټکي مې زړه وخوړ، خو مژګان په خاوره کې ناستو ماشومانو ته ګوته ونیوله، ویې ویل چې عراقیان دي، مور یې وایي چې له یو ویشتو ورځو راهیسته، دلته یو.
مژګان غلې شوه، ور ومې کتل، دا زما په خپګان پوهېدلې وه، په خندا یې وویل چې بخت او طالع هم مهمې دي.
مور تر ډېره پر ټاپر ناسته وه، سر خرېیلې نجلۍ د یوه سره سړي په غېږ کې پرته وه، یوه تور پوستي ځوان په خاورو کې پلتۍ وهلې وې، سندره یې ویله، په مانا یې نه پوهېدم، خو په غږ کې یې غم ګډ و. د موټرو تر دېوال پورته ګڼ ستوري ځلېدل
سهار د مژګان په غږ له خوبه راپورته شوم، بس ته یې توره چایجوشه راوړې وه. د چای سورولو په وخت مې د موټر غږ واورېد، ور ومې کتل، له تورو ښېښو لرونکي ښکلي موټر څخه یوه دنګه نجلۍ کښته شوه. نجلۍ پاکه او ښایسته ښکارېده، تورې، غټې عینکې یې په سترګو وې. لاړه او پر ټاپر ځړېدلی سر غلې کېناسته.
له مژګان څخه مې وپوښتل:
_قاچاق وړونکې ده؟
ویې خندل:
_نه، زموږ غوندې غیر قانوني مهاجره.
حیرانه شوم.

مژګان وويل:
ـ ايرانۍ ده، کيسه يې راته وکړه، ورور يې په لاره کې يوناني پوليسو وويشت، قاچاقبر تر دې ځايه د رارسېدو پيسې ورنه غواړي، خو دا يوه روپۍ هم نه لري، هره شپه په زور مختلفو هوټلونو ته ورل کيږي، دا بايد له دېرشو نارينه وو سره پرېوځي چې د قاچاقبر درې زره ډالره پوره کړي.
بدن مې زيږ شو.
مژګان وويل:
ـ هاغه هلک وينې؟
د هغې په غځېدلې ګوتې پسې مې وکتل، پر لويه اوسپنه ، ببر سرى تنکى ځوان ناست و.
ومې ويل:
ـ هو
ـ افغان دى، له دې ځايه سم نه ښکارې، خو که ور نږدې شې يوه سترګه يې پوچه ده، بس، زموږ د لارې ملګرى و، تندې واخيست، له قاچاقبر سره يې خوله ووهله، اوبه يې غوښتې، چاقو يې وخوړ.
د مژګان له خبرو پوه شوم چې دلته د انسانانو پر سر سمې سوداوې کېدې، د بې سرپرسته ماشومانود اخيستلو بازار تود و، بډوډي ترې ايستل کېدل او يا هم فحشا ته اړ کېدل.
يو غږ مې واورېد ، د مژګان وړه خور وه، ويل يې چې د انا وضع ښه نه ده.
په بېړه ورغلو، د مژګان پلار د زړې ښځې زنه ور تړله.
مژګان کوکه کړه، پر خپله انا ور پرېوته.

بېرته بس ته راغلم، پلار او مور مې خبر کړل. ساعت وروسته مې پلار راغی، لاس یې وینې و، ویل یې چې د موټرو په مینځ کې یې قبر کېنده، بیل نه و، زړې او سپنې یې لاس ژوبل کړ.
بخت یارې راسره وکړه، اتم ماښام په یوه تېز رفتاره کشتۍ کې کېناستو، کشتۍ ډکه وه، خلک نه شمېرل کېدل، د اټکل له مخې پنځوسو ته نږدې ول.
مژګان مې تر څنګ ناسته وه، وارخطا ښکارېدله، د تېر ځل کیسه یې راته وکړه، ویل یې چې سمندر طوفاني شو، یوه هسکه څپه راغله، پر کشتۍ راواوښته، بېرته شاته لاړه، دوه تنه نه ول.
د مژګان خبرو لړزه راباندې راوسته، اوبو ته مې وکتل، ارامې وې، پورته د وربځو په لویه سپینه ټوټه لا د لوېدلي لمر سرخي پرته وه.
مریم لنډې خبرې کړې وې، بس همدومره.

* * *

دوې ورځې ووتې، د مریم درک مالوم نه شو، نه یې ایمېل راغی او نه هم ټلېفون.
د مریم د ټلېفون نومره مې ووهله، بند و.
اوونۍ پوره شوه، احوال رانه غی.
یکشنبه، دوشنبه، نه پوهېږم، هېر مې دي، د لوسي په نوم یو ایمېل راغی. دومره یې لیکلي و چې د مریم خبرې.
خبرې مې راواخیستې، ټېکه نه راتله، په دفتر کې مې روښانه کړې، د کمپیوټر له لاوډسپیکره د مریم ټوخی راووت، یوه همکار مې راته وکتل، خبرې مې بېرته بندې کړې.
ماښام کورته راغلم، د بخارۍ له بلولو مخکې کمپیوټر ته کېناستم، مریم ټوخل، ساه یې لنډه لنډه کېده، په زحمت یې وویل:
_ځو ځله مې ټلېفون درته وکړ، نه وې.
بېرته ټوخې واخیسته.
پوه شوم، دا خبرې هغه وخت ثبت شوې وې، چې زه په کلي کې وم.

د اوبو غوړپ مې واورېد. غږ یو څه ښه شو، مریم ویلي ول:
ــ د ادریاتیک بحیره د غیر قانوني مهاجرینو هدیره وه، ددې بحیرې شنو اوبو سلګونه، نه پوهېږم، شاید تر دې ډیر غیر قانوني مهاجر ډوب کړي وو، خو موږ پوره پنځه ساعته مزل پکې وکړ، نه سمندر طوفاني شو او نه هم د ایټالیاوي پولیسو بېړۍ په مخه راغلې، بس، ساحل ته نږدې هسکې تورې ډبرې ولاړې وې، همالته ور وختو، ارت غار و، کمرنګه ګروپ پکې بلېده.
مخکې لاړو، میداني وه، له ډبرو جوړو وړو کوټو پنجرې درلودې، تور او سپین لاسونه ترې راوتلي وو.
تیرو ته کېناستو، چیغې وې، د دوو ډبرو تر مینځ د انسان سپینه جمجمه او مات هډوکي پراته ول. له لندو ډبرو څاڅکي څاڅکي اوبه راتویېدلې.
په قفسونو کې د مفلسو خلکو زګیروي ختل.
د مژګان دوی کورنۍ یې په هماغه سهار د باندې وایسته، خو موږ ته دربیمه ورځ نوبت راغی.
شنو غونډیو ته لنډه لار ختلې وه، د ناجو ونې لندې وې. له نري باد سره د نمجن بوی ګډ و.
لنډه لاره وه، بس، یو اځې یوه غونډۍ ور هاخوا لاندې پر تک تور سړک د ناجو دو نو شنې، تېرې، پربوللې پاڼې راغلې وې.
سړک ته ورکښته شوو، یو ټرېلر ودرېد، د سیت تر شا چپرکټ ته ور تېر شوو، همالته کېناستو.
موټر حرکت وکړ، دوه ساعته لار مو ووهله، موټروان سړک ته نږدې د یوه ګوښي کور مخې ته پرېښودو.

څلوېښت، پنځه څلوېښت کلن سړي دروازه راته خلاصه کړه، وړه کوټه وه، له دېوال سره درې څوکۍ ایښې وې، څنګ ته دوه منزله کټ ښکارېده، د یخچال دروازه نیمه لوڅو عکسونو نیولې وه.
ورغلو، پر څوکیو کېناستو، د څنګ له کوټې خندا راتله.
پاو ووت، یوه خبره مو هم ونه کړه، پلار مې خوله وازه وازه کوله، دوې شپې یې د تبې له لاسه سترګې نه وې سره وروستې.
چېرته تلو، له چا سره تلو، څنګه تلو، په اروا کې مې هم نه راتلل.
وړې کړکۍ ته ودرېدم، خاوره نه ښکارېده، د ایټالیا په مني کې لا دومره زورو، چې ونې او بوټي شنه وساتي.
کړپ شو، ور ومې کتل، مور مې د یخچال ور پرانیستی و. ورغلم، یو بوتل مې راواخیست، پزې ته مې ور ووړ، د الکولو بوی ترې ته.
د یخچال لاندینۍ خانې ته مې پام شو، دوه له اوبو ډک بوتلونه مې راوایستل، بېرته کړکۍ ته ور وګرځېدم.
د اوبو له غوړپ سره ټوخي واخیستم، خوله مې تروه شوه، مور او پلار ته مې وکتل، د یوه سترګې پټې وې، بلې غولي ته وچې سترګې نیولې وې، د جاکټ استر مې پر شونډو تېر کړ، ور ومې کتل، خړ استر په وینو سور و.
ټوله ورځ مو په کوټه کې تېره کړه، ماښام دوه تنه راغلل، یوه یې اوږده سره وېښته درلودل، دوهم یې له وریځو پرته پر خپل سر او مخ هیڅ هم نه و پرېیښي. یوه یې کړو چې اوږد، پیاده مزل مو په مخکې دی.

ځنګل و ، خو د ونو له چولو د موټرو رڼاوې راوتلې، تر ډېره له سړک سره روان وو. وروسته مو لاره چپه کړه ، غره ته وختو ، د موټرو رڼاوي د وړو ستورو غوندې ښکارېدلې.
باران شو ، دوو رهنماوو د پراشوټي جمپرونو ځنځیرونه کش کړل، خو زما تر ټکري اوبه راووتې، مخ، وېښته او اوږې مې لندې شوې، په زېرپیرانۍ کې ګنډلو ډالرو ته مې زړه ورختلی و.
باران تېز شو ، له پورته نرۍ اوبه راماتې شوې، نیم ساعت، یو ساعت، نه پوهېدم، خو مخکې تلو ، وروسته پر ځمکه د باران د څاڅکو د لګېدو له غږ سره پشهاری هم ګډ شو ، تر غوټه ونو ووتو ، لاندې څپانده سیند روان و ، په تیاره کې یې سپین ځګونه له ورایه ښکارېدل.
یوه غار ته ور وګرځېدو ، ارت وچ ځای و ، همالته کېناستو.
څښتور رهنما د ملا له بکسه وړه بجلي راوایسته، خو رڼا یې تېزه وه، ان د غار له پورتنیو تیږو راځوړند نري وابښه هم مالومېدل.
وخت ووت، خو باران ونه درېد.
پلار ته مې وکتل، په ناستو یې سترګې پټې وې.
د الکولو بوی راغی، مخ مې ور واړاوه، سر خرېیلي چاغ رهنما یو لوی بوتل خولې ته نیولی و ، څښتور یې زما مور ته کتل.
پلار ته ورنږدې شوم.
رهنماوو په نوبت له بوتل څخه غوړپ کاوه ، خندل یې، خبرې یې کولې، په ژبه یې نه پوهېدم، خو زړه ته مې لویدلې وه چې زما د مور په اړه غږیږي.

مور ته مې وکتل، سر يې پر ځنګنو ايښی و، پر سپينه غاړه يې لانده پيچلي ويښته سريښ ول.
ما هم د خپل پلار پر اوږه سر ولګاوه. يو وخت مې د بکس د ځنځير د کشېدو غږ واورېد، ور ومې کتل، مور مې د تشناب کاغذ ور اخيست.
رهنماوو وچې ستړګې ورته نيولې وې، بيا يې وخندل، مخ مې ورنه واړاوه، له مور سره د باندي ووتم.
اسمان برګ و، د ورېځو غټې ټوټې باد په مخه کړې وې، ما تر دې دمه دومره سپينه، تېزه سپوږمۍ نه وه ليدلې.
مخکې لاړو، بوټی وښورېد، زړه مې خولې ته راغی، سويه وه، منډه يې واخيسته، ان سيوری يې هم ښکارېده.
مور مې ګڼو نيالګيو ته ور وګرځېده، زه پر يوه هواره تېږه کېناستم، د اوبو له شنهاري سره د شغالانو کوکې هم ګډې وې.
يودم يو سيوری را باندې راغی، زړه مې ولړځېد، څښبور رهنما مې مخې ته ودرېد، لاس يې راوغځاوه، پورې مې واهه، غوټه يې کړه، په غېږ کې يې ونيولم، لندې شونډې يې زما پر بغورکېښودې، له خولې يې د الکولو بوی ته.
ساه مې بنده شوه، سری مې تر څنګ ونيو، نه ليرې کېده. چيغه مې خولې ته راغله، ومې ټوخل، وينو داره وکړه.
سړی يودم شاته شو، لاس يې پر خپله غاړه تېر کړ، ګوتې يې وسولولې، وينه وه.
په کرکه يې وويل:
ـ ايق!

ماته یې وکتل، هماغسې مې ټوخل، خوله مې د وینو خوند نیولې وه.
سړی دوه ګامه شاته شو، له ټوخې سره ګډه ناره مې تر خولې راووته!
_ابا !!!
سړي منډه کړه!
چیغه شوه، پانې وخوځېدې، مور مې له کټو نیالګیو راووته، منډه یې کړه، د چاغ، سر خرېیلي رهنما لنډ لاس یې خلاصو وېښتو ته ور ورسېد، دواړه پر ځمکه ولوېدل.
ورې ډبرې ورغړېدې، ور ومې کتل، پلار مې منډې وهلې... مخ مې واړاوه، مور مې نه وه، خو چیغې یې د سیند له خوا راتلې.
منډه مې ور واخیسته، له کټو ونو تېره شوم، پلار مې د سر خرېیلي سړي سر ته سوکان نیولې وو. بیا یې یودم له ځمکې یوه لویه ډبره ور پورته کړه، سترګې مې پټې کړې، پر مخ او لاسونو مې تاوده څاڅکي ولګېدل، ور ومې کتل، د سړي د سر وینې او د غوښې سرېښناکه ورې ټوټې وې.
په مور پسې مې سترګې ور غړولې، زړه مې خولې ته راغی، مور مې د پانړ پر ژۍ ولاړه وه، ځګنو اوبو ته یې کتل، د سپین ګرېوانه شکېدلې تراډې او تور خلاص وېښته یې باد یوې، بلې خواته سره اړول.
پلار مې تر مټ ونیو، جټکه مې ورکړه، ور ویې کتل، یوه تېره چیغه یې تر خولې راووته:
_نه!
مریم ټوخي واخیسته، تر ډبرو یې وټوخل، بیا له ټوخي سره ژړا ګډه شوه، په زحمت یې وویل:

ـ پلار مې ور ورسېد، خو يوائې زما د مور د كميس سپينه تراډه په ګوتو ورغله.
مور دوا ړو له اوبو سره منډې وهلې، مور مې په سپينو څڼګونو کې ورکه وه، اوبه له لويو ډبرو سره لګېدلې، شنهارې يې خوت.
د مريم ژړا زور واخيست، ژړا او ټوخي خبرو ته نه پرېښودله، بيا يې ساه بنده شوه، يو دم يې خوړ وهل، يوه شېبه هيڅ هم نه و، وروسته خرهارې راغی، ښځينه وارخطا چيغې پکې ګډې شوې، پر كاشيو د بوټونو کړپا، په ايټالوي ژبه نارينه او ښځينه وارخطا غږونه او د تذكرې د ټاېرونو کرښنده اواز. بس! همدومره، پاتې لس دقيقې سپينې وې.
په سهار مې لوسي ته ايمېل ولېږه او د مريم د صحت پوښتنه مې ترې وکړه، يوه بجه يې لنډ ځواب راغی:
ـ ښننه غواړم. مريم تېره اوونۍ مړه شوه.
ولاړ شوم، په دهلېز کې مې يو همكار په مخه راغی، په حيرانۍ يې وپوښتل:
ـ سترګې دې له اوښكو ډكې دي!
مخ مې واړاوه، لاندې د دفتر حويلۍ ته کښته شوم.
لمر و، د ستوډيو د بام په ناوه پسې يوه لوښت کنګل را ځړېده.
بېرته شعبې ته راغلم، لوسي ته مې خپله نومره ور ولېږله او هېله مې ترې وکړه چې ټلېفون راته وکړي.
څلرويشت ساعته تېر شول، خو درک يې مالوم نه شو.
په دوهم ايمېل کې مې يو بل ټکی هم اضافه کړ:
ـ د مريم له پاره.

په سبا یې یو اوږد ایمېل راته لیکلی و. ایمېل مې پر نټ کړ، ماخستن بخارۍ ته نږدې کېناستم، لوسي لیکلي وو:
ـ وبښه، تر ټلېفونه مې لیکلي مالومات غوره وګڼل، پوهېږم، مریم راته ویلي وو، چې یو څوک یې د ژوند کیسه لیکي.
مریم دوه ورځې په کوما کې وه، بس، یوازې یوه دقیقه په هوښ راغله، خبرې یې واضح نه وې، خو دومره یې پوه کړم چې په ټایپ کې ثبت شوې وروستۍ خبرې تاسو ته ایمېل کړم.
مریم یې څلوېښت، پنځوس ورځې مخکې دلته راوړه، پولیس ورسره ول، ویل یې چې د تحقیق په وخت کې یې وینه وګرځوله.
معاییناتو دوه ساعته وخت ونیو، نجلۍ د سږو سرطان درلود، دې باید د ژوند وروستۍ ورځې په روغتون کې تېرې کړې وای.
مریم غلې نجلۍ وه، ډېرې خبرې یې نه کولې، خو پټ، پټ به یې ژړل.
مجبوره مې کړه، په ژوند یې پوه شوم.
یوه ورځ یې راته وویل:
ـ عمه لوسي ! مرګ ته مې څو ورځې پاتې دي؟
غلې وم.
ویې ویل:
ـ داسې څه نشته چې دا څو ورځې نورې هم را لنډې کړي؟
خو په سبا یې مرګ ته زړه نه کېده. علت مې وپوښت، کمپیوټر ته یې ودرولم، د فیسبوک پاڼه یې خلاصه کړې وه، د یوه ځوان عکس و، ښکلې غټې سترګې یې درلودې.
مریم په خوند وویل:

ـوحید مې ولیکه، څو ځیرې راغلې، خو خپله مینه مې په اسانۍ پکې وموندله.
یودم یې وخندل:
ـته ورته وګوره ! له ځانه یې څه جوړ کړېدي، ږیره او بربت یې نشته.
ولاړه شوه، ټینګه یې په غېږ کې ونیولم، زنه یې زما پر اوږه راکېښوده، یودم غریو واخیسته:
ـاه ! عمه لوسي ! مرګ ته مې زړه نه کیږي.
خو په سهار یې بیا ژړل، له ځېرې یې پوه شوم چې د خبرو له پاره مناسب وخت نه دی.
غرمه مې د روغتون په حویلۍ کې ولېده، پر اوږده سیمیټي څوکۍ یوائې ناسته وه، ورغلم، پر اوږه مې لاس ور کېښود، راویې کتل، سترګې یې لا سرې وې.
یوه شېبه دواړه غلي وو، مریم ځمکې ته کتل، د ښي بوټ په څوکه یې ژېړې پاڼې راټولولې.
ورو مې وویل:
ـباد سوړ دی، نه ځو؟
هماغسې یې ځمکې ته کتل یو دم غریو واخیسته. د هغې سر مې پر خپل ټټر پورې ونیو. وخت ووت، ویې ویل:
ـوحید ته مې ټلیفون وکړ، د خندا غږ راغی، ومې پوښت، نامزادې یې په واوره ویشت.
مریم په سبا بل سیمکارت رانه وغوښت، ویل یې چې وحید څو ځله زنګ ورته وهلی، ایمېلونه یې رالېږلي، خو دا نه غواړي چې ځواب ورکړي.

بله شپه نوکري وم، په دهلېز کې مې د مریم غږ واورېد ، څه یې ویل، فکر کوم چې سندره وه، په مانا یې نه پوهېدم، خو درد پکې نغښتی و. دروازه مې خلاصه کړه، مریم پر کټ ناسته وه، سپینه روجایي سرو وینو نیولې وه.

په بیړه ورغلم، د مریم خوله، غاړه او ټتر په وینو سره ول.

مخ یې راواړاوه، ورو یې وویل:

_وحید مې خوشاله ولید ، کوم بل ارمان نه لرم.

مریم بیا هیڅکله د فیس بوک مخ ونه لید ، بانه یې دا وه چې وخت ضایع کوي، دې به پښتو سایټونه کتل.

یوه ورځ یې راته وویل:

_اه ! عمه لوسي ! ته مې ډېره په تکلیف کړې، خو یوه وروستۍ خبره مې هم ومنه !. زما تر بالښت لاندې د افغانستان نقشه او د وحید عکس دی، هیله لرم چې دواړه په تابوت کې راسره کېږدې.

لوسي همدومره لیکلي وو.

په سبا مې ایمېل ور ولیږه او د مریم د عکس غوښتنه مې ترې وکړه. په هماغه ورځ یې ځواب راغی، لیکلي یې وو، چې مریم په تا باور درلود ، خو نه یې غوښتل چې عکس یې په کتاب کې راشي.

په بل ایمېل کې مې ډاډ ورکړ، عکس یې راولېږه. عکس ته مې وکتل، په ټلېفون کې د مریم خبرې راپه زړه شوې:

_نه، دومره بدرنګه هم نه یم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پېچلي، ږمنځ پکې بندېږي، بس، له رنګه یو څه توره یم.

ټول سم ول، یوازې په غټو تورو سترګو کې ډېنډ اوښکې ترې هېرې وې.

(پای)
۱۳۹۱ل کال
د عقرب شلمه